

การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลาย
ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

นางสาวพิมพ์ิษา สุพัตกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SELF-ESTEEM, AIDS KNOWLEDGE, AND REASONS OF LATE ADOLESCENTS
WITH ONE-NIGHT STAND BEHAVIOR

Miss Pimpicha Suphatkul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Art Program in Developmental Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2008
Copyright of Chulalongkorn University

Thesis Title THEESIS TITLE
By Pimpicha Supphatkul
Field of Study Developmental Psychology
Thesis Principal Advisor Assistant Professor Dr.Panrapee Suttiwan

Accepted by the Faculty of Psychology, Chulalongkorn University in Partial
Fulfillment of the Requirements for the Master 's Degree

..... Dean of the Faculty of Psychology
(Associate Professor Dr.Sompoch Iamsupasit)

THEESIS COMMITTEE

..... Chairman
(Associate Professor Prapaipan Phumwuttisan)

..... Thesis Principal Advisor
(Assistant Professor Dr.Panrapee Suttiwan)

..... Member
(Associate Professor Dr.Puntip Sirivunnabood)

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผล
ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

โดย

นางสาวพิมพ์พิชา สุพัตกุล

สาขาวิชา

จิตวิทยาพัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาว)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณระพี สุทธิวรรณ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์)

พิมพ์วิชา สุพัตกุล : การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลาย
ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน (SELF-ESTEEM, AIDS KNOWLEDGE, AND REASONS OF
LATE ADOLESCENTS WITH ONE-NIGHT STAND BEHAVIOR) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
ผศ. ดร. พรพรรณระพี สุทธิวรรณ, 150 หน้า.

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเหตุผลหลักของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย และเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 18 - 22 ปี และอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิงกลุ่มละ 20 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก และนำมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อจำแนกเหตุผลหลักของวัยรุ่นหญิงและชายในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน 3 ด้าน คือ 1) เหตุผลที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) 2) เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และ 3) เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) และเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเองและความรู้เรื่องโรคเอดส์กับกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนโดยใช้สถิติ *t-test*

ผลการศึกษาพบว่า

1. วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนและวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน
2. วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนและวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน
3. เหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่วัยรุ่นตอนปลายเพศชายส่วนใหญ่รายงาน คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (ร้อยละ 60) เช่น ความช่วยเหลือของผู้อื่น ในขณะที่เหตุผลหลักที่วัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงส่วนใหญ่รายงาน คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล (ร้อยละ 60) เช่น ความภาคภูมิใจในเสน่ห์ทางเพศของตน
4. ปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งหญิงและชาย คือ การมีค่านิยมและทัศนคติที่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน การขาดการสื่อสารในครอบครัว การเคยมีประสบการณ์ทางเพศในอดีต ความพึงพอใจในตัวคู่นอนข้ามคืน การเห็นแบบอย่างในสังคม การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน การแยกจากครอบครัวมาพักอาศัยคนเดียวหรืออยู่กับเพื่อน และการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

สาขาวิชา จิตวิทยาพัฒนาการ
ปีการศึกษา 2551

ลายมือชื่อนิสิต.....
ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

4878300038: MAJOR DEVELOPMENTAL PSYCHOLOGY

KEY WORD: ONE-NIGHT STAND/ SEXUAL BEHAVIOR/ LATE ADOLESCENT/ AIDS KNOWLEDGE/ SELF-ESTEEM

PIMPICHA SUPPHATKUL: SELF-ESTEEM, AIDS KNOWLEDGE, AND REASONS OF LATE ADOLESCENTS WITH ONE-NIGHT STAND BEHAVIOR. THESIS PRINCIPAL ADVISOR: ASST. PROF. PANRAPEE SUTTIWAN, Ph.D., 150 pp.

The present research study examined one-night stand behavior of late adolescents in Bangkok with the purposes to identify reasons for their one-night stand behavior and to compare the self-esteem scores and AIDS knowledge scores of adolescents with and without this behavior.

Participants were 20 late adolescent males and 20 late adolescent females. Data were collected through in-dept interviews which were content analyzed into 3 domains of reasons for such behavior in each gender group: 1) intrapersonal domain, 2) interpersonal domain, and 3) environmental domain. *t*-tests were conducted to compare the self-esteem scores and AIDS knowledge scores of late adolescents with one-night stand behavior and those without such behavior.

Findings were as follows:

1) Late adolescents with and without one-night stand behavior were not different in their self-esteem scores.

2) Late adolescents with and without one-night stand behavior were not different in their AIDS knowledge scores.

3) The main reasons for one-night stand behavior reported by the majority of late-adolescent males were in the *interpersonal domain* (60%); for instance, the attractiveness of their partner. In contrast, the main reasons for one-night stand behavior reported by the majority of late-adolescent females were in the *intrapersonal domain* (60%); for instance, their pride in their sexual attractiveness.

4) Reasons that appeared to be related to one-night stand behavior of late adolescents of both genders were: *their positive values and attitude toward such behavior, their lack in familial communication, their having past sexual experiences, their attraction toward their one-night stand partners, their witnessing social modeling of such behavior, their following their peer norm in such behavior, their being separated from their families to live alone or with their friends, and their alcohol consumption.*

Field of study : Developmental Psychology
Academic year : 2008

Student's signature.....
Principal Advisor's Signature:.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้ สำเร็จลุล่วงได้ก็ด้วยความเสียสละ ความอนุเคราะห์ และน้ำใจ จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ความรู้ คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้อง มีความสมบูรณ์ ดูแลและให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มาโดยตลอดจนกระทั่งลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร และ รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ ประธานและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้ความกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบและให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ตลอดจนเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และให้คำแนะนำต่าง ๆ กับผู้วิจัยมาตลอดการศึกษาที่ผ่านมา

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาอันเป็นที่รักยิ่ง ที่ได้ให้ชีวิต ให้การศึกษา ให้การช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยมาตลอดการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณพงศ์เทพ ประจักษ์คนี ผู้เป็นสามี ที่ได้ให้การช่วยเหลือในทุกๆ ด้าน และเป็นกำลังใจให้มาโดยตลอด ตั้งแต่เริ่มต้นทำวิทยานิพนธ์จนถึงขั้นตอนสุดท้าย

ขอขอบพระคุณ โครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. (TRF Master Research Grants: TRF-MAG) ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (The Thailand Research Fund) ที่ได้เห็นความสำคัญพร้อมทั้งให้ทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณและขอใจรุ่มที่ รุ่มน่อง และเพื่อน ๆ ทุกคน ที่คอยให้กำลังใจและคำปรึกษาอันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณเจ้าของเอกสาร บทความ หนังสือทุกท่านที่ผู้วิจัยใช้ในการสืบค้นข้อมูลที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ท้ายที่สุด ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน ที่ให้มิตรภาพฉันท์เพื่อนกับผู้วิจัย และความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยอย่างยิ่ง จึงทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างงดงาม

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศ.....	17
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น.....	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	37
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	38
ขอบเขตของการวิจัย.....	38
ปัจจัยที่ทำการศึกษา.....	38
ข้อจำกัดของงานวิจัย.....	41
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	44
วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
กลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55

บทที่	หน้า
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
อภิปรายผลการวิจัย.....	93
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	114
รายการอ้างอิง.....	121
ภาคผนวก.....	131
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	150

บทที่

ณ
หน้า

บทที่

ญ
หน้า

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 จำนวนผู้ป่วยเอดส์ จำแนกตามกลุ่มอายุและเพศระหว่างเดือนกันยายน 2527 - 28 กุมภาพันธ์ 2550.....	2
2.1 เกณฑ์ในการจำแนกเหตุผลหลักและปัจจัยในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	55
2.2 ตัวอย่างการจำแนกคำตอบของเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร.....	57
3.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	62
3.2 ที่พักอาศัยในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน...	63
3.3 การสื่อสารในครอบครัวของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	64
3.4 ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	64
3.5 ค่าเฉลี่ยอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	65
3.6 ประเภทของคู่นอนที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	66
3.7 ระยะเวลาที่คบหาก่อนจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	66
3.8 ประสบการณ์ทางเพศและความรู้สึกต่อประสบการณ์ความรักหรือประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน....	67
3.9 ประเภทของคู่นอนที่มีในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	68
3.10 ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	69
3.11 จำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	69

ตารางที่	หน้า
3.12 เกณฑ์การพิจารณาลักษณะคู่นอนข้ามคืนที่ต้องการของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	70
3.13 ความมั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	71
3.14 ความวิตกกังวลเรื่องการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	72
3.15 การดำเนินการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	72
3.16 สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	73
3.17 การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากเพื่อนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	74
3.18 การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	74
3.19 การเปิดเผยตัวเองกับคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	75
3.20 การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	76
3.21 ความรู้สึกต่อพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	76
3.22 การมีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในอนาคตของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	77
3.23 การเปรียบเทียบผลคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน กับวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	78
3.24 การเปรียบเทียบผลคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน กับวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.....	79

ตารางที่	หน้า
3.25 ตัวอย่างการจำแนกคำตอบของเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายเพศชายในกรุงเทพมหานคร.....	81
3.26 ตัวอย่างการจำแนกคำตอบของเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร.....	82
3.27 เกณฑ์ในการให้คะแนนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืน.....	84
3.28 คะแนนจากการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมี เพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลายเพศชายในกรุงเทพมหานครโดยแยกเป็น รายบุคคล.....	89
3.29 คะแนนจากการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมี เพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงในกรุงเทพมหานครโดยแยก เป็นรายบุคคล.....	90

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

- 1.1 ร้อยละของผู้ป่วยเอดส์จำแนกตามปัจจัยเสี่ยง พ.ศ. 2527 - 28 กุมภาพันธ์ 2550.....3
- 1.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัยเพื่อถึงเหตุผลหลักของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่น
ตอนปลายในกรุงเทพมหานคร.....37

ภาพประกอบ

หน้า

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่อดีตที่ผ่านมา ปัญหาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทยนั้นส่งผลให้เกิดความเสียหายตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือโรคเอดส์ ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น มีการติดเชื้อกระจายไปในทุกเพศทุกวัย ทุกสาขาอาชีพ ทุกสังคมและทุกชนชั้น ทั้งนี้สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการมีค่านิยมในเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสม

จากรายงานขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization [WHO]) และ United Nations Program on HIV/AIDS [UNAIDS] ในปี พ.ศ. 2545 พบว่า มีจำนวนผู้ติดเชื้อ และผู้ป่วยเอดส์ทั่วโลกประมาณ 34-46 ล้านคน มีอัตราการติดเชื้อโรคเอดส์ทั่วโลกเฉลี่ยวันละ 6,000 กว่าคนจำแนกเป็นกลุ่มผู้ใหญ่อายุ 15 ปีขึ้นไปประมาณ 31-43 ล้านคน ซึ่งในกลุ่มนี้เป็นเพศหญิงอยู่ประมาณเกือบร้อยละ 50 และเป็นเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี ประมาณ 2.1-2.9 ล้านคน (กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข, 2550).

และสำหรับประเทศไทยในหลายปีที่ผ่านมาจนกระทั่งปัจจุบัน ก็ยังมีจำนวนผู้ป่วยที่เป็นโรคเอดส์อยู่จำนวนมาก ซึ่งจากศูนย์ข้อมูลทางระบาดวิทยา สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรคติดต่อ, 2550 ได้รายงานถึงจำนวนผู้ป่วยที่เป็นโรคเอดส์จากสถานบริการสาธารณสุขภาครัฐและเอกชนจำแนกตามกลุ่มอายุและเพศระหว่างกันยายน พ.ศ.2527 - 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 ใ้ว่ามีจำนวนรวมทั้งสิ้น 309,653 ราย และมีผู้เสียชีวิต 85,870 ราย และพบว่าปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ได้รับเชื้อโรคเอดส์คือ เพศสัมพันธ์ โดยพบถึงร้อยละ 83.91 ดังแสดงในตาราง 1.1 และภาพ 1.1

ตาราง 1.1

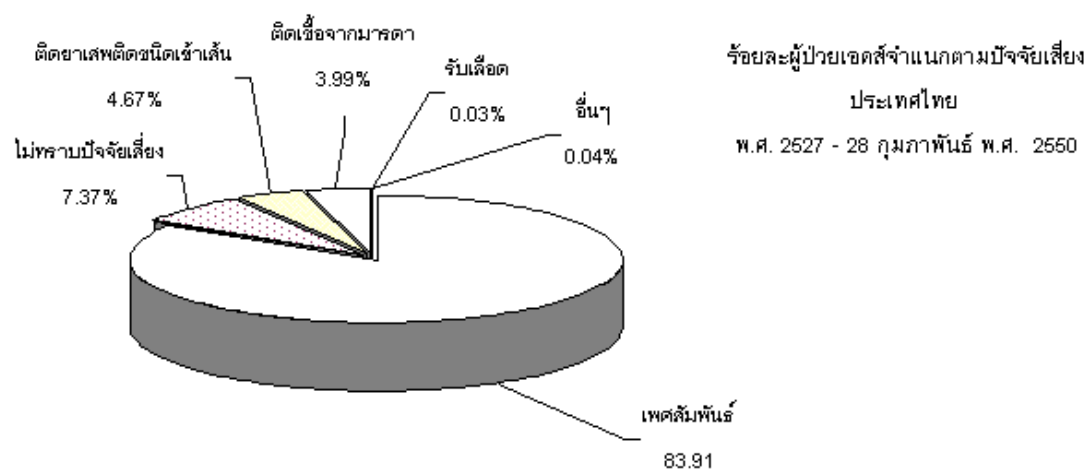
จำนวนผู้ป่วยเอดส์ จำแนกตามกลุ่มอายุและเพศระหว่างกันยายน พ.ศ.2527 - 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 ไว้ดังนี้

กลุ่มอายุ (ปี)	พ.ศ. 2527-2546			พ.ศ. 2547			พ.ศ. 2548			พ.ศ. 2549			พ.ศ. 2550			รวม
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	รวมทั้งหมด
0-4	4,165	3,688	7,853	138	132	270	86	75	161	57	28	85	1	0	1	8,370
5-9	1,470	1,332	2,802	212	211	423	100	108	208	56	54	110	1	1	2	3,545
10-14	220	306	526	95	141	236	57	82	139	34	41	75	2	0	2	978
15-19	908	1,145	2053	72	79	151	36	62	98	19	23	42	1	0	1	2,345
20-24	13,745	10,226	23,971	624	628	1252	482	449	931	178	154	332	3	2	5	26,491
25-29	46,069	19,213	65,282	2,612	2,388	5,000	1,862	1,640	3,502	792	601	1,393	5	9	14	75,191
30-34	49,617	15,726	65,343	4,609	2,862	7,471	3,075	1,927	5,002	1,275	818	2,093	8	5	13	79,922
35-39	32,222	9,458	41,680	3,873	1,982	5,855	2,799	1,368	4,167	1,261	692	1,953	9	2	11	53,666
40-44	16,950	5,303	22,253	2,176	1,093	3,269	1,645	832	2,477	816	386	1,202	3	5	8	29,209
45-49	8,530	2,736	11,266	1,111	609	1,720	918	434	1,352	426	187	613	4	2	6	1,4957
50-54	3,983	1,277	5,260	525	270	795	456	222	678	230	108	338	1	2	3	7074
55-59	2,120	713	2,833	256	124	380	192	97	289	107	61	168	0	3	3	3,673
60 ปีขึ้นไป	2,725	663	3,388	299	114	413	203	94	297	103	31	134	0	0	0	4,232
รวม	182,724	71,786	254,510	16,602	10,633	27,235	11,911	7,390	19,301	5,354	3,184	8,538	38	31	69	309,653

จากตาราง 1.1 จะเห็นได้ว่ากลุ่มอายุที่พบว่าการติดเชื้อเอดส์มากที่สุดคือ กลุ่มอายุ 25-34 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มวัยผู้ใหญ่ แต่ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่ได้รับเชื้อเอดส์มานั้น อาการของโรคเอดส์จะอยู่ในขั้นไม่ปรากฏอาการ (Asymptomatic Stage) จนกระทั่งประมาณ 7 – 8 ปีต่อมาอาการของโรคเอดส์จึงค่อยเริ่มแสดงออกมา (Symptomatic Stage) (กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข, 2550). ซึ่งหมายถึงกลุ่มผู้ติดเชื้อเอดส์เหล่านี้จะได้รับการติดเชื้อตั้งแต่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย

ภาพ 1.1

ร้อยละของผู้ป่วยเอดส์จำแนกตามปัจจัยเสี่ยง พ.ศ. 2527 – 28 กุมภาพันธ์ 2550



แหล่งที่มา : สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2550).

จากการศึกษาที่ผ่านมา พบว่าวัยรุ่นเป็นกลุ่มสำคัญกลุ่มหนึ่งที่จะมีโอกาสรับเชื้อเอดส์ โดยเฉพาะการรับเชื้อเอดส์ทางการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากวัยนี้เป็นช่วงวัยที่ให้ความสนใจในเรื่องเพศเป็นพิเศษ ประกอบกับข้อมูลจากข่าวสารและสื่อต่าง ๆ และอิทธิพลของต่างวัฒนธรรมที่รับเข้ามา ทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติตนในเรื่องเพศได้อย่างเสรี อันจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาของสมศักดิ์ วงสาวาส และคณะ(2548) ที่ศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นในสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ปี 2545-2547 พบว่าสัดส่วนของอายุ เมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกก่อนอายุ 15 ปีมีแนวโน้มสูงขึ้นจากปี 2545 ประมาณ 2 เท่า ในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาทั้งหญิงและชาย เช่นเดียวกันกับที่ น.พ. ปราชญ์ บุญยวงศ์วิโรจน์ ปลัดกระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า ในปี 2550 สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค ได้เฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอดส์ ในกลุ่มนักเรียน ม.2 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว พบว่าอายุเฉลี่ยการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 13 ปี ซึ่งชี้ให้เห็นว่าวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น

กว่าในช่วงก่อนปี 2540 ที่ผ่านมา โดยผลการศึกษาและงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่า อายุในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ในช่วงประมาณ 16-20 ปี (สิรินันท์ กิตติสุขสถิต, 2542, ปวีณา สายสูง, 2541, วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล, 2538, พัชรินทร์ คำรงกิตติกุล, 2535, อัญชลี คดิอนุรักษ์, 2535)

ในสังคมตะวันตกปัจจุบันนี้ กำลังพยายามทำให้เพศเป็นเรื่องปกติที่มีการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา มีการปลูกฝังการสอนเพศศึกษาแบบใหม่ โดยเริ่มต้นสอนกันที่บ้าน มีพ่อและแม่เป็นผู้ให้คำอธิบายที่เหมาะสมตามช่วงอายุ เช่น ตั้งแต่เด็กเล็กวัย 3-8 ปี สอนให้เข้าใจและรู้สึกถึงสัดส่วนตลอดจนหน้าที่ของอวัยวะเพศ ความแตกต่างระหว่างหญิงชาย และเมื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่น 9-15 ปี พ่อและแม่จะเตรียมหาคำตอบมาอธิบายเรื่องเพศกับลูก โดยพ่อจะทำหน้าที่ในการสอนลูกชายถึงเรื่องฮอร์โมนที่เพิ่มขึ้น ความต้องการทางเพศ การระงับความต้องการทางเพศอย่างถูกต้อง รวมไปถึงเรื่องการใช้เครื่องมือป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ด้วย ขณะเดียวกันแม่จะทำหน้าที่ในการสอนลูกสาว เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ การใช้อุปกรณ์ป้องกันและรักษาความสะอาด การสอนให้เห็นคุณค่าของคำว่าพรหมจรรย์ รวมทั้งยังเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้แสดงความคิดเห็นภายในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย (จุฬารักษ์ มณีวงศ์, 2549)

ตรงกันข้ามกับสังคมตะวันตก สังคมไทยมีทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาต่างออกไป โดยพยายามปิดบังหรือให้ข้อมูลเลื่อง ๆ ในเรื่องเพศ เพราะมองว่าหากพูดความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ไป จะยิ่งทำให้เด็กสนใจในเรื่องเพศเร็วกว่าวัยอันสมควร ซึ่งการปิดบังในเรื่องเพศเช่นนี้ กลับจะยิ่งทำให้เด็กแสวงหาและเรียนรู้จากโลกภายนอกด้วยตัวเองซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหลายคน หรือการแลกเปลี่ยนคู่นอน

ค่านิยมของวัยรุ่นไทยในเรื่องเพศนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตค่อนข้างมาก โดยพบว่าวัยรุ่นทั้งเพศชายและเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วขึ้น ดังเช่นในงานวิจัยของ สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ที่พบว่าร้อยละ 11.39 ของวัยรุ่นชายและร้อยละ 8.86 ของวัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 13 ปี และในวัยรุ่นชายได้เปลี่ยนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกจากการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง (นภาพร ชโยวรรณ, 2546) ซึ่งคล้ายกับงานวิจัยของ Podhistita และ Pattaravanich (1995, อ้างถึงใน พิมพัทธ์ บุญมงคล, 2541) ที่พบว่า บุคคลแรกที่วัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสด้วย คือ แฟนคู่นั้น และคนรู้จักสูงกว่ามีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการดังในอดีต นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นส่วนหนึ่งในปัจจุบันนิยมมีคู่อีกหลายคนในเวลาเดียวกัน (พิมพัทธ์ บุญมงคล, 2541) ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการที่วัยรุ่นต้องการแสดงความเป็นอิสระ ชอบที่จะแสวงหาสิ่งใหม่ ชอบที่จะมีความสุข และต้องการมีเพื่อนมากรวมถึง

ต้องการสร้างการยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยยังมีความรู้สึกที่ไม่จริงจังหรือผูกมัดกับใครคนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียว ซึ่งการที่วัยรุ่นไทยมีพฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะศึกษาต่อไป

การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ถือเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่กำลังปรากฏขึ้นในสังคมไทยในปัจจุบัน และเป็นที่ยึดกันดี ดังปรากฏอยู่ในบทเพลงที่ได้รับความนิยมในสังคมขณะนี้ ทั้งนี้ น่าจะได้รับอิทธิพลโดยตรงมาจากวัฒนธรรมต่างชาติ ซึ่งถือเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงเป็นอย่างยิ่ง โดยความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนคือเป็นการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิงที่ไม่เคยรู้จักหรือคุ้นเคยกันมาก่อน โดยเริ่มจากการสร้างสัมพันธ์ภาพทำความรู้จักกันในระยะเวลาอันสั้น หลังจากนั้นก็มีเพศสัมพันธ์ด้วยความยินยอมของทั้ง 2 ฝ่าย และภายหลังจากนั้นไม่มีพันธะผูกพันใด ๆ กันอีก (Cambridge University, 2004) เช่นเดียวกับที่ วิภาดา เอี่ยมแย้ม (2548) ได้กล่าวไว้ว่า เพศสัมพันธ์ข้ามคืน หมายถึง พฤติกรรมของชายหญิงที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกถูกใจกันและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ เพื่อระบายความต้องการทางเพศหรือความใคร่ของทั้งสองฝ่าย และนำมาซึ่งความสนุกสนาน ตื่นเต้น อีกทั้งไม่ต้องมีความผูกพันทางด้านจิตใจต่อกันและไม่ต้องรับผิดชอบต่อสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นภายหลัง โดยกระบวนการทั้งหมดนี้จะเริ่มต้นและจบลงอย่างรวดเร็ว และอมรวิทย์ นาคทรธรพ (2549, อ้างถึงใน จุฬาพิช มณีวงศ์, 2549) ยังได้อธิบายว่า การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไม่ใช่เรื่องใหม่เนื่องจากมีมานานแล้ว แต่ปัจจุบันยอมรับว่ามีเพิ่มมากขึ้น โดยเริ่มจากการไปเที่ยวในสถานบันเทิง เมื่อฝ่ายชายถูกใจฝ่ายหญิงก็จะเข้าไปชวนพูดคุย และพากันไปมีเพศสัมพันธ์ในทันที แม้จะเพิ่งรู้จักกันไม่นาน เป็นความสัมพันธ์แบบชั่วคราวเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในเรื่องเพศเท่านั้น

การมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงสูงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ นอกจากนี้แล้วการตั้งครภก็ไม่พึงประสงค์ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เป็นผลพวงมาจากการที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งนำไปสู่ปัญหาในการทำแท้งผิดกฎหมายในที่สุด ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่กำลังอยู่ในระหว่างการเรียนการศึกษาจึงยังไม่สามารถพึ่งตนเองได้ การตั้งครภจึงเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา หากต้องลาออกจากการเรียนก็อาจจะทำให้เสียอนาคตและขาดโอกาสในการประกอบอาชีพที่ดีได้ (Phoolcharoen, 2004 อ้างถึงใน วิภาดา เอี่ยมแย้ม, 2548)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับเรื่องเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นเป็นเรื่องค่อนข้างใหม่และเป็นที่ยึดกันดีดังกล่าวถึงอย่างมากในปัจจุบัน แต่ยังไม่มียุคศึกษาเรื่องนี้อย่างกว้างขวางนัก ทั้งยังไม่ได้มีการหยิบยกขึ้นมาพูดคุยหรือหาวิธีแก้ปัญหาเหล่านี้อย่างจริงจัง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่น่าจะมีความเสี่ยงสูงต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เพื่อที่จะศึกษาถึง

พฤติกรรมและแนวคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และเหตุผลของการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เพื่อทำความเข้าใจในพฤติกรรมเหล่านี้และเพื่อสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นในปัจจุบัน และเป็นประโยชน์ในการศึกษาที่เกี่ยวข้องในด้านนี้ต่อไปในอนาคต

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในทุก ๆ ด้านเพื่อเข้าสู่วุฒิภาวะทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เนื่องจากเป็นช่วงต่อของวัยเด็กและผู้ใหญ่ จึงนับว่าเป็นวิกฤติช่วงหนึ่งของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะต้นของวัยจะมีการเปลี่ยนแปลงมากมายเกิดขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จะมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นด้วยกันและบุคคลรอบข้าง หากกระบวนการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นไปอย่างเหมาะสม จะช่วยให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม บรรเทาปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น และเป็นทั้งแรงผลักดันและแรงกระตุ้นให้พัฒนาการด้านอื่น ๆ เป็นไปด้วยดี

องค์การอนามัยโลกได้ให้คำจำกัดความช่วงอายุของวัยรุ่น วัยหนุ่มสาวและเยาวชนไว้ในลักษณะของการทับซ้อนกันอยู่บ้าง คือ คำว่า วัยรุ่น (Adolescent) ตามความหมายขององค์การอนามัยโลก (WHO) หมายถึง ประชากรกลุ่มอายุ 10-19 สำหรับวัยหนุ่มสาว (Youth) คือประชากรช่วงอายุ 15-24 ปี และเยาวชน (Young people) คือประชากรอายุระหว่าง 10-24 ปี (WHO, 1995) ไม่ว่าจะยึดความหมายหรือนิยามตามช่วงอายุใดก็ตาม ประชากรในช่วงวัยเหล่านี้ ก็มีความหมายต่อการเปลี่ยนแปลงอนาคตของประเทศและของโลกทั้งในเชิงการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยที่ทั่วโลกมีเยาวชนอยู่มากถึง 1 ใน 5 ของประชากรโลกทั้งหมด และเยาวชนประมาณ 4 ใน 5 อยู่ในประเทศที่กำลังพัฒนา (WHO, 1997) สำหรับประเทศไทยมีประชากรอายุระหว่าง 18-25 ปี มีจำนวน 8,194,113 ล้านคน เป็น ชาย 4,142,931 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 50.56 เป็นหญิง 4,051,182 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 49.44 แบ่งเป็น กรุงเทพมหานคร 700,176 คน คิดเป็นร้อยละ 8.54 ภาคกลาง 1,880,667 คน คิดเป็นร้อยละ 22.95 ภาคเหนือ 1,458,032 คน คิดเป็นร้อยละ 17.79 ภาคใต้ 1,184,498 คน คิดเป็นร้อยละ 14.46 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2,970,740 คน คิดเป็นร้อยละ 36.26 (สำนักทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2546)

วัยรุ่นเป็นวัยที่เป็นช่วงต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ เด็กจะมีการเปลี่ยนแปลงสถานะในการเป็นสมาชิกของกลุ่ม โดยย้ายจากกลุ่มเด็กไปสู่กลุ่มผู้ใหญ่ (Social Locomotion) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงกลุ่มนี้ทำให้เกิดความสับสนในบทบาทหน้าที่ของตน โดยพฤติกรรมบางอย่างที่เคยทำได้เมื่อสมัยเด็กก็ไม่สามารถทำได้ ในขณะเดียวกันพฤติกรรมบางอย่างในวัยผู้ใหญ่ก็มีลักษณะคลุมเคลือว่าทำได้หรือไม่ เช่นการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา และการขับรถ เป็นต้น (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) เนื่องจากช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงอายุที่ค่อนข้างยาว ทางกายภาพและจิตวิทยาพัฒนาการจึงแบ่งช่วงดังกล่าวออกเป็น 3 ระยะ เนื่องจากระยะต้นกับระยะปลายของวัยรุ่นจะมีการเจริญเติบโตทั้งกายและจิตใจ อารมณ์ แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence)

จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 12 -15 ปี ซึ่งเป็นระยะที่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นในช่วงนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ดังเช่น มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายอย่างรวดเร็ว เช่น เด็กหญิงจะมีเต้านมใหญ่ขึ้น มีประจำเดือน มีขนตามรักแร้และอวัยวะเพศภายนอก มีรูปร่างสูงใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทางความคิด เช่น ค่อนข้างหลงตัวเอง (Narcissistic phase) มีความเพ้อฝัน (Magical Thinking) และมีความเป็นอิสระ (Emancipation) แต่ยังคงพึ่งพาพ่อแม่ ยังสนใจเพศเดียวกัน

วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence)

จะอยู่ในช่วงอายุ 15 – 17 ปี เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างรวดเร็ว เป็นวัยแห่งการค้นหาตัวเอง และยังคงมีความคิดเพ้อฝัน ในระยะนี้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ คือ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเริ่มสมบูรณ์เต็มที่ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เป็นระยะที่เริ่มอยากรู้อยากเห็นและสนใจอยากทดลองเกี่ยวกับเพศ ซึ่งถ้าขาดความรู้และการป้องกัน จะก่อให้เกิดปัญหาตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งโรคเอดส์ ในช่วงนี้วัยรุ่นจะมีลักษณะนิสัยที่ดื้อรั้น โมโหง่าย มักจะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่สูง เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมาก

วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence)

จะอยู่ในช่วงอายุ 18 – 21 ปี เป็นระยะที่มีการเจริญเติบโตเข้าสู่ผู้ใหญ่เต็มที่ ดังนั้นระยะนี้จึงมีลักษณะที่สำคัญ คือ รู้จักบทบาทของเพศตัวเองเต็มที่ ให้ความสนใจต่อคำแนะนำต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องการป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ต้องการอิสระในการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพและค่อนข้างยอมรับการให้คำแนะนำได้ง่ายกว่าวัยเด็ก

วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย (สุชา จันทน์เอม, 2536, ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2545) ดังต่อไปนี้

1.1 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่น

1.1.1 การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (Physical Development in Adolescent)

Hurlock (1973) ได้อธิบายไว้ว่า ก่อนระยะเริ่มรุ่น (Prepubescent Stage) เป็นระยะที่เด็กมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างมาก เริ่มมีความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิง เช่น การเริ่มมีหน้าอก เจริญกรามกว้างและลึกในเพศหญิง และเริ่มมีเสียงแตก มีกล้ามเนื้อไหล่กว้างในเพศชาย แต่อวัยวะสืบพันธุ์ยังไม่พัฒนาเต็มที่ เมื่อเข้าสู่ระยะเริ่มรุ่น (Pubescent Stage) จึงมีการสร้างเซลล์สืบพันธุ์ (Sex Cell) ซึ่งเป็นอวัยวะที่เกี่ยวกับระบบสืบพันธุ์ (Sex Organ) แต่การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายยังไม่สมบูรณ์ จนเมื่อเข้าสู่ระยะหลังเริ่มรุ่น (Postpubescent Stage) จึงถือเป็นระยะที่บรรลุพัฒนาการทางเพศอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์และการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศเป็นไปอย่างเต็มที่ น้ำหนักและส่วนสูง จะมีอัตราเพิ่มสูงสุด (growth spurt) เด็กหญิงจะมีน้ำหนักเพิ่มถึงปีละ 4-5 กิโลกรัม เด็กชายเพิ่มปีละ 5-7 กิโลกรัม ความสูงมีอัตราเพิ่มสูงสุดเช่นกัน โดยเด็กหญิงจะสูงปีละ 6-7 เซนติเมตร เด็กชายสูงปีละ 7-9 เซนติเมตร การเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบต่าง ๆ ของร่างกาย ได้แก่ กล้ามเนื้อและกระดูกแขนขา มีอัตราเพิ่มสูงสุดเช่นกัน มีการเพิ่มปริมาณของโปรตีนในร่างกายน ปริมาณน้ำในเซลล์ ขนาดของปอด หัวใจ ปริมาณของเม็ดเลือด และฮีโมโกลบิน

1.1.2 การเปลี่ยนแปลงทางบุคลิกภาพ (Personality Development in Adolescent)

จากทฤษฎีพัฒนาบุคลิกภาพของอีริกสัน Erik H. Erikson (1984, อ้างถึงในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2547) แบ่งระยะพัฒนาการทางบุคลิกภาพออกเป็นขั้นต่าง ๆ 8 ขั้น พัฒนาการแต่ละขั้นติดต่อกันต่อเนื่องกันตลอดเวลา โดยมีพัฒนาการทางร่างกายเป็นตัวนำไปสู่พัฒนาการขั้นต่อไป อีริกสันได้แบ่งขั้นพัฒนาการเป็น 8 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ความรู้สึกไว้วางใจหรือรู้สึกไม่ไว้วางใจ (Sense of Trust VS. Sense of Mistrust) ซึ่งจะเกิดในช่วงอายุ 0-2 ปีแรกของชีวิต เป็นระยะที่เด็กจะเกิดความรู้สึกไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจ ดังนั้นการเลี้ยงดูที่เด็กได้รับจากผู้ใหญ่จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเด็กช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ หากเด็กได้รับความรักความอบอุ่นอย่างพอเพียง ก็จะทำให้เด็กมีความมั่นใจ ไว้วางใจในสภาพแวดล้อมของตน ดังนั้นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่สุดในช่วงนี้คือแม่

ขั้นที่ 2 ความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองหรือสงสัยไม่แน่ใจในความสามารถของตน (Sense of Autonomy VS. Sense of Doubt and Shame) ซึ่งจะเกิดในช่วงอายุ 2-3 ปี เมื่อเด็กรู้สึกไว้วางใจต่อสภาวะแวดล้อมแล้ว เขาจะเริ่มค้นพบว่าเขามีอิสระที่จะควบคุมบางสิ่งบางอย่างได้ นั่นก็คือการควบคุมอวัยวะขับถ่าย ดังนั้นลักษณะเด่นของพฤติกรรมในช่วงวัยนี้คือ การถือเอาไว้และปล่อยออกไป (Holding Letting) เช่นการกั้นอุจจาระหรือปัสสาวะ เป็นต้น ช่วงวัยนี้จึงเป็นระยะที่เด็กพัฒนาบุคลิกภาพในเชิงความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) โดยหากเด็กรู้สึกมั่นใจและสามารถควบคุมตนเองได้ ก็จะเกิดบุคลิกภาพแบบเป็นตัวของตัวเอง

ขั้นที่ 3 การเป็นผู้ริเริ่มหรือรู้สึกผิด เกิดในช่วงอายุ 3-5 ปี (Sense of Initiative VS. Sense of Guilt) ซึ่งจะเกิดในช่วงอายุ 3-5 ปี ในวัยนี้สภาพแวดล้อมจะเข้ามามีส่วนสำคัญอย่างมาก ประกอบกับร่างกายแข็งแรงมากขึ้น จึงทำให้เด็กพยายามที่จะแสดงความสามารถใหม่ๆ ออกมา และถึงแม้ว่าจะทำไม่สำเร็จในครั้งแรก ๆ ก็จะไม่ล้มเลิกความล้มเหลวอย่างรวดเร็วและพยายามที่จะทำใหม่อีกครั้ง ซึ่งถ้าหากเด็กได้รับแรงเสริมอย่างถูกต้อง ก็จะเป็นการเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ให้กับเด็ก แต่ถ้าหากเด็กถูกติเตียนทุกครั้งเมื่อทำผิดหรือล้มเหลว ก็จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกผิดมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 4 การรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จหรือรู้สึกด้อย (Sense of Industry VS. Sense of Inferiority) เกิดในช่วงอายุ 6-12 ปี ซึ่งเป็นช่วงต่อของวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ในวัยนี้เด็กได้สำรวจสิ่งแวดล้อม เมื่อกระทำมากเข้า เขาจะได้ประสบการณ์มากขึ้น เนื่องจากเป็นวัยที่สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้มากเหมือนอย่างผู้ใหญ่ทำ แต่ยังไม่ดีเท่า เด็กวัยนี้ชอบการแข่งขันแต่ไม่ได้แข่งขันเพื่อให้ตนเองชนะ แต่จะแข่งเพื่อตั้งใจที่จะวัดความสามารถของตนเอง เป็นวัยที่เด็กกลัวว่าจะด้อยกว่าคนอื่น ๆ เขาจะพยายามลบความกลัวนี้ โดยพยายามเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในสังคมด้วยการกระทำหรือทดลองสิ่งต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้เด็กมีความสามารถมากยิ่งขึ้น

การเล่นของเด็กวัยนี้ จะนำสภาพเป็นจริงในสังคมมาเป็นกิจกรรมการเล่น และทั้งสองเพศมีแนวโน้มจะแยกกันเล่น แต่ก็จะมีบางโอกาสที่เล่นรวมกันได้ โดยการเล่นจะมีความสำคัญน้อยลงในช่วงท้ายของระยะนี้ เนื่องจากเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจึงทำอะไรเป็นการเป็นงานมากขึ้น เด็กวัยนี้จะเห็นความสำคัญของเพื่อนและครอบครัวของเพื่อนมากขึ้น เพื่อนบ้านและโรงเรียนจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเขา และเป็นวัยที่มีบุคคลที่เขาชื่นชอบเป็นต้นแบบ แต่เด็กจะไม่เลียนแบบต้นแบบที่เขาชื่นชอบทั้งหมด เขาจะเลือกลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีความหมายสำหรับตัวเขาเท่านั้น

ขั้นที่ 5 การรู้เอกลักษณ์ตนเองหรือการสับสนในเอกลักษณ์ตนเอง (Sense of Identity VS. Sense of Identity Diffusion) เกิดในช่วงอายุ 12-17 ปี เด็กวัยนี้มีร่างกายเจริญเติบโตรวดเร็ว ทำให้เด็กไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา เขาจะเปรียบเทียบตัวเองกับเพื่อน ๆ เพื่อให้มีความมั่นใจว่าเขาเหมือนเพื่อน อีริกสันกล่าวว่าระยะนี้เป็นระยะที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองบทบาทต่าง ๆ ก่อนที่จะเริ่มเป็นผู้ใหญ่ และแนะนำว่าผู้ที่ใกล้ชิดเด็กควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองปฏิบัติหาประสบการณ์และปรับตัวก่อนก้าวเข้าสู่ผู้ใหญ่ ในเรื่องการรู้จักใช้เวลาให้ถูกต้อง และมีประโยชน์ และการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับเวลา การสร้างความมั่นใจในตัวเอง กล้าที่จะทำตามความสามารถตนเอง เผชิญปัญหาและแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปโดยไม่ปล่อยปัญหาให้ผ่านไป การเป็นผู้นำหรือผู้ตาม การทดลองบทบาทต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดให้ การตั้งระดับความสำเร็จในการทำงาน การสร้างอุดมคติเป็นของตนเอง และรู้จักพิจารณาเปรียบเทียบศึกษาอุดมคติของบุคคลอื่น และการพัฒนาบทบาททางเพศให้เหมาะสมตามกฎเกณฑ์ และค่านิยมของสังคม

การเปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองปฏิบัติในสิ่งเหล่านี้ จะทำให้เด็กวัยรุ่นไม่เป็นเด็กที่มีปัญหา สามารถปรับตัวได้สำเร็จ แต่ถ้าผู้ใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาเอกลักษณ์ของตน จะทำให้เด็กสับสน ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเลือกแนวทางชีวิตอย่างไร ความคิดของเด็กวัยรุ่นนี้จะเปิดกว้างสำหรับสิ่งแปลกใหม่ เขาจะไม่เชื่อฟังคำสอนของพ่อแม่ดังแต่ก่อน แต่จะหันมาเชื่อถือคนที่มีลักษณะเหมือนตนเอง นั่นก็คือคือเพื่อนวัยเดียวกัน ดังนั้นลักษณะของพ่อแม่ที่เด็กวัยรุ่นต้องการคือ ทำหน้าที่แสดงถึงความเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ ร่วมสุข และเข้าใจความต้องการของเขา

ขั้นที่ 6 ความรู้สึกว่าคุณมีเพื่อนหรือมีความรู้สึกอ้างว้าง (Sense of Intimacy VS. Isolation) ในช่วงอายุ 17-21 ปี เมื่อเด็กผ่านช่วงวัยรุ่นตอนต้นแล้วเด็กจะเริ่มเป็นสมาชิกที่มีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมเต็มที่ และเป็นวัยรุ่นที่มีความมุ่งหมายกับการทำงาน และการอยู่ใกล้ชิดกับเพศเดียวกัน หรือเพศตรงข้าม เพื่อเลือกหาคนที่สนิทสนมใกล้ชิด และการแต่งงาน พัฒนาการในระยะนี้จะสำเร็จได้ขึ้นกับความสำเร็จของพัฒนาการระยะ

ต้น ๆ ที่ผ่านมา ซึ่งจะทำให้เขาสามารถใกล้ชิดสนิทสนมอย่างจริงจังกับผู้อื่นได้ แต่ถ้าพัฒนาการในระยะต้น ๆ ไม่ประสบความสำเร็จ เขาจะไม่ไว้วางใจผู้อื่น ไม่พอใจตนเอง และปรับตัวเองเข้ากับผู้อื่นไม่ได้ ทำให้รู้สึกอ้างว้าง และว้าเหว่

ขั้นที่ 7 ความรู้สึกรับผิดชอบแบบผู้ใหญ่หรือความรู้สึกเฉื่อยชา (Sense of Generativity VS. Stagnation) เกิดในช่วงอายุ 20-40 ปี วัยนี้เป็นวัยที่เริ่มมีความรับผิดชอบ โดยมีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเอง และต่อบุคคลอื่นด้วย ซึ่งหากบุคคลได้รับความสำเร็จในพัฒนาการขั้นต้น ๆ มาก่อน ก็จะมีความรู้สึก รับผิดชอบและพอใจในชีวิตของตน แต่ถ้าบุคคลไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตก็จะทำให้ขาดความไว้วางใจต่อผู้อื่น รู้สึกว่าตนมีปมด้อย และไม่มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

ขั้นที่ 8 ความรู้สึกมั่นคงและความรู้สึกท้อคอาลัย (Sense of Ego Integrity VS. Despair) เกิดในช่วงอายุ 40 ปีขึ้นไป ในวัยนี้หากบุคคลประสบความสำเร็จในพัฒนาการขั้นต่าง ๆ มาตลอด เขาก็จะยอมรับความจริงในการเปลี่ยนแปลงของวัยได้ และมีความสุขกับชีวิตในวัยนี้ได้ แต่หากในพัฒนาการขั้นที่ผ่านมาไม่ประสบความสำเร็จ เขาก็จะรู้สึกหมกหมอง และไม่ยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพร่างกาย ทำให้เกิดความคับข้องใจ ท้อแท้สิ้นหวังและท้อคอาลัยในชีวิต

โดยสรุปตามทฤษฎีพัฒนาบุคลิกภาพของ Erik Erikson ในปลายขั้นที่ 4 ถึงขั้นที่ 6 ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่น นั่นกล่าวว่า เป็นระยะที่พัฒนาการเกี่ยวกับการรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จ มีอิสระพึ่งพาตนเองได้ ทำให้มีความมุ่งมั่น มีมโนธรรม การรู้จักตนเอง เป็นการสร้างเอกลักษณ์ของตน มีการมองตน มีความรู้สึกที่ว่าตนมีเพื่อน มีความรักความผูกพันกับผู้อื่นได้ คือ การมีมนุษยสัมพันธ์ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญที่จำเป็นต้องมีในวัยรุ่น

1.1.3 การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์(Emotion Development in Adolescent)

นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของอารมณ์ว่า เป็นสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจ อันเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและร่างกาย และการแสดงโต้ตอบนั้นเป็นไปตามสถานการณ์ (พรธมทิพย์ สิริวรรณบุศย์, 2547) จัดเป็นความรู้สึกที่รุนแรงและแสดงออกผ่านร่างกายเมื่อเกิดอารมณ์ขึ้นต้องมีการแสดงออก การแสดงออกของอารมณ์เป็นไปได้อีก 2 ทาง คือ

- (1). แสดงด้วยวาจา เช่น ส่งเสียงคัง พุดเสียงสั้น หัวเราะ ฯลฯ
- (2). แสดงด้วยท่าทาง เช่น การแสดงออกทางใบหน้า การแสดงออกทางกิริยา การเคลื่อนไหวของร่างกาย การแสดงท่าทางต่าง ๆ

นอกจากนี้ พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2547) ยังได้กล่าวว่าลักษณะการแสดงออกของอารมณ์ของคนแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน โดยแต่ละบุคคลจะมีลักษณะอารมณ์ประจำตัว ซึ่งปัจจัยที่ทำให้คนเรามีลักษณะต่างกันคือ พันธุกรรม ประสบการณ์เดิมและการอบรมเลี้ยงดู เป็นอิทธิพลสำคัญที่ทำให้เราสร้างลักษณะอารมณ์ประจำตนขึ้น นอกจากนี้ยังมีสภาพของสังคมและแบบแผนการดำรงชีวิตของครอบครัวก็เป็นปัจจัยที่มีส่วนในการสร้างลักษณะอารมณ์ของคน ตลอดจนอิทธิพลของยาหลอนประสาทและยาเสพติดบางชนิดก็อาจมีส่วนทำให้เกิดอารมณ์บางอย่างได้

Gesell (1970, อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) กล่าวว่าวัยรุ่นถือได้ว่าเป็นวัยที่มีอารมณ์ที่รุนแรง เปลี่ยนแปลงง่าย และควบคุมอารมณ์ได้ไม่ดี เมื่อได้รับการกระทบกระเทือนทางอารมณ์จะมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ง่ายและรุนแรงกว่าที่ควรจะเป็น เพราะวัยรุ่นขาดความรู้สึกที่มั่นคง จึงเป็นวัยเจ้าอารมณ์ทำอะไรวู่วามและไม่มีการยับยั้งชั่งใจ และในระหว่างที่พัฒนาการด้านต่าง ๆ ยังมีการเปลี่ยนแปลงมากเท่าไร ก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์มากขึ้นเท่านั้น Hurlock (1973) กล่าวว่า นอกจากวัยรุ่นจะมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่ายและบางครั้งอาจไม่มีเหตุผลแล้ว วัยรุ่นยังอาจมีความวิตกกังวล ไม่สบายใจ มีอารมณ์เศร้าเกิดขึ้น หรือมีความรู้สึกไม่แน่นอนเกิดขึ้นได้ โดยที่บางครั้งก็อาจแสดงกิริยาที่รุนแรงหรือแสดงความก้าวร้าว แต่บางครั้งก็มีความรับผิดชอบโดยไม่ต้องทำให้ผู้ใหญ่มาบังคับหรือบงการ

1.1.4 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม (Social Development in Adolescent)

จากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของเซียร์ (Sears' Social Theory)(1967, อ้างถึงใน พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2547) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า พัฒนาการด้านสังคม เกิดจากการอบรมเลี้ยงดูซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องตามความคาดหวังของสังคมที่มีต่อเด็กแต่ละวัย ซึ่งแบ่งขั้นพัฒนาการออกเป็น 3 ขั้นใหญ่คือ

1.1.4.1 ระยะที่ 1 พฤติกรรมเบื้องต้น (อายุ 0-16 เดือน) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการพื้นฐานและการเรียนรู้ระยะต้นของวัยทารก ในระยะนี้พฤติกรรมที่กระทำจะเป็นไปในลักษณะกระทำพฤติกรรมเพื่อลดแรงขับปฐมภูมิ โดยเด็กจะพัฒนาจากการลองผิดลองถูก และเรียนรู้ว่าพฤติกรรมใดจะนำมาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ ดังนั้นพัฒนาการของเด็กส่วนใหญ่ในขั้นนี้ จะได้รับอิทธิพลมาจากวิธีการเลี้ยงดูของผู้เลี้ยงดู

1.1.4.2 ระยะที่ 2 ระบบสิ่งเร้าจากสังคมระยะแรก (อายุ 1.5-6 ปี) เป็นการเรียนรู้โดยใช้ครอบครัวเป็นศูนย์กลาง สิ่งแวดล้อมทางสังคมภายในครอบครัวเริ่มมีบทบาทต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็ก

1.1.4.3 ระยะที่ 3 ระบบสิ่งเร้าจากสังคมระยะหลัง (อายุ 6 ปีขึ้นไป) เป็นการเรียนรู้พฤติกรรมจากสังคมภายนอกครอบครัว ได้แก่ การเรียนรู้พฤติกรรมสังคมจากระบบต่าง ๆ ของสังคม เช่น โรงเรียน สถาบันทางศาสนา ชุมชนที่อยู่อาศัย เป็นต้น

ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร (2530) ได้กล่าวว่าวัยรุ่นจะมีการเรียนรู้การปฏิบัติตามความคาดหวังของสังคมมากขึ้น โดยจะแสดงพฤติกรรมไปตามทิศทางที่สังคมคาดหวัง ซึ่งรวมถึงแบบแผนพฤติกรรมที่แสดงว่าควรแสดงออกอย่างไรในสังคม วัยรุ่นที่มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีจะแสดงพฤติกรรมที่สังคมยอมรับได้อย่างเหมาะสมโดยไม่มีการเสแสร้งหรือเกิดความขัดแย้งกับความคิดความรู้สึกของตน หรือเมื่อทำพฤติกรรมแล้วมีผลกระทบต่อความรู้สึก และทัศนคติของวัยรุ่น

กล่าวโดยสรุปคือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เห็นได้ชัดในวัยรุ่น ได้แก่ มีความต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ชอบเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อน รู้สึกมีปมด้อย ท้อแท้ใจได้ง่าย เชื่อถือและรับฟังเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ มีความคิดถูกดูแลคนพ่อแม่และผู้ใหญ่ รวมถึงพยายามปลีกตัวห่างจากพ่อแม่ เพื่อหาคู่แลรับผิดชอบตนเอง และเริ่มสนใจที่จะมีเพื่อนต่างเพศ แต่อารมณ์รักมักจะไม่เปลี่ยนแปลงง่าย

1.1.5 การเปลี่ยนแปลงด้านสติปัญญา (Cognitive Development in Adolescent)

จากแนวคิดทฤษฎีพัฒนาทางสติปัญญาของเพียร์เจต์ (Papalia & Olds, 1995) ได้กล่าวว่า เมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะมีลักษณะความคิดเปลี่ยนจากรูปธรรมเป็นนามธรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเพียร์เจต์ได้เรียกกระบวนการทางสติปัญญาของวัยรุ่นระยะนี้ว่า “ขั้นใช้ความคิดดำเนินการอย่างเป็นระบบ” (Formal Operation) ซึ่งเป็นขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กในวัยตั้งแต่ 11 – 15 ปี และระยะนี้เป็นระยะที่สติปัญญาของเด็กมีพัฒนาการไปสู่ระดับวุฒิภาวะสูงสุด เริ่มกระจายความสนใจจากภายในตัวเองไปสู่ภายนอกตัว หรือที่เรียกว่า Decentration เด็กสามารถคิดย้อนกลับและแสดงความเข้าใจการหักล้างและการทดแทนกันได้ เด็กวัยนี้จะเริ่มคิดเหมือนผู้ใหญ่ มีเหตุผล รู้จักตั้งสมมติฐานและพิสูจน์สมมติฐาน คิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ มีการคำนึงถึงความสัมพันธ์เชิงตรรกะ และสามารถเกิดความคิดรวบยอดในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้

นอกจากนี้ Flavell (1993, อ้างถึงใน เพ็ญพิไล ฤทธาภานนท์, 2536) ยังกล่าวถึงแนวโน้มของพัฒนาการทางสติปัญญาในวัยเด็กและวัยรุ่นไว้ดังนี้ คือ

1.1.5.1 ความสามารถในการประมวลข้อมูล จะใช้ความสามารถพื้นฐานที่เรามีอยู่บวกกับสิ่งอื่นที่เราสามารถหามาช่วยได้ (resource) และระยะเวลาที่ใช้ในการประมวลข้อมูลจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราได้เคยฝึกฝนมา สิ่งเร้าที่คุ้นเคย ตลอดจนกลยุทธ์ในการประมวลข้อมูล และสิ่งช่วยจำภายนอก โดยจะมีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างความสามารถทางโครงสร้าง (Structure Capacity) และการทำงานของความสามารถในการประมวลข้อมูล (Functional Capacity) นั่นคือความสามารถทางโครงสร้างจะหมายถึงระบบประสาทที่ใช้ในการประมวลข้อมูล ในขณะที่ความสามารถในการทำงานจะเกี่ยวข้องกับการประมวลข้อมูลที่เรากำลังทำจริงในเวลาที่แก้ปัญหา

1.1.5.2 ความชำนาญเฉพาะด้าน ในเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นเด็กที่โตกว่า และมีการสะสมความรู้มานานกว่า ก็จะมีการสะสมความรู้ในด้านต่าง ๆ มากกว่าเด็กวัยเรียน จึงทำให้มีความชำนาญเฉพาะด้านมากขึ้น ซึ่งการที่เรามีความชำนาญเฉพาะด้านนั้นจะทำให้เราแก้ปัญหาโดยใช้ความจำมากกว่าใช้ความคิดที่ซับซ้อน

1.1.5.3 การรู้เชิงเกม แม้ว่าเด็กอาจยังเล่นเกมนี้ไม่ได้ดี แต่เขาจะค่อย ๆ พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับเกมการคิดว่ามีลักษณะและวิธีการเล่นอย่างไร

1.1.5.4 อภิปัญญา เป็นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ หรือ

อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นความรู้เกี่ยวกับกระบวนการหรือกิจกรรมทางปัญญา หรืออาจจะเป็นการกำกับกิจกรรมทางปัญญาก็ได้ และความสามารถนี้จะพัฒนามากในช่วงวัยเด็กตอนกลางและวัยรุ่น โดย Flavell (1993) อ้างถึงใน เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์ (2536) แบ่งอภิปัญญาได้เป็น 2 แบบ คือ

1.1.5.4.1 **ความรู้ทางอภิปัญญา** หมายถึง ความรู้ทั้งหมดที่เรามีอยู่ซึ่งเป็นทั้งข้อเท็จจริงและเป็นกระบวนการทางปัญญา เป็นความรู้ที่ได้สะสมมาและเก็บไว้ในระบบความจำระยะยาว (Long term memory) แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ (1) *บุคคล* ในด้านนี้จะเป็นความรู้ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับบุคคลอื่นในฐานะที่เป็นผู้ประมวลข้อมูล (2) *งาน* ในด้านนี้จะเป็นความรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความต้องการของงาน และสิ่งที่บุคคลต้องทำในกระบวนการประมวลข้อมูล และ(3) *กลวิธี* ในด้านกลวิธีจะเกี่ยวข้องกับวิธีการคิดเพื่อแก้ปัญหา

1.1.5.4.2 **ประสบการณ์ทางอภิปัญญา** หมายถึง ความรู้และประสบการณ์ทางอารมณ์ที่บุคคลมีต่อกิจกรรมทางปัญญา นอกไปจากนั้นประสบการณ์ทางอภินิยามยังสร้างมาจากความรู้ทางอภินิยามอีกด้วย

1.1.5.5 **การปรับปรุงความสามารถที่มีอยู่แล้ว** เป็นการพัฒนาความสามารถที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ให้มีความมั่นคงมากขึ้น โดยความสามารถเหล่านี้จะได้รับการพัฒนาและถูกนำมาใช้ในการแก้ปัญหาได้อย่างเฉพาะเจาะจงกับปัญหาในแต่ละปัญหากับการประยุกต์ใช้กับแต่ละปัญหาที่คล้ายคลึงกันอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม Flavell (1985, อ้างถึงใน เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2536) เสนอว่าพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นนั้นมีความแตกต่างจากวัยเด็ก ซึ่งสรุปได้ดังนี้คือ

1.1.5.5.1 **การตัดสินใจถูกผิดของคำพูด** วัยเด็กประถมศึกษา จะมีแนวโน้มในการตัดสินใจถูกผิดของคำพูดจากสิ่งที่สามารถมองเห็นได้เท่านั้น แต่ในวัยรุ่นจะตัดสินใจถูกผิดทั้งจากคำพูด และจะตัดสินใจถูกผิดจากหลักฐานและสิ่งที่พิสูจน์ได้ เพราะมีความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ที่เป็นนามธรรมแล้ว

1.1.5.5.2 ความสนใจในสิ่งที่จริงและสิ่งที่เป็นไปได้ วัยเด็กประถมศึกษา จะสนใจในสิ่งที่จริงก่อนสิ่งที่เป็นไปได้ ซึ่งเด็กจะมุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่สามารถรับรู้และคิดเอาด้วยเหตุผลที่อยู่เฉพาะหน้าเท่านั้น แต่ในวัยรุ่นจะสนใจในสิ่งที่เป็นไปได้ก่อนสิ่งที่เป็นจริง โดยวัยรุ่นจะพิจารณาปัญหาอย่างละเอียดว่ามีทางแก้ที่เป็นไปได้อยู่ที่ทาง แล้วจึงคว้าสิ่งที่เป็นไปได้นี้อันไหนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

1.1.5.5.3 วิธีการแก้ปัญหา เนื่องจากวัยเด็กและวัยรุ่นมีความเข้าใจถึงความจริงและความเป็นไปได้แตกต่างกัน จึงทำให้ทั้งสองวัยมีวิธีการแก้ปัญหาที่แตกต่างกัน โดยในวัยเด็กวัยประถมจะเป็นการใช้เหตุผลที่เรียกว่า การอุปนัยเชิงประจักษ์ (Empirico - Inductive Reasoning) คือเด็กจะเริ่มคิดจากสิ่งที่จริงก่อนแล้วจึงสรุปเป็นคำตอบ แต่วัยรุ่นจะมีการตั้งสมมติฐานจากข้อมูลที่ได้มา และทดลองตามทฤษฎีของเขาเพื่อดูว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ซึ่งเป็นวิธีการที่นักวิทยาศาสตร์ใช้ และเป็นการใช้เหตุผลที่เรียกว่า การนิรนัยเชิงสมมติ (Hypothetico – Deductive Reasoning)

1.1.5.5.4 การคิดภายในข้อเสนอ ถึงแม้ว่าเด็กวัยประถมจะสามารถคิด เข้าใจ และทดสอบข้อเสนอได้ แต่ความสามารถนี้จะเป็นการคิดที่ละเอียดเรื่องคือคิดได้เฉพาะในขอบเขตของข้อเสนอเพียงหนึ่งข้อเท่านั้น Piaget จึงเรียกความสามารถในการคิดแบบนี้ว่า Intrapositional Thinking แต่ในเด็กวัยรุ่นนั้น นอกจากจะสามารถคิดในข้อเสนอเดียวแล้วยังสามารถคิดถึงความสัมพันธ์อย่างมีเหตุผลระหว่างข้อเสนอสองข้อหรือมากกว่าได้อีกด้วย Piaget จึงเรียกความคิดแบบนี้ว่า Interpositional Thinking

กล่าวโดยสรุปคือการเปลี่ยนแปลงทางด้านสติปัญญาที่เห็นได้ชัดในวัยรุ่น ได้แก่ มีความสามารถคิดได้ อย่างเป็นนามธรรม รู้จักตั้งสมมติฐานและแสวงหาคำตอบของสมมติฐานนั้นเพื่อพิสูจน์สมมติฐาน รู้จักคิดวิเคราะห์และสามารถคิดรวบยอดได้ รวมไปถึงการนำความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่มีอยู่ มาใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ

2. แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศ

นพ.พนม เกตุมาน(2549) ได้อธิบายถึงพัฒนาการทางเพศในเด็กและวัยรุ่น โดยผสมผสานกับพัฒนาการด้านต่าง ๆ ในการอธิบายถึงพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นอย่างชัดเจน ดังสรุปได้ดังนี้

วัยแรกเกิด - 1 ปี

เอกลักษณ์ทางเพศจะถูกระบุขึ้น โดยสูตินรีแพทย์ผู้ทำคลอด ว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ในทันทีที่เด็กคลอดจากครรภ์มารดา ซึ่งการระบุเพศนี้มีความสำคัญอย่างมากที่จะทำให้พ่อแม่และบุคคลในครอบครัวของเด็กนั้น ยอมรับและเลี้ยงดูเด็กไปตามเพศนั้น ๆ

วัย 1-3 ปี

วัยนี้เด็กจะเริ่มเข้าใจว่าตนเองเป็นเพศชายหรือเพศหญิง โดยเรียนรู้จากการที่พ่อแม่บอก และกำหนดบทบาทให้ตามเพศ ได้แก่ การแต่งกาย การเล่น ของเล่น การเรียกชื่อ และสรรพนาม โดยเมื่อเด็กอายุ 3 ปี จึงจะสามารถบอกผู้อื่นได้ว่าตนเองเป็นเพศใด ตรงตามที่พ่อแม่และครอบครัวกำหนด แต่จะยังไม่เข้าใจในความคงที่ทางเพศ (Gender constancy) ว่าเพศเป็นสิ่งที่คงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ แม้ว่าจะสวมใส่เสื้อผ้าของเพศตรงข้าม หรือแสดงพฤติกรรมเหมือนเพศตรงข้ามก็ตาม (Kohlberg, 1966) แต่เด็กจะแยกแยะความแตกต่างของอวัยวะเพศได้ และสำรวจอวัยวะเพศตนเองและอาจเปลือยเปลือยกับการเล่นอวัยวะเพศได้ ถ้าหากรู้สึกเหงาหรืออยู่คนเดียว แต่เด็กจะยังไม่มีความรู้สึกลงทางเพศ เป็นเพียงการกระตุ้นอวัยวะเพศเพื่อารู้สึกเพลินเท่านั้น

วัย 3-6 ปี

เด็กมีความสนใจเรื่องเพศมากขึ้น อยากรู้ อยากเห็น สำรวจอวัยวะเพศของตนเองและของผู้อื่น อาจจะมีพฤติกรรมกระตุ้นอวัยวะเพศของตนเอง โดยเด็กชายจะเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศจากพ่อหรือผู้ชายอื่นที่ใกล้ชิด และเด็กหญิงจะเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศจากแม่หรือผู้หญิงอื่นที่ใกล้ชิด การถ่ายทอดแบบอย่างทางเพศนี้จะกำหนดให้เด็กมีบทบาททางเพศอย่างถูกต้อง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2547) เนื่องจากเด็กจะเรียนรู้จากครอบครัวเป็นหลัก และจึงจะเรียนรู้เพิ่มเติมจากโรงเรียนอนุบาล การเล่นในวัยนี้อาจยังไม่มีการเล่นแยกเพศ เช่น เด็กผู้ชายอาจเล่นตุ๊กตา หรือเด็กผู้หญิงอาจเตะฟุตบอล แต่การเล่นของเล่นไม่ตรงเพศนี้จะน้อยลงเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยเรียน โดยจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นการเล่นที่ตรงกับเพศตนเองมากขึ้น

วัย 6 – 12 ปี

วัยนี้เด็กจะยังไม่มียารมณ์ทางเพศหรือความรู้สึกทางเพศ แต่เด็กจะเริ่มเรียนรู้บทบาททางเพศจากการสังเกตและเลียนแบบพ่อแม่หรือญาติพี่น้องในครอบครัว เพื่อน ครู เพื่อนบ้านและคนอื่น ๆ ในสังคม ซึ่งในวัยนี้จะเป็นวัยที่เด็กเริ่มเข้าใจในเรื่องความคงที่ทางเพศ (Gender constancy) ว่าเพศเป็นสิ่งที่มีความคงที่ ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงภายนอกอย่างไร ก็ยังคงมีเพศเดิม (encyclopedia of childhood and adolescence, 2008) ในตอนปลายของวัยนี้เด็กบางคนจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กอื่น ๆ จึงควรเริ่มสอนถึงเรื่องการเปลี่ยนแปลงของร่างกายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นให้กับเด็กวัยนี้ เพื่อมิให้เด็กตกใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น การมีประจำเดือน และการฝันเปียก

วัย 12-18 ปี

วัยนี้เด็กจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น โดยมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจและสังคมอย่างมาก โดยพัฒนาการทางร่างกาย (Physical development) จะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทั่วไป และการเปลี่ยนแปลงทางเพศ เนื่องจากวัยนี้มีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศและฮอร์โมนของการเจริญเติบโตอย่างมากและรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงทางเพศ (sexual changes) ที่เห็นได้ชัดเจน คือวัยรุ่นชายจะเกิดนมแตกพาน เสียงแตก หนวดเคราขึ้น และเริ่มมีฝันเปียก (nocturnal ejaculation – การหลั่งน้ำอสุจิในขณะที่หลับ มักสัมพันธ์กับความฝันเรื่องเพศ) การเกิดฝันเปียกครั้งแรกเป็นสัญญาณแสดงถึงการเข้าสู่วัยรุ่นของเพศชาย เช่นเดียวกับกับในวัยรุ่นหญิงที่จะมีการเปลี่ยนแปลงทางเพศ คือ เต้านมมีขนาดใหญ่ขึ้น ไขมันที่เพิ่มขึ้นทำให้มีรูปร่างทรวดทรง สะโพกผายออก และเริ่มมีประจำเดือนครั้งแรก (menarche) การมีประจำเดือนครั้งแรกเป็นสัญญาณแสดงถึงการเข้าสู่วัยรุ่นของเพศหญิง ทั้งสองเพศมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศ โดยขนาดโตขึ้น และเปลี่ยนเป็นแบบผู้ใหญ่ มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ มีกลิ่นตัว และมีสิวขึ้น เป็นต้น

นอกจากนี้ วัยนี้จะมีเอกลักษณ์ทางเพศ (sexual identity) ชัดเจนขึ้น ซึ่งเอกลักษณ์ทางเพศประกอบด้วย การรับรู้ว่าเป็นเพศใด (core gender identity) ซึ่งติดตัวเด็กมาตั้งแต่อายุ 3 ปี พฤติกรรมที่แสดงออกทางเพศ (sexual orientation) คือความรู้สึกทางเพศกับเพศใด ทำให้อายุวัยรุ่นบอกได้ว่าตนเองมีความรู้สึกทางเพศกับเพศเดียวกัน (homosexualism) กับเพศตรงข้าม (heterosexualism) หรือได้กับทั้งสองเพศ (bisexualism) นอกจากนี้วัยนี้ยังเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากผู้อื่น (acceptance) อย่างมาก จึงอาจแสดงออกเป็นพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม เช่น การแต่งกายยั่วยวนทางเพศ เพื่อให้เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม วัยรุ่นที่เป็นพวกรักร่วมเพศอาจแสดงออกผิดเพศ

มากขึ้น เพื่อให้เป็นที่สนใจและยอมรับจากสังคม หรือเมื่อถูกกีดกันจากเพศเดียวกัน ก็อาจจับกลุ่มกับพวกที่แสดงออกผิดเพศเหมือนกัน เป็นการแสวงหากลุ่มที่ยอมรับ แต่จะยังทำให้การแสดงออกผิดเพศมากยิ่งขึ้น

การเปลี่ยนแปลงทางเพศในวัยนี้ อาจทำให้เด็กรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) จากการมีการเปลี่ยนแปลงทางเพศที่ทำให้เป็นที่สนใจของผู้อื่น ในทางตรงข้ามเด็กที่มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการทางเพศช้า หรือไม่มีลักษณะเด่นทางเพศอาจมองว่าตัวเองไม่มีค่า เสียความมั่นใจตนเอง (self-confidence) บางครั้งอาจแสดงออกทางเพศมากขึ้นเพื่อให้ตนเองรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (self-esteem) หรือบางคนมีแฟนเร็วหรือมีเพศสัมพันธ์เร็วเพราะเป็นวิธีที่ทำให้รู้สึกว่าคุณค่า มีคนต้องการ

ในวัยนี้มีความเป็นตัวของตัวเองสูง (independent : autonomy) อีกทั้งยังมี ความอยากรู้อยากเห็นอยากลองในเรื่องเพศ ทำให้อาจเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงได้ง่าย เช่น การแต่งกายชู้ชวนเพศตรงข้าม การเที่ยวกลางคืน การดื่มเหล้าหรือเสพยาเสพติดแล้วทำให้เกิดเพศสัมพันธ์ตามมา ดังนั้นจึงควรฝึกการควบคุมตนเอง (self-control) เพื่อยับยั้งความคิดและความรู้สึกทางเพศหรือความต้องการทางเพศ หักห้ามใจไม่ให้มีเพศสัมพันธ์โดยขาดการควบคุมตนเอง

นอกจากนี้ในวัยนี้ อารมณ์ (mood) จะปั่นป่วน เปลี่ยนแปลง หงุดหงิด เครียด โกรธ กังวลง่าย อาจมีอาการเศร้าโดยไม่มีสาเหตุ อารมณ์ไม่ดีเหล่านี้ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา วัยรุ่นบางคนอาจหันไปใช้กิจกรรมที่ช่วยลดความเครียดหรือเพิ่มความสุขสนานแต่เกิดปัญหาตามมา เช่น การมีแฟน มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เนื่องจากอารมณ์เพศเกิดขึ้นมากในวัยนี้ ทำให้มีความสนใจเรื่องทางเพศ หรือมีพฤติกรรมทางเพศ เช่น การมีเพื่อนต่างเพศ การคู่อ้อยู่ทางเพศรูปแบบต่าง ๆ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากเกินไป เป็นต้น

จริยธรรม (moral development) ในวัยนี้เกิดจากการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิด คือ พ่อแม่ ครู และเพื่อน การมีแบบอย่างที่ดีจะช่วยให้วัยรุ่นมีจริยธรรมที่ดีด้วย เพื่อนมีอิทธิพลสูงในการสร้างทัศนคติค่านิยมและจริยธรรม ซึ่งถ้าหากคบเพื่อนไม่ดีก็อาจชักจูงให้เด็กขาดการมีจริยธรรมที่ถูกต้อง โดยเฉพาะจริยธรรมทางเพศ วัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเป็นเรื่องปกติ ก็จะมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายกว่าวัยรุ่นทั่วไป

พัฒนาการทางสังคม (Social Development) วัยนี้จะเริ่มห่างจากที่บ้าน ไม่ค่อยสนิทสนมคลุกคลีกับพ่อแม่พี่น้องเหมือนเดิม และเริ่มมีความสนใจเพศตรงข้าม สนใจสังคมสิ่งแวดล้อม ปรับตัวเองให้เข้ากับกฎเกณฑ์กติกาของกลุ่ม ของสังคมได้ดีขึ้น มีความสามารถในทักษะสังคม (social skills and life skills) สร้างความสัมพันธ์กับคนที่พึงพอใจทางเพศ และรักษาความสัมพันธ์ให้ยืนยาวจนตกลงร่วมเป็นคู่ครอง และสร้างครอบครัวให้ยืนยาวต่อไปได้ การเรียนรู้ทางสังคมนี้ นอกจากแบบอย่างของชีวิตครอบครัวพ่อแม่แล้ว สภาพสังคม วัฒนธรรมก็เป็นแบบอย่างให้วัยรุ่นสามารถดำเนินรอยตามด้วย

3. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

วัยรุ่นมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ และเพื่อนต่างเพศ และยังต้องการทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็นและอยากลอง ประกอบกับเป็นวัยที่มีความสนใจในเพื่อนต่างเพศ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของระบบอวัยวะสืบพันธุ์ทั้งภายนอกและภายในเพื่อพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ จึงทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความรักใคร่ ดังนั้นหากเขาเหล่านั้นไม่ได้รับการเตรียมตัวที่ดีในเรื่องเพศ อาจทำให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อเนื้อในในระยะยาว

จากการศึกษาของวราพร สุนทร (2545) พบว่าพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกกับเพศตรงข้าม มักพบในระหว่างวัยรุ่นตอนกลางและตอนปลาย ได้แก่ การนัดเที่ยว (dating) โดยเป็นในลักษณะของการศึกษานิสัยใจคอและแสดงให้เห็นถึงความมีคุณค่าเพื่อให้ได้รับความสนใจจากคู่รัก และหลังจากนั้นจึงตามมาด้วยการจูบได้ เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (petting) เพื่อแสดงให้เห็นถึงความรักที่มีต่อคู่รัก และต้องการระบายอารมณ์ทางเพศ

นอกจากนี้ วัยรุ่นยังอาจจะมีกิจกรรมทางเพศเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ นพ. สุกมด วิชาวิพลกุล (2548, อ้างถึงใน ณัฐนันท์ คงคาหลวง, 2548) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมทางเพศว่า หมายถึงกิจกรรมใดก็ตามที่นำไปสู่การสำเร็จความใคร่ได้ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) และการมีเพศสัมพันธ์ (Sexual Relationship) ดังจะกล่าวรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) หมายถึงการกระทำใดๆ เพื่อบรรลุถึงจุดสุดยอดด้วยตนเอง อาจมีอุปกรณ์ในการช่วยทางเพศหรือไม่ก็ได้ ถือเป็นกิจกรรมทางเพศที่เหมาะสมที่สุดของวัยรุ่นและคนโสด หรือกรณีที่มีคู่สมรสแล้วเวลาที่คู่มิได้อยู่ หรืออยู่แต่ไม่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย

3.2 เพศสัมพันธ์ (Sexual Relationship) หมายถึงการมีกิจกรรมทางเพศกับคู่นอน ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ

3.2.1 การมีเพศสัมพันธ์ภายนอก (Sexual Outercourse) หมายถึงเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในช่องคลอด ช่องปาก หรือทวารหนัก จึงไม่ทำให้เกิดตั้งครรภ์หรือติดเชื้อ แม้จะมีน้ำอสุจิหรือน้ำหล่อลื่นช่องคลอดเปื้อนผิวหนัง แต่หากไม่มีบาดแผลที่ผิวหนังก็ไม่ทำให้เกิดเชื้อ

3.2.2 การร่วมเพศ (Sexual Intercourse) หมายถึงเพศสัมพันธ์ที่มีการสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในช่องคลอด ช่องปาก หรือทวารหนัก มีการสัมผัสกับน้ำคั่งหลัง การเสียดสีอาจทำให้เกิดการฉีกขาดหรือรอยถลอกที่บริเวณผิวหนังอวัยวะเพศ การฉีกขาดหรือรอยถลอกเหล่านี้จะเป็นทางเข้าของเชื้อโรคเอดส์ โดยติดจากน้ำอสุจิหรือน้ำหล่อลื่นช่องคลอดของคู่นอน ซึ่งการร่วมเพศมี 3 ช่องทาง คือ ทางปาก (Oral sex) ทางช่องคลอด (Vaginal sex) และทางทวารหนัก (Anal sex)

นอกจากนี้ นพ. พนม เกตุมาน (2549) ยังได้กล่าวถึงปัญหาทางพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น (sexual problem) ไว้ว่า มีดังนี้

พฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexualism) คือพฤติกรรมที่พึงพอใจทางเพศกับเพศเดียวกัน อาจมีการแสดงออกภายนอกให้เห็นชัดเจนหรือไม่ก็ได้ เป็นพฤติกรรมที่จะทำให้เกิดปัญหาตามมาได้มาก คนที่เป็นรักร่วมเพศมักจะเจอปัญหาในการดำเนินชีวิตได้มากกว่าคนทั่วไป ในบางสังคมมีการต่อต้านพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีการรังเกียจ ล้อเลียน ไม่ยอมรับ บางประเทศมีกฎหมายลงโทษการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันเอง

การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากเกินไป (masturbation) ในวัยรุ่นการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นพฤติกรรมปกติ ไม่มีอันตรายหรือผลเสียต่อร่างกายและจิตใจ แต่การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไม่ควรหมกมุ่นมากเกินไปจนเป็นปัญหา หรือทำให้ขาดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ อื่น ๆ ไป

การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นโดยปราศจากความรู้ความเข้าใจ (sexual relationship) มักเกิดจากรู้นที่ขาดการยับยั้งชั่งใจ หรือมีปัญหาทางอารมณ์ และใช้เพศสัมพันธ์เป็นการทดแทน โดยไม่ได้ยังคิดให้รอบคอบ ขาดการไตร่ตรอง ทำตามอารมณ์เพศหรืออยู่ภายใต้ฤทธิ์ของสารเสพติด ทำให้เกิดปัญหาการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้งผิดกฎหมาย เกิดปัญหาครอบครัว และกลายเป็นปัญหาสังคมในที่สุด

ซึ่งนอกจากปัญหาที่กล่าวมานี้ ในสังคมไทยปัจจุบัน พบว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น นับเป็นปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเช่นกัน เพราะเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และการทำแท้งผิดกฎหมายได้ในที่สุด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นในประเทศไทย พบเพียงงานวิจัยเดียวเท่านั้นที่ศึกษาถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นไทย คืองานของ วิภาดา เอี่ยมแย้ม (2548) ที่ศึกษาถึงการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน โดยวิภาดา ได้ศึกษาในภาพกว้าง ๆ ของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และได้รายงานถึงปัจจัยที่น่าจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไว้ดังนี้คือ เจตคติต่อเรื่องความรักและการมีเพศสัมพันธ์ เจตคติต่อเรื่องเพศที่ไม่เท่าเทียมกัน ประสบการณ์ความรักและประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมา สุรา กลุ่มเพื่อน ครอบครัว และบรรยากาศ

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีน้อยมากในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงใช้กรอบแนวความคิดตามแนวงานวิจัย Kirby, Lepore, & Ryan (2005) ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) และธิตนาถ ลิ้มอรุณ (2549) เพื่อศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงในวัยรุ่น ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ผู้วิจัยขอแบ่งงานวิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่น ออกเป็น 3 ปัจจัยหลัก ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเอง

Coopersmith (1981) และ Bandura (1986) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นการประเมินเกี่ยวกับการรับรู้ในตัวของตัวเอง (Self-concept) ถ้าบุคคลรู้สึกว่าคุณค่าในตนเองสูง ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลรู้สึกว่าตนไร้ค่า บุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้มีที่มาจากประสบการณ์ในอดีตที่แตกต่างกันออกไปของแต่ละบุคคล และบุคคลจะแสดงความรู้สึกเหล่านี้ให้บุคคลอื่นรับรู้ได้จากการสื่อสารด้วยคำพูดหรือการกระทำพฤติกรรม

นอกจากนี้ Rosenberg (1965) ยังได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองว่า เป็นทัศนคติของบุคคลเกี่ยวกับความพึงพอใจในตนเอง การนับถือตนเองและรู้สึกว่าตนเองมีค่า โดยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อระดับการเห็นคุณค่าในตนเองนั้น มี 2 ประการคือ (1) *องค์ประกอบภายในตน* ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ

ของแต่ละบุคคล ค่านิยมส่วนบุคคล การกระทำ และความสามารถต่างๆไป และ (2) องค์ประกอบภายนอกคน ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายนอกบุคคล ประกอบด้วย ความสัมพันธ์กับพ่อแม่ โรงเรียน รวมทั้งกลุ่มเพื่อนด้วย

โดยที่การเห็นคุณค่าในตนเองจะเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม เป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่วัยเด็ก โดยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความสำคัญในชีวิต ความคาดหวังในบทบาทของสังคม พัฒนาการด้านจิตสังคมและรูปแบบของการปรับตัว (Watson & Bell, 1990 อ้างถึงในสิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548)

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์นั้น แบ่งออกได้ 2 แนวทาง โดยแนวทางแรกคือ ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือหากวัยรุ่นมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูง เนื่องจากมีความมั่นใจในการกระทำของตนเองว่าถูกต้อง รวมถึงมั่นใจว่าตนเองจะไม่มีโอกาสติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ ดังเช่นในการศึกษา Magnani, Serber, Gutierrez, & Vereau (1999) ที่ได้ทำการศึกษาผลของระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นเพศชายต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน พบว่า ระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงในวัยรุ่นเพศชายจะมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือวัยรุ่นเพศชายจะไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ เพราะมั่นใจว่าตนเองจะไม่มีโอกาสติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้

สำหรับแนวทางที่ 2 คือ ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือหากวัยรุ่นมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ต่ำ และในทางตรงข้าม หากมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูง ดังเช่นในการศึกษาของ Salazar, Crosby, Diclemente, Wingood, Lescano, Brown, Harrington, & Davies (2005) ที่ศึกษาในวัยรุ่นเพศหญิง ผลการศึกษาพบว่า ระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงในวัยรุ่นเพศหญิงจะมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ วัยรุ่นหญิงจะมีความขี้คิด และมีความรับผิดชอบในการป้องกันตัวเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมถึงมีความกล้าและไม่รู้สึกกังวลกับการต่อรองกับคู่

นอนในการที่จะใช้ถุงยางอนามัย มีการพูดคุยกับเพื่อนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยได้มากกว่าวัยรุ่นหญิงที่มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ เช่นเดียวกันกับในการศึกษาของ Friedman (1989) ซึ่งได้ศึกษาถึงสุขภาพของวัยรุ่น ความเชื่อและพฤติกรรม พบว่า การที่วัยรุ่นขาดการเห็นคุณค่าในตนเอง(Self-esteem) ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน อันจะนำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์และการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ และการศึกษาของของณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ซึ่งเป็นการศึกษาถึงเหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่าสตรีที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีแนวโน้มที่จะยอมตามใจคู่นอนถาวร และคู่นอนชั่วคราวในการไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยในด้านการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ว่าวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวนี้มีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับที่แตกต่างจากวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ อย่างไร

2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์

รุจิวรรณ สอนสมภาร (2537) ได้กล่าวว่าในการที่จะทำให้วัยรุ่นสามารถป้องกันตนเองจากการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคเอดส์ได้นั้น วัยรุ่นจำเป็นต้องมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์เสียก่อน ทั้งนี้รุจิวรรณได้ให้ความหมายของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ไว้ว่า เป็นข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับโรคเอดส์ ได้แก่ ความหมาย สาเหตุ การติดต่อ การแพร่กระจายโรค อาการและอาการแสดง และการวินิจฉัยโรค โดยณัฐพงษ์ จันทร์อยู่ (Chanyoo, 2003) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความรู้เรื่องโรคเอดส์ไว้ 5 องค์ประกอบ คือ ความรู้ทั่วไป ระบาดวิทยา การติดเชื้อ การรักษา และการป้องกัน

จากการศึกษาของอุมารณณ์ ภัทรวานิชย์ (2538) รายงานว่า วัยรุ่นหญิงจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยกว่าวัยรุ่นชาย ผู้ที่มีอายุน้อยกว่าจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยกว่าผู้ที่มีอายุมาก และผู้ที่เรียนสายอาชีพศึกษาทั้งหญิงและชายจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยกว่ากลุ่มการศึกษาอื่น ซึ่งวัยรุ่นที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยจะมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์

ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูงกว่าผู้ที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์มาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Rock, Ireland, & Resnick (2003) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นทั้งหญิงและชายที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับต่ำ มักจะมีจำนวนคู่นอนเพิ่มขึ้นทั้งคู่นอนที่เป็นเพศเดียวกันและคู่นอนต่างเพศ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์อีกด้วย แต่พบว่าการศึกษาของอัญชลี สิงหสุต (2534) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติกับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ไม่ว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะมีมากหรือน้อยเพียงใด ก็ไม่มีความสัมพันธ์ทั้งในด้านบวกและด้านลบกับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ ของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะอาจมีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยในเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ว่าวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวนี้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับที่แตกต่างจากวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ อย่างไร

3. เหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ในการวิจัยนี้ ได้แบ่งเหตุผลหลัก (Domain) ที่ทำให้วัยรุ่นตอนปลายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ออกเป็น 3 ด้านคือ เหตุผลที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และเหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain)

3.1 เหตุผลหลักจากภายในตัวบุคคล(Intrapersonal Domain)

ประกอบด้วย 1 ปัจจัย คือ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

3.1.1 ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่น

จากการศึกษาถึงทัศนคติและค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศนั้น พบว่า วัยรุ่นไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความเชื่อว่าการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัว การมีคู่มากกว่า 1 คน และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดา มีการนัดพบและไปเที่ยวด้วยกัน ซึ่งนำไปสู่การมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก การถูกเนื้อต้องตัว และการมีเพศสัมพันธ์ นั้นเพราะพัฒนาการทางด้านจิตใจและสังคมของวัยรุ่น มีการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเอง และต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ทำให้วัยรุ่นนี้ง่ายต่อการถูกชักจูงให้ทำกิจกรรมที่เห็นว่าตนเองจะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ดังการศึกษาของแสงอำพา บำรุงธรรม (2543) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่ อีกทั้งยังพบว่า ค่านิยมของนักศึกษาชาย เริ่มเปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่มีการระบาดของโรคเอดส์ โดยเปลี่ยนจากการซื้อบริการทางเพศมาเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อน นักศึกษาหญิงด้วยกัน เพราะคิดว่าปลอดภัยจากการติดโรคมมากกว่า ซึ่งค่านิยมนี้ส่งผลให้มีการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในกลุ่มวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้น (วัฑนีย์ วาสิกะสิน, 2538)

วรัญญู กุลศิริก (2541, อ้างถึงใน ศิริกุล อิศรานุรักษ์, 2543) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตชายยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่าหญิง กลุ่มที่มีอายุมากกว่า 20 ปี จะยอมรับมากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี และกลุ่มที่บิดามารดาแยกกันอยู่จะยอมรับมากกว่ากลุ่มที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาในอดีตของ อุทิศ เชาวลิต (2521) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับการสมรสของนักศึกษาโรงเรียนสารพัดช่าง ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ดังนั้นจากผลการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนี้ จะพบว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย จากแต่ก่อนที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน แต่ปัจจุบันเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องเสียหาย ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าทัศนคติอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานหรือมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์

ซึ่งในปัจจุบันนี้พบว่ากลุ่มนักเรียนที่ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์นั้น นิยมมีเพศสัมพันธ์แบบใหม่ กล่าวคือ เมื่อมีสิ่งช่วยๆ หรือกระตุ้นทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ จะตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ในทันที ซึ่งอาจมีกับคนรักหรือคนที่พึงพอใจ เพื่อเป็นการสนองความต้องการทางเพศของตนเองเท่านั้น โดยไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง และยังถือว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติ ที่จะต้องเกิดขึ้นไม่วันใดก็วันหนึ่ง (ณัฐนันท์ คงคาหลวง, 2548) จึงทำให้วัยรุ่นเป็นวัยที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเป็นอย่างมาก

จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าทั้งทัศนคติต่อเหตุผลในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น จะมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น ซึ่งน่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วย ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยนี้มาศึกษาเพื่อดูว่าปัจจัยด้านค่านิยมและทัศนคติส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นหรือไม่ อย่างไร

3.2 เหตุผลหลักจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain)

ประกอบด้วย 3 ปัจจัย คือ การสื่อสารในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศในอดีต และความพึงพอใจในตัวคู่นอน

3.2.1 การสื่อสารในครอบครัว

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545) กล่าวว่า การพูดคุยสื่อสารในครอบครัว เป็นการแสดงถึงการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว การรู้สึกรักตัวเองมีค่าและเป็นที่ยอมรับของบุคคลในครอบครัว รวมถึงการที่บุคคลในครอบครัวมีความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงตามพัฒนาการของวัยรุ่นนั้น ซึ่งทำให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้ถึงการแสดงออกต่อเพศตรงข้ามได้อย่างเหมาะสม และจะช่วยป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้ ดังเช่นในการศึกษาของพิศมัย นพรัตน์ (2543) ซึ่งได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่า ความผูกพันในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศ รายงานว่า วัยรุ่นที่มีครอบครัวอบอุ่น บิดามารดามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีครอบครัวเป็นแบบอย่างที่ดี มีการสื่อสารและแสดงออกความรักที่เหมาะสม จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศรวมถึงการมี

เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรน้อยกว่ากลุ่มที่มีครอบครัวแตกแยก ซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกันกับการศึกษาของ อังสนา บุญธรรม (2539) จีรพรรณ อินทา (2542) และ สุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ (2542) ได้ศึกษาพบว่า โครงสร้างของสัมพันธภาพภายในครอบครัวซึ่งรวมถึงการสื่อสารในครอบครัว เป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำนายระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

จากแนวคิดของ Jaccard (1990) กล่าวว่า การสื่อสารในเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ซึ่งควรที่จะเป็นการสื่อสารสองทางระหว่างพ่อแม่กับลูก โดยจะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นในเรื่องเพศ ทำให้วัยรุ่นจะมีข้อมูลมากพอที่จะตัดสินใจด้วยตนเองได้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์

จากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่มีการพูดคุยในเรื่องเพศกับพ่อแม่สม่ำเสมอจะทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย คือมีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (Dittus, Jaccard, & Gordon, 1999) เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ Dilorio, Kelley, & Hockenberry-Eaten (1999) ที่ศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีการพูดคุยในเรื่องเพศกับพ่อแม่สม่ำเสมอ จะทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันน้อยลง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Miller (2000) ที่ศึกษาทั้งในวัยรุ่นชายและหญิง พบว่า การที่พ่อแม่และลูก มีการสื่อสารที่ดีภายในครอบครัว จะทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันน้อยลง มีการคุมกำเนิดมากขึ้น ความเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นลดลง เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ Lewis (2000) ที่ศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันและปัจจัยที่จะป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันของวัยรุ่นแอฟริกัน-อเมริกัน อายุระหว่าง 15 – 19 ปี ทั้งในวัยรุ่นชายและหญิง พบว่าการสื่อสารในเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่และลูกจะสามารถลดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงของลูกได้

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสื่อสารหรือความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว น่าจะส่งผลต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยนี้มาศึกษาเพื่อดูว่าปัจจัยด้านการสื่อสารในครอบครัวส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนอย่างไร

3.2.2 ประสบการณ์ทางเพศในอดีต

การมีประสบการณ์ทางเพศในอดีต หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลต่างเพศมาก่อนที่จะมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยได้มีการศึกษาของ วิภาดา เอี่ยมแย้ม (2548) ได้ศึกษาถึงการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน พบว่าประสบการณ์ความรักที่ผ่านมา มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างทุกรายเคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักเก่ามาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จึงกล่าวได้ว่าการเคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนน่าจะส่งผลต่อการตัดสินใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่าย

จากการศึกษาในเรื่องของประสบการณ์ทางเพศดังที่กล่าวมา พบว่าผู้ที่มีประสบการณ์ทางเพศแล้ว มีแนวโน้มที่จะมีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่ายกว่า ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในปัจจุบันนี้ โดยศึกษาทั้งประสบการณ์ทางเพศในอดีตและประสบการณ์ความรักในอดีต ว่าวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นเคยมีประสบการณ์ทางเพศที่ดีหรือไม่ดีอย่างไร และเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลายหรือไม่

3.2.3 ความพึงพอใจในตัวคู่นอน

จากการศึกษาที่ผ่านมา ของ ฉัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) พบว่าความพึงพอใจในรูปร่างภายนอกของคู่นอน เช่น สวย หล่อ รูปร่างดี มีผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน

จากการศึกษาในเรื่องความพึงพอใจในตัวคู่นอนที่กล่าวมา พบว่าความพึงพอใจในรูปร่างภายนอกของคู่นอน มีผลทำให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกันได้

ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยนี้มาศึกษา เพื่อดูความพึงพอใจในรูปร่างลักษณะภายนอกของคู่นอนนั้น ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ อย่างไร

3.3 เหตุผลหลักจากสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain)

ประกอบด้วย 4 ปัจจัย คือ การเห็นแบบอย่างในสังคม การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย และการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

3.3.1 การเห็นแบบอย่างในสังคมในการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

สื่อต่าง ๆ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ หรืออินเทอร์เน็ต นับว่ามีผลกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ "สื่อ" ถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นเกิดปฏิกิริยาลอกเลียนแบบ อาทิ ภาพยนตร์ที่สื่อว่าเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องของความรักที่ง่ายและสนุก ดังการศึกษาของเบญจา รักพงษ์ (2541) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของสื่อหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่าสื่อหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ มีอิทธิพลสำคัญต่อการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมและการเลียนแบบพฤติกรรมที่พบเห็นจากสื่อต่าง ๆ นอกจากนี้การอ่านหนังสือลามก หรือวีดิทัศน์ลามกเป็นปัจจัยที่มีส่วนกระตุ้นความต้องการทางเพศของวัยรุ่นให้มีระดับสูงขึ้น จนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้

โดยล่าสุด Jane Brown (2006) ได้ศึกษาถึงผลกระทบจากสื่อต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นที่มีอายุ 12 – 14 ปี พบว่าบทเพลง นิตยสาร สื่อโทรทัศน์ และภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาช่วยทางเพศจะกระตุ้นให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์อายุน้อยลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสื่อเหล่านั้นเหมือนจะบอก ว่า ใครๆก็ทำแบบนี้ด้วยกันทั้งนั้น โดย Jane Brown (2006) ได้ศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกาจำนวน 1,017 คนที่มีอายุระหว่าง 12-14 ปีและหลังจากนั้นอีก 2 ปี ก็กลับมาศึกษาพฤติกรรมของเด็กกลุ่มเดิมอีกครั้ง โดยที่พวกเขาจะถูกตรวจสอบว่า ได้รับสื่อทั้งภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ เพลง และนิตยสาร มากน้อยเพียงใด โดยสื่อเหล่านี้ได้รับการวิเคราะห์แล้วว่ามีเนื้อหาในทางเพศ และถัดมาอีกสองปี พบว่าในหมู่เด็กวัยรุ่นที่เปิดรับสื่อเหล่านี้มากที่สุด มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุ 14-16 ปี มากกว่าเด็กวัยเดียวกันที่เปิดรับสื่อดังกล่าวน้อยที่สุดถึง 2.2 เท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสื่อภาพยนตร์และบทเพลง

งานวิจัยชิ้นนี้ยังได้รายงานว่าการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในช่วงอายุน้อยกลายเป็นปัญหาสำคัญทางด้านสาธารณสุขปัญหาหนึ่ง เนื่องจากตัวเลขอัตราการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา สูงกว่าอัตราการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ 3 - 10 เท่า อีกทั้งยังมีเรื่องโอกาสที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย

การที่ผู้ปกครองไม่ค่อยอธิบายเรื่องเพศสัมพันธ์ให้ลูกฟังอย่างลึกซึ้งและถูกกาลเทศะ ทำให้สื่อกลายเป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์แก่วัยรุ่นไปโดยปริยาย โดยสื่อดังกล่าวก็เสมือนจะบอกวัยรุ่นว่าเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นอะไรที่สนุกและไม่มีอันตราย หลังจากนั้น เด็กวัยรุ่นจะเริ่มเชื่อว่าคนทั้งโลกก็มองว่าเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นอย่างไรที่สื่อนำเสนอ และก็จะเริ่มรับเอาบรรทัดฐานทางสังคมในสื่อ มาเป็นบรรทัดฐานของตนเอง วัยรุ่นบางคนโดยเฉพาะพวกที่ไม่ค่อยได้เห็นแบบอย่างทางเพศ ดังเช่น จากผู้ปกครองหรือเพื่อนฝูง ก็จะใช้สื่อดังกล่าวเป็นแบบอย่างกระตุ้นให้พวกเขากระตือรือร้นที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ

จากการศึกษาในเรื่องของการเห็นแบบอย่างในสังคม ในการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนดังกล่าวมา พบว่าวัยรุ่นที่เปิดรับสื่อต่าง ๆ ที่สอดแทรกเนื้อหาในเรื่องเพศนั้น จะมีโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายกว่า ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยนี้มาศึกษาเพื่อดูว่าปัจจัยด้านการเห็นแบบอย่างในสังคมในการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ อย่างไร

3.3.2 การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาความเป็นตัวของตัวเองและต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ทำให้วัยรุ่นง่ายต่อการถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมตามแบบเพื่อนในกลุ่ม

จากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reasoned Action) ของ Ajzen & Fishbein (1980) ซึ่งได้กล่าวกล่าวถึงองค์ประกอบในการกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม ไว้ 2 องค์ประกอบคือ

3.2.2.1 ทักษะคติต่อพฤติกรรม (Attitude toward the behavior = Att) ทักษะคติต่อพฤติกรรมนี้เป็นผลมาจากปัจจัย 2 ประการคือ ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำพฤติกรรม

(Behavioral Beliefs of Consequence = BB) และการประเมินคุณค่าของการกระทำ พฤติกรรมนั้น ๆ (Outcome Evaluation = OE) โดยจะประเมินความรู้สึกที่มีต่อการกระทำ พฤติกรรมนั้น ๆ ว่าเป็นไปในทางบวกหรือลบ

3.2.2.2 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm = SN) การคล้อยตามกลุ่ม อ้างอิงเป็นผลมาจากปัจจัย 2 ประการคือ ความเชื่อในเรื่องความคาดหวังของบุคคลในกลุ่ม อ้างอิงต่อการกระทำพฤติกรรม เป็นการรับรู้ของบุคคลว่ากลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อการ ตัดสินใจกระทำพฤติกรรมนั้นๆหรือไม่ (Normative Belief = NB) และแรงจูงใจที่บุคคลจะ ปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตนเอง (Motivation to Comply = MC)

จากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของ Ajzen & Fishbein (1980) ในองค์ประกอบที่ 2 แสดงให้เห็นว่าการตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อนเกิดจากความเชื่อของบุคคลที่ว่า กลุ่มอ้างอิงที่มีความ สำคัญต่อตน กับแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อ ตน นั่นคือ วัยรุ่นจะรับรู้ถึงอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง(ในที่นี้คือกลุ่มเพื่อน) ที่สนับสนุนให้กระทำ พฤติกรรมใด วัยรุ่นจะรับรู้ถึงอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง(ในที่นี้คือกลุ่มเพื่อน) ว่าเห็นสมควรที่จะ ให้เขากระทำพฤติกรรมนั้น เช่นเดียวกัน หากวัยรุ่นเชื่อว่ากลุ่มอ้างอิง(ในที่นี้คือกลุ่มเพื่อน) ไม่สนับสนุนให้เขากระทำพฤติกรรมใด วัยรุ่นจะรับรู้ถึงอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง(ในที่นี้คือ กลุ่มเพื่อน) ว่าเห็นสมควรให้หลีกเลี่ยงจากการกระทำพฤติกรรมนั้น

ซึ่งจากการศึกษาของ เสาวรส มีกุล (2543) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นพบว่า กลุ่มเพื่อนมีส่วนสำคัญในการเริ่มทำพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศ หากเพื่อนสนิทมีเพศสัมพันธ์วัยรุ่นนั้นก็จะมีโอกาสสูงที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามเพื่อนใน ระยะเวลา 1 ปี โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีคูรัก ก็จะมีโอกาสถูกชักจูงให้มีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย หากอยู่ใน สถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การอยู่กันตามลำพัง กับคูรักหรือเพื่อนต่างเพศในที่รโหฐาน การแสดงความรักกับคูรักหรือเพื่อนต่างเพศ การไป เที่ยวสถานบันเทิงและการไปเที่ยวค้างคืนกับเพื่อนต่างเพศโดยไม่มีผู้ใหญ่ไปด้วย ทำนอง เดียวกันกับการศึกษาของ Han, Choe, Lee, & Lee (2001) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการมี เพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศเกาหลี ผลการศึกษา

พบว่าถ้านักเรียนคนใดที่มีเพื่อนมีพฤติกรรมในการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรือการมีเพศสัมพันธ์แบบที่เสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ก็จะมีความเป็นไปได้ที่นักเรียนคนนั้นจะนำเอาพฤติกรรมของเพื่อนมาปฏิบัติตาม ซึ่งเหล่านี้ล้วนแต่แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นกระทำตามกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนที่ตนคบหาอยู่

จากการศึกษาที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าการตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อนนั้น ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยพบว่าวัยรุ่นมีแนวโน้มจะกระทำพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตามกลุ่มเพื่อนเพื่อให้กลุ่มเพื่อนยอมรับ ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยนี้มาศึกษาเพื่อดูว่าปัจจัยด้านการตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อนนั้น ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ อย่างไร

3.3.3 สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย

สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย จัดเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน วัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ง่ายต่อการเข้าถึงแหล่งบันเทิงหรืออาศัยอยู่เพียงลำพังในหอพักหรืออพาร์ทเมนต์ที่ไม่มีผู้ใหญ่คอยดูแล จะมีแนวโน้มมีพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนได้ง่ายกว่า ดังเช่นการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2537, อ้างถึงใน ณัฐนันท์ คงคาหลวง, 2548) พบว่า วัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ ส่วนมากจะเป็นเด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหอพักหรือบ้านพักในเมือง และอยู่ใกล้สถานเริงรมย์ หรือสถานบริการทางเพศ เนื่องจากวัยรุ่นเหล่านี้มีอิสระเต็มที่ ไม่มีผู้ใหญ่มาคอยควบคุมดูแลเหมือนอยู่กับครอบครัว เมื่อกลุ่มวัยรุ่นอยู่ใกล้สถานเริงรมย์ หรือสถานบริการทางเพศ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง ทำให้วัยรุ่นตัดสินใจเข้าไปในสถานเริงรมย์ เกิดการมั่วสุม ดื่มสุรา เสพยาเสพติด และมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังพบอีกด้วยว่าการพักอาศัยกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดจะมีผลให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่าการพักอาศัยตามลำพัง ซึ่งอาจหมายถึงความอบอุ่นและมีผู้คอยให้ชี้แนะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณา สายสูง (2541) และจิรพรรณ อินทา (2542) ที่พบว่าผู้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร หรือการมีเพศสัมพันธ์

ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ มักเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ลำพังตามหอพักที่อยู่ใกล้กับสถาน
บันเทิง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย เป็นปัจจัย
หนึ่งที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาว่าปัจจัยด้าน
สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัยส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
หรือไม่

3.3.4 การดื่มสุราและแอลกอฮอล์

จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาได้มีการศึกษาอย่างมากเกี่ยวกับผลของการใช้สุราและ
แอลกอฮอล์ต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ดังเช่นการศึกษาของอังสนา บุญธรรม
(2535) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่จะทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรค
เอดส์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา
พบว่า นักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุระหว่าง 15 -16 ปี อายุต่ำสุดคือ 12 ปี และ
ปัจจัยที่สามารถทำนายระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายเพศชายได้มากที่สุดคือ การดื่มแอลกอฮอล์ เช่นเดียวกันกับใน
การศึกษาของกุลยา สุหรัยพรหม (2538) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม
ป้องกันการติดเชื้อเอดส์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายชายสามัญและชายอาชีพ ในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี พบว่าการดื่มแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรม
ป้องกันการติดเชื้อเอดส์ทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือเมื่อวัยรุ่นมีการดื่มแอลกอฮอล์จะพบว่ามี
การมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกันมากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของสมชาย ลักษณะนุรักษ์ (2527) ที่ศึกษาปัจจัยทางสังคม
จิตวิทยาที่มีผลต่อการป้องกันโรคที่ถูกต้องในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษา
วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม และนักศึกษาวิทยาลัยครูนครปฐม พบว่า การดื่มสุราเป็นปัจจัยที่มี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งสอดคล้องกับ
งานวิจัยของ Traeen and Lewin(1992) ซึ่งพบว่าการเมากจากการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
ส่งผลก่อให้เกิดการเริ่มที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้สูงที่สุด เช่นเดียวกันกับในการศึกษาของ Han,

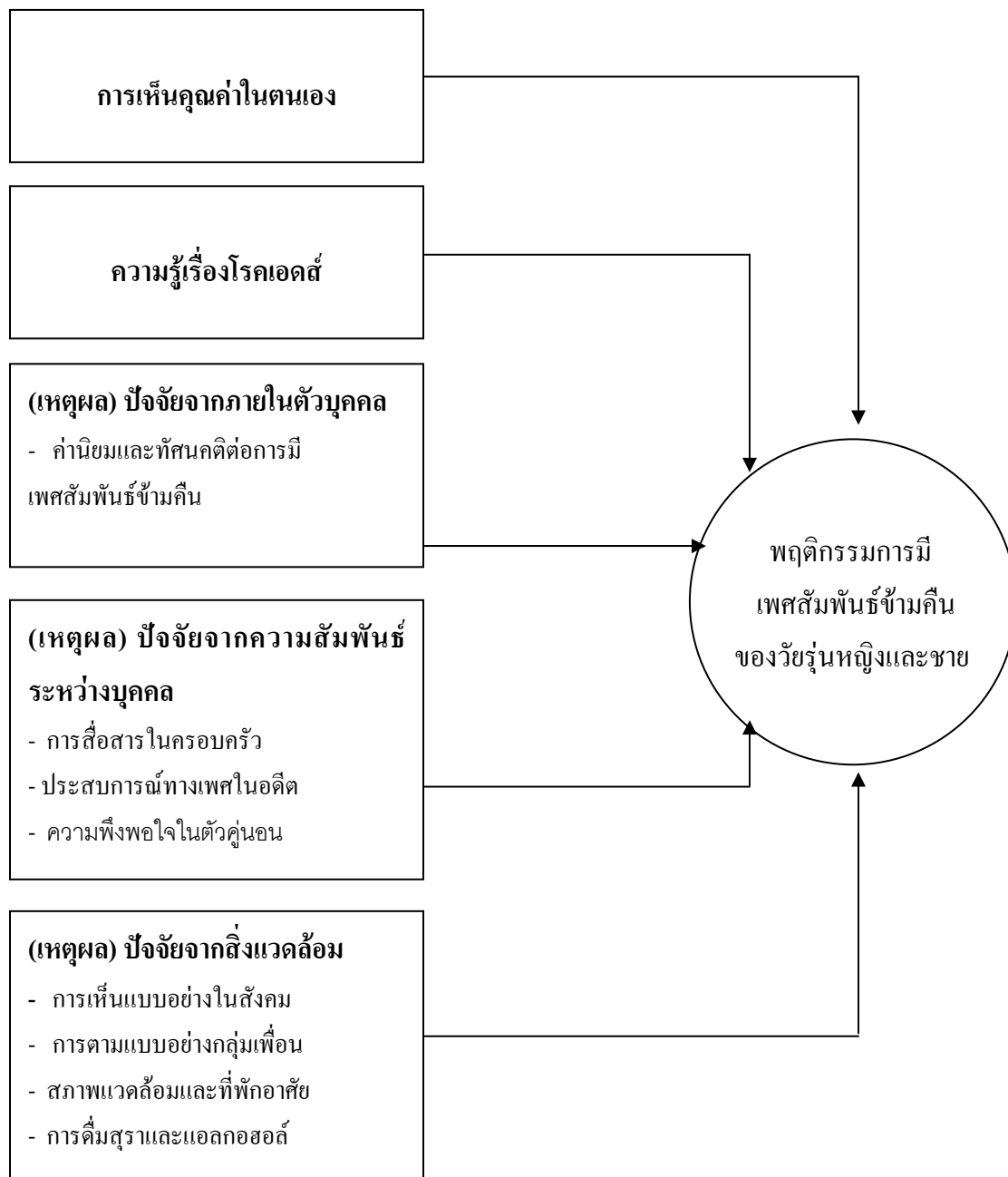
Choe, Lee, & Lee (2001) ที่ศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศเกาหลี ผลการศึกษาพบว่าการดื่มแอลกอฮอล์จะส่งผลทำให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกัน โดยร้อยละ 59 ของนักเรียนชายและร้อยละ 36 ของนักเรียนหญิงจะมีการดื่มแอลกอฮอล์อย่างสม่ำเสมอก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ เช่นเดียวกันกับการศึกษาของ Kirby, Lepore, & Ryan (2005) ที่พบว่าวัยรุ่นที่ดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้ยาเสพติดในก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์จะมีความเป็นไปได้มากที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ในทำนองเดียวกันสุวัทนา อารีพรรค (2543) ได้ศึกษา สาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน พบว่าการใช้สารเสพติดและการดื่มสุรา ทำให้บุคคลขาดสติสัมปชัญญะและการควบคุมตนเองลดลง และวัยรุ่นบางกลุ่มจะมีความเชื่อว่าการดื่มสุราและการใช้สารเสพติดบางชนิด จะช่วยเพิ่มความสุขมากขึ้นเมื่อมีเพศสัมพันธ์ จึงกล่าวได้ว่าความเม้าจากการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าการดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่น อาจจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เมื่อวัยรุ่นพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ ไม่ว่าจะเป็นการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือในระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ก็ตาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาว่าปัจจัยการดื่มสุราและแอลกอฮอล์ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ภาพ 1.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัยเพื่อถึงการเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยแบ่งเหตุผลหลักออกเป็น 3 ด้าน คือ ปังจัยจากภายในตัวบุคคล (Intrapersonal Domain) ปังจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และปังจัยจากสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) โดยอาศัยแนวทางของ Kirby, Lepore, & Ryan (2005) ฉัรฐันท์ คงคาหลวง (2548) และรัตนาด ลัมอรุณ (2549)



การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
4. ศึกษาเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเหตุผลหลักออกเป็น 3 ด้าน คือ มาจากปัจจัยภายในตัวบุคคล (Intrapersonal Domain) ปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain)

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้ อธิบายถึงเหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร โดยทำการศึกษาเฉพาะในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 18 – 22 ปี) ทั้งเพศชายและหญิง โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเท่านั้น และเป็นการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากกว่า 1 ครั้ง ภายใน 3 เดือนที่ผ่านมา

ปัจจัยที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้แก่

1. การเห็นคุณค่าในตนเอง
2. ความรู้เรื่องโรคเอดส์
3. ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
4. การสื่อสารในครอบครัว
5. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต
6. ความพึงพอใจในตัวเอง
7. การเห็นแบบอย่างในสังคม
8. การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน
9. สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย

10. การตีพิมพ์และแอลกอฮอล์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. พฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น หมายถึง การที่ฝ่ายชายมีการสอดใส่อวัยวะเพศของตนเข้าไปในช่องคลอดของฝ่ายหญิงโดยความยินยอมของทั้ง 2 ฝ่าย ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย
2. พฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน หมายถึง พฤติกรรมของชายหญิงที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกถูกใจกันและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในระยะสั้นประมาณ 1 วันหรืออาจจะกลับมามีความสัมพันธ์ทางเพศกันอีกครั้งในระยะเวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยไม่มีสัมพันธภาพต่อเนื่องหลังจากนั้น ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย
3. การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง หรือความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากคะแนนที่ได้จากแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002) ฉบับแปลเป็นภาษาไทยโดย ญัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)
4. ความรู้เรื่องโรคเอดส์ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจของวัยรุ่น ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์และการติดเชื้อเอดส์ ซึ่งประกอบไปด้วย ความรู้ทั่วไป ระบาดวิทยา การติดเชื้อ การรักษา การป้องกัน ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากคะแนนที่ได้จากแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของ ญัฐพงษ์ จันทร์อยู่ (Chanyoo, 2003)
5. ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของวัยรุ่น รวมทั้งวัฒนธรรมค่านิยมหรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่วัยรุ่นนั้นใช้ชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นไปในทำนองที่เห็นด้วย

หรือไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่น ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

6. การสื่อสารในครอบครัว หมายถึง การสื่อสาร พูดคุยในเรื่องต่างๆ ไปรวมไปถึงในเรื่องเพศระหว่างตัววัยรุ่นและบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

7. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต หมายถึง การที่วัยรุ่นเคยมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลต่างเพศมาก่อนที่จะมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ทั้งนี้รวมทั้งการมีประสบการณ์ความรักในอดีตทั้งทางด้านบวกและทางด้านลบ ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

8. ความพึงพอใจในตัวเอง หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในลักษณะภายนอกของเพศตรงข้ามที่ดึงดูดความสนใจ ทั้งลักษณะทางกายภาพของบุคคลและสิ่งของเครื่องใช้ที่แสดงถึงความมีฐานะ ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

9. การเห็นแบบอย่างในสังคม หมายถึง การรับสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น บทเพลง นิตยสาร สื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรืออินเทอร์เน็ต ที่มีเนื้อหาแสดงถึงการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน แล้ววัยรุ่นมีการลอกเลียนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อที่ได้รับ ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

10. การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน หมายถึง การเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ตามอย่างกลุ่มเพื่อนที่ตนเองคบอยู่ อันเนื่องมาจากต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

11. สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย หมายถึง ลักษณะสิ่งแวดล้อมและที่พักอาศัยของวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

12. การดื่มสุราและแอลกอฮอล์ หมายถึง การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งในงานวิจัยนี้วัดได้จากการสัมภาษณ์โดยแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัย

13. คู่นอนถาวร หมายถึง เพศตรงข้ามที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยในลักษณะมีข้อผูกมัดต่อกัน หรือมีการตกลงกันว่า ทั้งคู่มีความสัมพันธ์ต่อกันแบบคนรักหรือแฟน

14. คู่นอนข้ามคืน หมายถึง เพศตรงข้ามที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยในลักษณะที่ไม่มีข้อผูกมัดใด ๆ ต่อกัน และเป็นบุคคลที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกถูกใจกันและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในระยะสั้นประมาณ 1 วัน หรืออาจจะกลับมามีความสัมพันธ์กันอีกครั้ง ในระยะเวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์

15. เหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน หมายถึง เหตุผลที่วัยรุ่น อ้างถึงเมื่อมีพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

15.1 เหตุผลหลักจากภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) หมายถึง เหตุผลที่เกิด จาก ความคิด ความเชื่อ หรือความ พอใจส่วนบุคคล ซึ่งนำไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการ มีเพศสัมพันธ์

15.2 เหตุผลหลักจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) หมายถึง เหตุผลที่มาจาก บุคคลอื่น ซึ่งนำไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้แก่ การสื่อสารในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศในอดีต และความพึงพอใจในตัวคู่นอน

15.3 เหตุผลจากสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) หมายถึง เหตุผลที่มาจากสิ่งแวดล้อม ซึ่ง นำไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้แก่ การเห็นแบบอย่างในสังคม การตามแบบอย่าง กลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย และการดื่มสุราและแอลกอฮอล์

ข้อจำกัดของงานวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยพื้นฐานในระดับต้น และเป็นการเก็บข้อมูลด้านคุณภาพในเชิงลึกโดย การสัมภาษณ์รายบุคคลในเรื่องที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย จึงทำให้ไม่สามารถหากกลุ่มตัวอย่างเป็น จำนวนมากได้ ทำให้กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้มีขนาดเล็ก ดังนั้นอาจจะไม่สามารถเป็นตัวแทนในการอธิบาย พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของประชากรกลุ่มนี้ได้อย่างแท้จริง อีกทั้งยังเป็นเรื่องส่วนตัวในด้าน พฤติกรรมทางเพศซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย จึงอาจพบความลำเอียงในการตอบคำถามของกลุ่มตัวอย่าง ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ตระหนักถึงข้อจำกัดนี้และพยายามแก้ไข ดังนี้คือ

1. ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้น ต้องแน่ใจว่าสามารถเป็นตัวแทนของผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องมีลักษณะอย่างน้อยที่สุด 5 ประการที่ควรจะมี (Spradley 1979 อ้างถึงในบงกชมาศ เอกเอี่ยม , 2532) คือ

1.1 เข้าใจในวัฒนธรรมในกลุ่มของตัวเองเป็นอย่างดี (Through Enculturation) ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ดีจะต้องผ่านกระบวนการธรรมชาติของการเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมพิเศษของตน ซึ่งในที่นี้คือการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามระดับของการเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมหรือสิ่งแวดล้อมที่ตนเป็นอยู่ กลุ่มตัวอย่างที่สามารถให้ข้อมูลที่ดีนั้น มักจะต้องผ่านเหตุการณ์การเรียนรู้โลกของตนเป็นเวลานานพอสมควร

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างว่าจะต้องมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มากกว่า 1 ครั้งในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา ทั้งนี้เพื่อที่เขาจะได้มีประสบการณ์และเข้าใจในสังคมและวัฒนธรรมเช่นนั้นได้ดี

1.2 มีส่วนร่วมในเหตุการณ์หรือวัฒนธรรมปัจจุบัน (Current Involvement) การเลือกกลุ่มตัวอย่างนั้นจะต้องพิจารณาว่ากลุ่มตัวอย่างนั้นต้องยังคงอยู่ในวัฒนธรรมนั้น ไม่ใช่เพียงแค่เคยแสดงพฤติกรรม

ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดว่า กลุ่มตัวอย่างจะต้องยังมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนอยู่ในระหว่างทำการศึกษา ทั้งนี้เพราะกลุ่มตัวอย่างในลักษณะเช่นนี้จะใช้ความรู้ความเข้าใจและความหมายปัจจุบันในพฤติกรรมของเขามาอธิบายในสิ่งที่เขาทำได้อย่างชัดเจนและเป็นปัจจุบัน

1.3 อยู่ในสภาพของวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากผู้วิจัย (An Unfamiliar Cultural Scene) การที่ผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะพฤติกรรมหรือประสบการณ์แตกต่างกันออกไป จะทำให้ผู้วิจัยตั้งจุดที่น่าสนใจในการวิเคราะห์ออกมาได้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะลักษณะความแตกต่างดังกล่าว จะทำให้ผู้วิจัยสามารถรับรู้และดึงเอาสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาหรือเป็นจุดเล็กๆน้อยๆ มาเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาได้เป็นอย่างดี

ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยไม่ได้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

1.4 มีเวลาพอเพียงในการให้ข้อมูลเพื่อการศึกษา (Adequate Time) กลุ่มตัวอย่างจะต้องมีเวลาให้กับผู้วิจัยในการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนและมีคุณภาพ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดระยะเวลาในการสัมภาษณ์ไว้อย่างน้อย 30 นาที

1.5 ไม่ใช่ผู้วิเคราะห์ (Non – analytic) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะใช้ภาษาและความคิดของตัวเองในการอธิบายเหตุการณ์และการกระทำ โดยไม่มีการวิเคราะห์ถึงความหมาย หรือนัยสำคัญของเหตุการณ์เหล่านั้นมาก่อน สิ่งที่ผู้วิจัยควรระวังก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่ทำตัวเป็นผู้วิเคราะห์เสียเอง ทั้งนี้เพราะว่าการวิจัยนั้นควรจะเป็นข้อมูลตามความจริงมากกว่าข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์มาแล้ว ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จะต้องไม่เคยวิเคราะห์ตนเองในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ก็เป็นเพียงการเก็บข้อมูลพื้นฐานทั่วไป โดยไม่มีคำถามเกี่ยวกับการวิเคราะห์แต่อย่างใด

2. สร้างความคุ้นเคยและทำให้กลุ่มตัวอย่างมอบความไว้วางใจในการให้ข้อมูลที่เป็นส่วนตัวแก่ผู้วิจัย โดยผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาในการทำความรู้จักและความคุ้นเคยกับกลุ่มตัวอย่างเป็นระยะเวลาหนึ่ง เช่นการนัดทานข้าวหรือนัดพูดคุยในเรื่องทั่ว ๆ ไป ก่อนที่จะทำการนัดพบเพื่อสัมภาษณ์

3. ยึดหลักจรรยาบรรณในการวิจัยในการเก็บความลับของผู้ที่ให้ข้อมูลอย่างเคร่งครัด

โดยผู้วิจัยจะไม่มีการระบุข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง อัดเสียง หรือบันทึกภาพหรือกระทำการใดๆ อันจะเป็นผลทำให้มีผลกระทบมาถึงกลุ่มตัวอย่างได้ และทั้งนี้ขั้นตอนต่างๆ ในการวิจัยได้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน จากกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับการอนุมัติให้ทำการวิจัยได้เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2551

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงเหตุผลที่วัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ ในลักษณะเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เพื่อสามารถนำคำตอบของการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจกับ ปัญหาดังกล่าว และแก้ปัญหาการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นในปัจจุบัน และเป็นประโยชน์ในการศึกษาที่เกี่ยวข้องในด้านนี้ต่อไปในอนาคต

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร และเพื่อเป็นการทำความเข้าใจกับปัญหาในมุมมองของผู้ที่อยู่ในปัญหานั้น อันจะนำไปสู่การแสวงหาแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับความต้องการของตัววัยรุ่นเอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้มี 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร อายุ 18-22 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เคยมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และอาจมีคู่นอนอยู่แล้วหรือไม่มีก็ได้ จำนวน 40 คน แบ่งเป็นเพศชาย 20 คนและเพศหญิง 20 คน สำหรับหาคะแนนเฉลี่ย Self-Esteem (Normal Curve) และคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์(Normal Curve) เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และสำหรับสัมภาษณ์เพื่อหาเหตุผลของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
2. กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จำนวน 40 คน แบ่งเป็นเพศชาย 20 คนและเพศหญิง 20 คน สำหรับหาคะแนนเฉลี่ย Self-Esteem (Normal Curve) และคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องโรคเอดส์(Normal Curve) เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเจาะลึกถึงตัววัยรุ่นตอนปลายในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ที่มีอายุระหว่าง 18 – 22 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 40 คน โดยมีการกำหนดคุณลักษณะของประชากร คือ

1. เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 18 – 22 ปี
2. อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มากกว่า 1 ครั้ง ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา
4. มีเวลาพอเพียงในการให้ข้อมูลเพื่อการศึกษา โดยจะต้องมีเวลาให้กับผู้วิจัยในการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 30 นาที เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพ

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ผู้วิจัยขอรับความช่วยเหลือจากบุคคลที่รู้จักที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ในการแนะนำและพาไปพบกับบุคคลที่มีลักษณะตามคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวไว้ข้างต้น จากนั้นจึงเข้าไปทำความรู้จัก และชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย และขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลในการทำวิจัย โดยเมื่อได้ทำความรู้จักและชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย และขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลในการทำวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างคนแรกแล้ว จึงขอให้กลุ่มตัวอย่างคนนั้น ระบุถึงกลุ่มตัวอย่างคนอื่น ๆ ให้กับผู้วิจัย จนกว่าจะครบตามจำนวนที่ต้องการ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เรียกว่า snow-ball sampling technique (ณรงค์ โพธิ์พฤชานันท์, 2551) และใช้เป็นเทคนิคในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา ในงานวิจัยคั้งนี้

การเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การทำกรวิจัยในคั้งนี้ ค่อนข้างยากต่อการเก็บข้อมูลในการศึกษา เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษานั้นค่อนข้างเข้าถึงได้ยาก และข้อมูลที่ต้องการทำการศึกษานั้นค่อนข้างเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นเรื่องที่ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย จึงทำให้ยากในการที่จะได้ข้อมูลมา ต้องใช้เวลาในการทำให้กลุ่มตัวอย่างไว้วางใจว่าผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลเป็นความลับ จึงจะยอมเปิดเผย ข้อมูลที่แท้จริง ดังนั้นผู้วิจัยจะต้องพยายามทำความเข้าใจและยึดถือจรรยาบรรณแห่งการวิจัยในการเก็บความลับของผู้ให้ข้อมูลอย่างเคร่งครัดด้วย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้จะใช้การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการในลักษณะการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi – Structured Interview) การสัมภาษณ์ในลักษณะนี้ ไม่มีรูปแบบที่เป็นแบบแผนตายตัว แต่เป็นเพียงการจัดหมวดหมู่ข้อคำถามกว้างๆ เพื่อช่วยให้ผู้สัมภาษณ์ใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่หลงประเด็น ซึ่งได้แบ่งการสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การสัมภาษณ์ในหัวข้อที่ต้องการศึกษา (Focus Interview) ซึ่งในที่นี้คือเรื่องเพศสัมพันธ์ โดยไม่จำกัดคำตอบเพื่อให้ผู้สัมภาษณ์มีอิสระในการแสดงความคิดเห็น และเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) ซึ่งเป็นการเจาะลึกข้อมูลที่ต้องการศึกษาอย่างละเอียดลึกซึ้ง โดยข้อมูลจากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อแปลเป็นข้อมูลในเชิงปริมาณและทำการนำเสนอและวิเคราะห์ในเชิงปริมาณต่อไป

ในการสัมภาษณ์นั้นจำเป็นจะต้องมีการบันทึกข้อมูล ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะต้องใช้พยายามทำให้กลุ่มตัวอย่างสบายใจ ไม่อึดอัดในการให้ข้อมูลที่เป็นส่วนตัว จึงไม่สามารถนำแถบบันทึกเสียงมาใช้ในการบันทึกข้อมูลได้ ต้องเปลี่ยนการบันทึกข้อมูลโดยการใช้แถบบันทึกเสียงในการสัมภาษณ์เป็นการขออนุญาตกลุ่มตัวอย่างในการจดบันทึกข้อมูลที่ได้รับในขณะสัมภาษณ์และผู้วิจัยบันทึกอีกครั้งโดยละเอียดภายหลังจากการสัมภาษณ์สิ้นสุดลง โดยผู้ถูกสัมภาษณ์สามารถขอข้อมูลการจดบันทึกที่ผู้สัมภาษณ์บันทึกไว้ได้ทุกกรณี เพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์รู้สึกมั่นใจในการเก็บรักษาความลับของข้อมูล ซึ่งในขณะสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างทุกคนให้ความยินยอมในการบันทึกข้อมูลด้วยการจดบันทึก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ Semi – Structured Interview

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์ Semi – Structured Interview ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย และผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิว่าครอบคลุมปัจจัยที่ต้องการศึกษาทั้ง 10 ปัจจัย คือ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ประสบการณ์ทางเพศในอดีต การสื่อสารในครอบครัว การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน การเห็นแบบอย่างในสังคม สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย และการดื่มสุราและแอลกอฮอล์ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสัมภาษณ์ดังนี้

1.1 การพัฒนาแบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสัมภาษณ์ Semi – Structured Interview เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์วัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยเริ่มจากการสัมภาษณ์เดี่ยว วัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีคุณสมบัติเหมือนกลุ่มตัวอย่างทุกประการ จำนวน 5 คน เพื่อกำหนดหัวข้อที่จะใช้ในการศึกษา และนำหัวข้อคำถามที่ได้มารับการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่อผ่านการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วจากนั้นจึงสร้างข้อคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ และนำมาขอรับการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้ง จากนั้นจึงปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามและจัดกลุ่มข้อคำถามใหม่ให้มีความเหมาะสม จนผ่านการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นจึงนำไปขอรับการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน และปรับปรุงแก้ไขจนผ่านความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน จึงนำไปนำไปทดลองสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างจริงทุกประการจำนวน 10 คน เพื่อปรับปรุงภาษาและเพิ่มเติมหรือตัดทอนข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ให้มีความเหมาะสมและสามารถตอบคำถามในการวิจัยในครั้งนี้ได้ครบถ้วนและเป็นไปอย่างราบรื่นไม่ติดขัด จากนั้นจึงนำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงข้อคำถามหลังจากทดลองสัมภาษณ์ไปขอรับการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้ง เมื่อผ่านการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วจึงนำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปขอรับการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน อีกครั้ง

โดยประเด็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย

ด้านที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

เนื้อหาการสัมภาษณ์ด้านที่ 1 ประกอบไปด้วยข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 ข้อ เช่น เพศ อายุ ที่มาของรายได้ และความคิดเห็นในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ด้านที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

ในส่วนนี้ จะเป็นการสอบถามถึง ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีตของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 ข้อ เช่น อายุเมื่อมีเพศสัมพันธ์เป็นครั้งแรก บุคคลแรกที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย และความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาของตน เป็นต้น

ด้านที่ 3 คำถามเกี่ยวกับเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน

ในส่วนนี้ จะเป็นการสอบถามถึง ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 ข้อ เช่น ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ด้านที่ 4 คำถามเกี่ยวกับเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ภายใน 3 เดือนที่ผ่านมา

ในส่วนนี้ จะเป็นการสอบถามถึง ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ภายใน 3 เดือนที่ผ่านมาของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนประมาณ 26 ข้อ เช่น ความถี่ในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จำนวนคู่นอนในแต่ละเดือน และการตีมีสุราหรือแอลกอฮอล์ในระหว่างมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เป็นต้น

1.2 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์

1.2.1 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างได้ไปขอรับการตรวจความตรงของเนื้อหา (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (รายนามดังในภาคผนวก ค.)

1.2.2 ปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติมและตัดทอนข้อคำถาม รวมไปถึงภาษาที่ใช้ในแบบสัมภาษณ์ ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และนำกลับไปรับการตรวจอีกครั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมทั้ง 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถามและภาษาที่ใช้อีกครั้ง จนได้รับความเห็นชอบตรงกัน

1.2.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปทดลองสัมภาษณ์เชิงลึก กับวัยรุ่นตอนปลายที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 10 คน เพื่อปรับปรุงภาษาและเพิ่มเติมหรือตัดทอนข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ให้มีความเหมาะสมและสามารถตอบคำถามในการวิจัยในครั้งนี้ได้ครบถ้วนอย่างต่อเนื่องไม่ติดขัด

1.2.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขภายหลังจากการทดลองไป สัมภาษณ์กับวัยรุ่นตอนปลายที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน มาขอรับการตรวจความตรงของเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้จริง

2.แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002)

ผู้วิจัยได้ใช้แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002) โดยใช้ฉบับแปลเป็นภาษาไทยโดยณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ซึ่งลักษณะข้อแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบ 2 ตัวเลือก (Check list) จำนวน 25 ข้อ ใช้สำหรับการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้ใหญ่ที่อายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป ประกอบด้วยข้อความทางบวกและข้อความทางลบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. การเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไป มี 12 ข้อ
 - ข้อกระทงทางบวกได้แก่ 1, 4, 19
 - ข้อกระทงทางลบได้แก่ 3, 7, 10, 12, 13, 15, 18, 24, 25
2. การเห็นคุณค่าด้านตนเองด้านสังคม มี 4 ข้อ
 - ข้อกระทงทางบวกได้แก่ 5, 8, 14
 - ข้อกระทงทางลบได้แก่ 21
3. การเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว มี 6 ข้อ
 - ข้อกระทงทางบวกได้แก่ 9, 20
 - ข้อกระทงทางลบได้แก่ 6, 11, 16, 22
4. การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการทำงาน มี 3 ข้อ
 - ข้อกระทงทางด้านลบได้แก่ 2, 17, 23

จากการรายงานการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ (Psychometric property) โดย Coopersmith (2002) ได้ทำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันอายุระหว่าง 16-34 ทั้งเพศชายและหญิง ในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 226 คน และรายงานค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach alpha) ของเครื่องมือไว้เท่ากับ 0.81 ซึ่งณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ได้นำมาแปลเป็นภาษาไทยด้วยวิธี forward – backward translation ซึ่งตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักจิตวิทยาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆ (Corrected Item Total Correlation: CITC) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 พบว่าทุกข้อผ่านการคัดเลือกโดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของ

ข้ออื่นๆ และรายงานค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach alpha) ของเครื่องมือทั้งฉบับเท่ากับ 0.86

การตรวจให้คะแนนและแปลผล

Coopersmith (2002) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้ คือ ให้ 1 คะแนนถ้าตอบ “ใช่” และให้ 0 คะแนนถ้าตอบ “ไม่ใช่” ในข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้ 0 คะแนนถ้าตอบ “ใช่” และให้ 1 คะแนนถ้าตอบ “ไม่ใช่” ในข้อความที่มีความหมายทางลบ โดยข้อความที่มีความหมายทางบวกมีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 4, 5, 8, 9, 19 และ 20 ข้อที่มีความหมายทางลบจำนวน 17 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24 และ 25 โดยมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 25 คะแนน ต่ำสุด 0 คะแนน โดยคะแนนที่ได้นี้ถือเป็นคะแนนดิบ และในการแปลผลคะแนนจะมีการนำคะแนนดิบมาคูณด้วย 4 เพื่อให้ได้คะแนนเต็มเป็น 100 คะแนน ทั้งนี้ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมที่ถือเป็นเกณฑ์มาตรฐานของแบบวัดที่ Coopersmith (2002) รายงานไว้คือ 70 คะแนน (SD = 19) โดยได้จากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันอายุระหว่าง 16-34 ทั้งเพศชายและหญิง ในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 226 คน

สำหรับในงานวิจัยชิ้นนี้จะใช้คะแนนที่ได้จากแบบประเมินเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002) จากวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จำนวน 40 คน โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.70 เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

โดยคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเอง ของกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเอง ของวัยรุ่นตอนปลายที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จัดว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง และคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จัดว่ามีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

ตัวอย่างข้อคำถามมาตรวัดการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self- esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002)

ใช่	ไม่ใช่	ข้อความ
		1. ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล
		2. ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้ากลุ่มคน
		3. มีหลายอย่างในตัวฉันที่ฉันไม่ชอบและอยากเปลี่ยนแปลง
		4. ฉันมั่นใจในการตัดสินใจของฉัน
		5. ฉันเป็นคน que ใครๆ ก็อยากอยู่ด้วย
		6. ฉันหงุดหงิดง่ายกับคนที่บ้าน
		7. ฉันต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับตัวยอมรับกับสิ่งใหม่ๆ ในชีวิต
		8. ฉันเป็นที่ชื่นชมของเพื่อนวัยเดียวกัน

3. แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ที่สร้างขึ้นโดย Chanyoo (2003)

ผู้วิจัยได้ใช้แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ที่สร้างขึ้นโดย Chanyoo (2003) เป็นแบบประเมินความรู้ความเข้าใจของคนทั่วไปเกี่ยวกับโรคเอดส์ โดยแบบประเมินฉบับนี้ประกอบด้วยข้อกระทงทั้งหมด 14 ข้อ ลักษณะของการตอบข้อกระทงมี 2 คำตอบ คือ ถูก และผิด และจากรายงานการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ (Chanyoo, 2003) พบว่า เครื่องมือมีความตรงของเนื้อหา (content validity) จากการตรวจสอบเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ที่มีระดับการเห็นพ้อง 100% และเมื่อนำไปตรวจสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นเพศชายตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้นจำนวน 60 คน พบว่า ข้อกระทงทุกข้อมีค่า Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และเมื่อนำไปหาค่าความเที่ยงของแบบประเมิน (Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Cronbach เท่ากับ 0.82 จากนั้นณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ได้นำแบบประเมินนี้ไปใช้ โดยได้นำแบบประเมินไปตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเช่นเดียวกับ Chanyoo (2003) แต่นำไปตรวจสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นหญิงตอนปลายและสตรีในวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น อายุระหว่าง 17 -35 ปี จำนวน 63 คน พบว่า ข้อกระทงทุกข้อมีค่า Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และเมื่อนำแบบสอบไปหาค่าความเที่ยงของแบบประเมิน (Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ Alpha ของ Cronbach เท่ากับ 0.85

การตรวจให้คะแนนและแปลผล

ข้อกระทงแต่ละข้อมีคะแนนข้อละ 1 คะแนน ดังนี้ ถ้าเลือกคำตอบว่า “ถูก” ให้ 1 คะแนน มีจำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ 6, 9 และ 13 แต่ถ้าเลือกคำตอบว่า “ผิด” ให้ 1 คะแนน มีจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 12

สำหรับในงานวิจัยชิ้นนี้จะใช้คะแนนที่ได้จากแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ เทียบกับคะแนนเฉลี่ยของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครจำนวน 40 คน เพื่อดูความแตกต่าง โดยหากกลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้มากกว่าหรือเท่ากับคะแนนเฉลี่ยของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จำนวน 40 คน ก็จะถือว่ามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับดี

ตัวอย่างข้อคำถามแบบวัดความรู้เรื่องโรคเอดส์

คำถาม	ถูก	ผิด
1. โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เกิดจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวเดียวกับไวรัสที่ทำให้เกิดโรคเริม (คำตอบ-ผิด)		
2. เมื่อได้รับเชื้อ HIV เข้าสู่ร่างกายแล้วจะทำให้ภูมิคุ้มกันเสื่อมลงภายใน 12 ชั่วโมง (คำตอบ-ผิด)		
3. ในปัจจุบันมีวัคซีนป้องกันโรคเอดส์แล้ว (คำตอบ-ผิด)		
4. คนที่แต่งกายสะอาด เนื้อตัวสะอาด ไม่น่าจะมีเชื้อ HIV ได้ (คำตอบ-ผิด)		
5. ปัจจุบันไม่ค่อยมีการระบาดของเชื้อ HIV ในกลุ่มนักศึกษา (คำตอบ-ผิด)		
6. ในปัจจุบันมีผู้ติดเชื้อ HIV โดยไม่แสดงอาการเป็นจำนวนมากในประเทศไทย (คำตอบ-ถูก)		

4. เกณฑ์การให้คะแนน/จำแนกเหตุผลหลักและปัจจัยในการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ ข้ามคืน

ผู้วิจัยได้จัดทำเกณฑ์ในการวิเคราะห์เหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยนำคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์ มาวิเคราะห์จำแนกออกเป็นประเภทของเหตุผล 8 ประเภท ตามปัจจัยที่ศึกษา และวิเคราะห์เพื่อจำแนกเข้าสู่เหตุผลหลักทั้ง 3 ด้าน คือ

- 4.1 ปัจจัยภายในตัวบุคคล (Intrapersonal Domain) ได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์
- 4.2 ปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) ได้แก่ การสื่อสารในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศในอดีต และความพึงพอใจในตัวเอง
- 4.3 ปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) ได้แก่ การเห็นแบบอย่างในสังคม การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมและที่พักอาศัย และการดื่มสุราและแอลกอฮอล์

การสร้างเกณฑ์การจำแนกเหตุผลหลักและปัจจัย

เกณฑ์ในการจำแนกเหตุผลหลักนั้น ผู้วิจัยใช้แนวทางการจำแนกเหตุผลหลักตามแนวทาง ฌ็องฌัก คองคาหลวง(2548) ที่ใช้ในการสัมภาษณ์สตรีวัยรุ่นตอนปลายและสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งได้ทำการศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกัน โดยนำมาพัฒนาปรับรายละเอียดของเกณฑ์ใหม่ให้เหมาะสมกับเรื่องที่ศึกษา และนำมากำหนดประเภทของคำตอบและตัวอย่างของคำตอบตามที่ได้พบในการสัมภาษณ์ครั้งนี้ ดังตาราง 2.1

ตาราง 2.1 เกณฑ์ในการจำแนกเหตุผลหลักและปัจจัยในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

เหตุผลหลัก (Domain)	ปัจจัยที่ศึกษา	การได้มาซึ่งข้อมูล	ตัวอย่างคำตอบ
1.เหตุผลหลักภายในบุคคล (Intrapersonal Domain)	1.1ค่านิยมและทัศนคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ข้ามคืน	จากการสัมภาษณ์	-คิดว่าการมีคู่นอนเยอะๆ เป็นการแสดงว่าตัวเองhot
2.เหตุผลหลักจากจาก ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain)	2.1การสื่อสารในครอบครัว	จากการสัมภาษณ์	-พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ ทำแต่งาน หนุอยู่กับเพื่อน มากกว่า
	2.2ประสบการณ์ทางเพศใน อดีต	จากการสัมภาษณ์	-เคยเสียให้แฟนไปแล้ว ผิดหวัง ก็เลยประชดมันไป เลย (-) -เคยมีแล้วชอบค่ะ สนุกดี ก็ เลยลองอีกไปเรื่อยๆ(+)
	2.ความพึงพอใจในตัวคู่นอน	จากการสัมภาษณ์	-ชอบผู้หญิงเอ็กซ์ๆครับ ถ้าเจอแบบนี้ก็อดใจไม่ไหว หรือ -ชอบควงผู้ชายรวยๆค่ะ เฟอร์เยอะๆ เเท่ดี
3.เหตุผลหลักจากจาก สิ่งแวดล้อม (Environment Domain)	3.1การเห็นแบบอย่างในสังคม	จากการสัมภาษณ์	เห็นเมื่อนอกก็เป็นเรื่อง ธรรมดาเนี่ย ไม่เห็นจะเป็นไร เลย ดารายังทำกัน เยอะแยะ
	3.2 การตามแบบอย่างกลุ่ม เพื่อน	จากการสัมภาษณ์	กลุ่มเพื่อนที่คบก็ทำกันแบบ นี้ ใครไม่ทำก็แปลกแล้ว
	3.3 สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย	จากการสัมภาษณ์	เช่าอพาร์ทเมนต์อยู่คนเดียว มีร้านนั่งดื่มข้างหอพัก
	3.4 การดื่มสุราและแอลกอฮอล์	จากการสัมภาษณ์	บางทีก็เมาเลยเลยตามเลย

ขั้นตอนในการจำแนกข้อมูลจากการสัมภาษณ์เข้าสู่เหตุผลหลัก

การจำแนกข้อมูลจากการสัมภาษณ์การมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเข้าสู่เหตุผลหลัก มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยสร้างเกณฑ์การจำแนกเหตุผลหลักและปัจจัยในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
2. นำเกณฑ์การจำแนกเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ไปขอรับการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน(ตั้งรายนามในภาคผนวก ค.) และปรับแก้ไขจนได้รับความเห็นชอบตรงกันทั้ง 3 ท่าน
3. ผู้วิจัยจะขอให้ผู้ช่วยผู้วิจัยจำนวน 2 ท่าน ซึ่งเป็นบุคคลที่แต่งงานแล้วและมีประสบการณ์ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ เป็นผู้จำแนกเหตุผลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเข้าสู่เหตุผลหลักในด้านต่างๆ ตามเกณฑ์ที่สร้างไว้ โดยผู้วิจัยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจำแนกเหตุผลเหล่านี้แต่อย่างใด โดยก่อนที่จะให้ผู้วิจัยผู้วิจัยได้ทำการจำแนกเหตุผลจากการสัมภาษณ์เข้าสู่เหตุผลหลักนั้น ผู้วิจัยได้อธิบายถึงกระบวนการในการจำแนกเหตุผลอย่างละเอียด และให้ทดลองจำแนกเหตุผลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างสมมติเข้าสู่เหตุผลหลักจำนวน 3 คน เมื่อผู้ช่วยผู้วิจัยทั้ง 2 ท่าน เห็นพ้องตรงกัน 100% จึงให้จำแนกเหตุผลจากการสัมภาษณ์สู่เหตุผลหลักจากกลุ่มตัวอย่างจริง ทั้งนี้ในการจำแนกเหตุผลเข้าสู่เหตุผลหลักนี้ จะต้องได้รับความเห็นพ้องของผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 คน แต่ถ้าหากทั้ง 2 ท่านไม่เห็นพ้องกัน จะต้องมีการพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจระหว่างผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 ท่าน และหากยังไม่สามารถหาข้อตกลงได้ จะต้องให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นนักจิตวิทยา 1 ท่านเป็นผู้ตัดสิน

ทั้งนี้ในงานวิจัยนี้ ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 ท่าน มีความเห็นสอดคล้องกัน 100% จึงไม่ต้องให้ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ตัดสินในการจำแนกเหตุผลแต่อย่างใด

การระบุเหตุผลหลักตามการรายงานของกลุ่มตัวอย่าง

คำตอบที่ได้จากการตอบคำถามจากการสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเกี่ยวกับเหตุผลในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะได้รับการจำแนกเข้าสู่เหตุผลหลักทั้ง 3 ประการ ดังตารางที่ 2.2

ตาราง 2.2

ตัวอย่างการจำแนกคำตอบของเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

ลำดับของกลุ่มตัวอย่าง (เพศชายและเพศหญิง)	การระบุเหตุผลหลักของกลุ่มตัวอย่าง	เหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน		
		Domain 1	Domain 2	Domain 3
ชาย คนที่ 1	ชอบครับ ได้เปลี่ยนบรรยากาศ	1	0	0
คนที่ 2	แพ้สาวอึดครับ เห็นแล้วอดใจไม่อยู่	0	1	0
คนที่ 3	เจอเอาน้ำอกมาสีนี้ใจละลายทุกทีเลย	0	1	0
เฉลี่ยรวม(เพศชาย)		1	2	0
หญิง คนที่ 1	แข่งกับเพื่อนอยู่ค่ะ สะสมผู้ชาย	0	0	1
คนที่ 2	รู้สึกภูมิใจค่ะที่มีคนมาต้องการเราเยอะๆ	1	0	0
คนที่ 3	ก็อยากมีค่ะ	1	0	0
เฉลี่ยรวม (เพศหญิง)		2	0	1

หมายเหตุ Domain 1 คือ เหตุผลจากปัจจัยภายในบุคคล

Domain 2 คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

Domain 3 คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม

ซึ่งจากข้อมูลในตาราง 2.2 ผู้วิจัยจะนำไปวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป เพื่อวิเคราะห์ว่าเหตุผลหลักใดเป็นเหตุผลที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำเสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์เพื่อเข้ารับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน จากคณะ กรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปรับแก้ไขจนได้รับการอนุมัติให้ทำการวิจัยได้เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2551
2. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 20 คน และเพศหญิง 20 คน เพื่อหาค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002) และแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ (Chanyoo, 2003)
3. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการตอบแบบประเมินให้ตรงกับความเป็นจริง รวมถึงอธิบายถึงสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย
4. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบประเมินให้กลุ่มตัวอย่างตอบ พร้อมทั้งอธิบายถึงวิธีการตอบโดยละเอียด
5. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบประเมิน พร้อมให้ของที่ระลึกแก่กลุ่มตัวอย่าง
6. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยได้จากการที่มีคนรู้จักของผู้วิจัยแนะนำกลุ่มตัวอย่างมาให้
7. ติดต่อพูดคุยทางโทรศัพท์กับผู้ที่ได้รับการแนะนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง และอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย และขอความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างลงนามยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร โดยใช้นามสมมติในการลงนามยินยอม รวมถึงไม่มีการบันทึกเทปหรือข้อมูลใด ๆ ที่จะสามารถอ้างอิงไปถึงผู้ให้สัมภาษณ์ได้ และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกเก็บเป็นความลับเพื่อเป็นการรักษาความลับของผู้ให้สัมภาษณ์อย่างสูงสุด
 โดยในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อขอสัมภาษณ์จากบุคคลที่ได้รับการแนะนำให้มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสิ้นได้ติดต่อไปทั้งหมด 10 ครั้ง รวมจำนวนผู้ที่ได้รับการแนะนำให้มาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ติดต่อขอสัมภาษณ์ทั้งสิ้น 80 คน แบ่งเป็นเพศชาย 30 คนและเพศหญิง 50 คน
8. เมื่อผู้ที่ได้รับการแนะนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างเข้าใจในสิทธิของการเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยจึงติดต่อกลับไปถามผลการตัดสินใจมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในอีก 2 วันจากนั้น เพื่อให้ผู้ที่ได้รับการแนะนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างมีเวลาในการตัดสินใจ หากผู้ที่ได้รับการแนะนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างยินดีที่จะให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะทำการนัดพบเพื่อสัมภาษณ์โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กำหนดวัน

เวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์เอง และหากสัมภาษณ์ไม่เสร็จในครั้งเดียว จะทำการนัดพบเพื่อสัมภาษณ์เพิ่มเติม

ซึ่งในขั้นตอนนี้ มีผู้ที่ตอบรับการมาเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการนัดพบเพื่อให้สัมภาษณ์ในครั้งแรกจำนวน 2 คน ครั้งที่ 2 จำนวน 6 คน ครั้งที่ 3 จำนวน 5 คน ครั้งที่ 4 จำนวน 7 คน ครั้งที่ 5 จำนวน 10 คน ครั้งที่ 6 จำนวน 3 คน ครั้งที่ 7 จำนวน 5 คน ครั้งที่ 8 จำนวน 2 คน ครั้งที่ 9 จำนวน 4 คน และครั้งที่ 10 จำนวน 6 คน รวมจำนวนผู้ที่ตอบรับการมาเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยการนัดพบเพื่อให้สัมภาษณ์ทั้งสิ้น 50 คน เป็นเพศชาย 22 คน และเพศหญิง 28 คน

9. ดำเนินการสัมภาษณ์โดยยึดหลักจรรยาบรรณแห่งการศึกษาวิจัยอย่างเคร่งครัด โดยเริ่มอธิบายสิทธิของผู้ให้สัมภาษณ์อีกครั้ง พร้อมทั้งแจ้งว่าผู้ให้สัมภาษณ์สามารถยุติการให้สัมภาษณ์ได้ตลอดเวลาและไม่จำเป็นต้องตอบคำถามหากไม่ต้องการตอบในประเด็นนั้นๆ รวมถึงสามารถซักถามผู้วิจัยได้ตลอดการสัมภาษณ์ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 30 นาที

ซึ่งในขั้นตอนนี้ พบว่ามีผู้ที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในงานวิจัยนี้เพียง 43 คน เป็นเพศชาย 22 คน และเพศหญิง 21 คน โดยผู้ที่มีคุณสมบัติไม่ตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในงานวิจัยนั้น เป็นเพราะเป็นการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยมีจุดประสงค์หลักคือการหารายได้พิเศษ ซึ่งเป็นเพศหญิงจำนวน 7 คน จึงต้องตัดกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทิ้งไป

10. ขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002) และแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ (Chanyoo, 2003) ภายหลังจากการสัมภาษณ์ พร้อมทั้งอธิบายถึงวิธีการตอบโดยละเอียด จากนั้นจึงตรวจคะแนนความรู้เรื่องโรคเอดส์และให้คำแนะนำที่ถูกต้องในข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิด เพื่อที่จะได้มีความเข้าใจที่ถูกต้อง

ซึ่งในขั้นตอนนี้ พบว่ามีผู้ที่ไม่สามารถทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ได้ครบทั้ง 2 ชุดตามเวลาที่กลุ่มตัวอย่างมีให้ผู้วิจัย จำนวน 3 คน เป็นเพศชาย 2 คน และเพศหญิง 1 คน จึงทำให้ต้องตัดกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวทิ้งไป

จึงทำให้เหลือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ทั้งสิ้น 40 คน เป็นเพศชาย 20 คน และเพศหญิง 20 คน ตามที่กำหนดไว้ในงานวิจัย

11. เมื่อสิ้นสุดการสัมภาษณ์ ไม่ว่าจะสัมภาษณ์ครบถ้วนหรือยุติการสัมภาษณ์กลางคันก็ตาม ผู้วิจัยจะกล่าวขอบคุณพร้อมทั้งให้ของที่ระลึกและค่าตอบแทนแก่กลุ่มตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคน

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 5 ข้อ คือ ศึกษาถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร และศึกษาปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

1. ศึกษาถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง อันได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไป ที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนโดยใช้สถิติ *t-test*
3. ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนโดยใช้สถิติ *t-test*
4. ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อชี้ให้เห็นว่า เหตุผลหลักด้านใดที่วัยรุ่นตอนปลายอ้างถึงมากที่สุดในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
5. ศึกษาปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์พฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนต้นที่ 1 นี้ จะนำเสนอเป็น 3 เรื่อง ดังนี้

1. ข้อมูลของผู้ที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
2. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต
3. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน

3.1 ข้อมูลของผู้ที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

1.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.1

ตาราง 3.1

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ข้อมูลส่วนบุคคล	เพศชาย (n = 20)	เพศหญิง (n = 20)
อายุเฉลี่ย(ปี)	20.10	19.60
รายได้เฉลี่ย(บาท/เดือน)	23,500	14,250
มีคูรักหรือไม่ (%)	10 (n=2)	45 (n=9)
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์(%)	100 (n=20)	100 (n=20)

จากตาราง 3.1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายร้อยละ 50 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 20.10 ปี มีรายได้เฉลี่ยซึ่งมาจากบิดามารดาหรือจากผู้ปกครอง อยู่ที่ 23,500 บาทต่อเดือน มีคูรัก(แฟน)ร้อยละ 10

และทั้งหมด (100%) เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาแล้ว และกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงร้อยละ 50 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 19.60 ปี มีรายได้เฉลี่ย(จากผู้ปกครอง) อยู่ที่ 14,250 บาทต่อเดือน มีคู่วัย (แฟน) ร้อยละ 45 และทั้งหมด (100%) เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

3.1.2 ที่พักอาศัยในปัจจุบัน

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.2

ตาราง 3.2

ที่พักอาศัยในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ที่พักอาศัยในปัจจุบัน (%)	
		พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่/ผู้ปกครอง	ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่/ผู้ปกครอง
เพศชาย	20	10 (n=2)	90 (n=18)
เพศหญิง	20	10 (n=2)	90 (n=18)

จากตาราง 3.2 แสดงให้เห็นว่า ร้อยละ 90 ของทั้งเพศชายและเพศหญิงรายงานว่า ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง แต่พักอาศัยอยู่คนเดียว อยู่กับเพื่อน หรือกับญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกัน โดยเป็นการเช่าอพาร์ทเมนท์ หอพัก หรือคอนโดมิเนียม โดยมีเพียงร้อยละ 10 ของทั้งเพศชายและเพศหญิงเท่านั้นที่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง

3.1.3 การสื่อสารในครอบครัว

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.3

ตาราง 3.3

การสื่อสารในครอบครัวของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การสื่อสารในครอบครัว (%)	
		มีการพูดคุยกับครอบครัวในเรื่อง ทั่ว ๆ ไป อยู่เสมอ	ไม่มีการพูดคุยกับครอบครัวในเรื่อง ทั่ว ๆ ไป เลย
เพศชาย	20	10 (n=2)	90 (n=18)
เพศหญิง	20	10 (n=2)	90 (n=18)

จากตาราง 3.3 แสดงให้เห็นว่าร้อยละ 90 ของทั้งเพศชายและเพศหญิงรายงานว่าไม่มีการพูดคุยกับคนในครอบครัว ในเรื่องทั่ว ๆ ไป เลย เนื่องจากเมื่อเอ่ยปากพูดคุย จะได้รับการเมินเฉยหรือการต่อว่าจากบุคคลในครอบครัว หรือบุคคลในครอบครัวไม่มีเวลาให้กับตน มีเพียงร้อยละ 10 ของทั้งเพศชายและเพศหญิงเท่านั้นที่มีการพูดคุยในเรื่องทั่ว ๆ ไปกับคนในครอบครัว

3.1.4 ทักษะคิดต่อการมีเพศสัมพันธ์

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.4

ตาราง 3.4

ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ความคิดเห็นในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ (%)	
		ไม่ชอบ / ไม่ชอบ ไม่ค่อยชอบ	ชอบ / ชอบมาก
เพศชาย	20	0 (n=0)	100 (n=20)
เพศหญิง	20	0 (n=0)	100 (n=20)

จากตาราง 3.4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (100%) ของทั้งเพศชายและเพศหญิง รายงานว่า ชอบการมีเพศสัมพันธ์มาก เนื่องจากเป็นการผ่อนคลายความเครียด มีความสุข สนุก และรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า

3.2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

3.2.1 อายุ ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.5

ตาราง 3.5

ค่าเฉลี่ยอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ค่าเฉลี่ยอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (ปี)	อายุน้อยที่สุดที่พบ (ปี)
เพศชาย	20	14.50	12
เพศหญิง	20	13.15	11

จากตาราง 3.5 แสดงให้เห็นว่า อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 14.50 ปี และอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 13.15 ปี โดยอายุที่น้อยที่สุดที่พบขณะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 11 ปี

3.2.2 ประเภทของคู่นอนที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นครั้งแรก

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.6

ตาราง 3.6

ประเภทของคู่นอนที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ประเภทของคู่นอนที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นครั้งแรก (%)	
		คู่นอนถาวร / คู่รัก	คู่นอนชั่วคราว
เพศชาย	20	80 (n=16)	20 (n=4)
เพศหญิง	20	90 (n=18)	10 (n=2)

จากตาราง 3.6 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายร้อยละ 80 รายงานว่า มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่รักของตน และมีเพียงร้อยละ 20 ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่นอนชั่วคราว เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงร้อยละ 90 ที่รายงานว่า มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับ คู่รักของตน และมีเพียงร้อยละ 10 ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่นอนชั่วคราว กล่าวได้ว่าวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนส่วนใหญ่ มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่รักของตนเอง

3.2.3 ระยะเวลาที่คบหาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผลดังตารางที่ 3.7

ตาราง 3.7

ระยะเวลาที่คบหาก่อนจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ค่าเฉลี่ย ระยะเวลาที่คบหาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ (วัน)	ระยะเวลาที่คบหาก่อนจะมี เพศสัมพันธ์ (วัน)
เพศชาย	20	2.3	1 – 7
เพศหญิง	20	2.4	1 – 7

จากตาราง 3.7 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาที่คบหาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย คือ 2.3 วัน และค่าเฉลี่ยของระยะเวลาที่คบหาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย คือ 2.4 วัน โดยระยะเวลาที่คบหาก่อนจะมีเพศสัมพันธ์ที่น้อยที่สุดที่พบคือ 1 วัน

3.2.4 ประสบการณ์ทางเพศและความรู้สึกต่อประสบการณ์ความรักหรือประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมา
เมื่อทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกามีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ผล ดังตารางที่ 3.8

ตาราง 3.8

ประสบการณ์ทางเพศและความรู้สึกต่อประสบการณ์ความรักหรือประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกามีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ก่อน มีพฤติกรรมกามีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืน(%)		ความรู้สึกต่อประสบการณ์ความรัก หรือประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมา (%)	
		เคย	ไม่เคย	ดี	ไม่ดี
เพศชาย	20	100 (n=20)	0 (n=0)	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	100 (n=20)	0 (n=0)	95 (n=19)	5 (n=1)

จากตาราง 3.8 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (100%) ทั้งเพศชายและเพศหญิง เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมกามีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมด (100%) และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ (95%) รายงานว่า มีความรู้สึกที่ดีต่อประสบการณ์ความรักหรือประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมา ในขณะที่มีเพียงร้อยละ 5 ของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่รายงานว่า มีประสบการณ์ที่ไม่ดีต่อประสบการณ์ความรักหรือประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมา โดยถูกคู่รักทิ้งไป

3.3 พฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน (พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน)

3.3.1 ประเภทของคู่นอนที่มีในปัจจุบัน

จากการสัมภาษณ์ สามารถแบ่งประเภทของคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีเฉพาะคู่นอนข้ามคืนและกลุ่มที่มีทั้งคู่นอนข้ามคืนและคู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน) ดังตารางที่ 3.9

ตาราง 3.9

ประเภทของคู่นอนที่มีในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ประเภทของคู่นอนที่มีในปัจจุบัน(%)	
		มีเฉพาะคู่นอนข้ามคืน	มีทั้งคู่นอนข้ามคืนและคู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน)
เพศชาย	20	90 (n=18)	10 (n=2)
เพศหญิง	20	55 (n=11)	45 (n=9)

จากตาราง 3.9 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ (90%) จะมีเฉพาะคู่นอนข้ามคืนและมีเพียง 10% ที่มีทั้งคู่นอนข้ามคืนและคู่นอนถาวร ในขณะที่ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จะพบว่า มีอัตราส่วนของผู้ที่มีเฉพาะคู่นอนข้ามคืนและผู้ที่มีทั้งคู่นอนข้ามคืนและคู่นอนถาวร ใกล้เคียงกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีทั้งคู่นอนข้ามคืนและคู่นอนถาวร ต่างรายงานตรงกันว่าตนเองปกปิดไม่ให้คู่นอนถาวรทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของตน เนื่องจากเกรงว่าคู่นอนถาวรของตนจะรับไม่ได้ในเรื่องดังกล่าว

3.3.2 ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน

จากการสัมภาษณ์ถึงความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.10

ตาราง 3.10

ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบันของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน(ครั้ง/เดือน)			
	n	ค่าเฉลี่ยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืน	n	ค่าเฉลี่ยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน)
เพศชาย	20	13.2 (8 – 20)	2	1.0 (1)
เพศหญิง	20	12.8 (8 – 20)	9	5.2 (2 – 12)

จากตาราง 3.10 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืน โดยเฉลี่ย 13.2 ครั้งในแต่ละเดือน และมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร โดยเฉลี่ย 1 ครั้งในแต่ละเดือน และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืน โดยเฉลี่ย 12.8 ครั้ง ในแต่ละเดือน และกับคู่นอนถาวรโดยเฉลี่ย 5.22 ครั้งในแต่ละเดือน

3.3.3 จำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือน

จากผลการสัมภาษณ์ถึงจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.11

ตาราง 3.11

จำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ค่าเฉลี่ยจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือน (คน/เดือน)	จำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือน (คน)
เพศชาย	20	6.6	4 – 12
เพศหญิง	20	12.4	8 – 16

จากตาราง 3.11 จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่างเพศชายเท่ากับ 6.6 คน และค่าเฉลี่ยของจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเท่ากับ 12.4 คน

3.3.4 เกณฑ์การพิจารณาลักษณะคู่นอนที่ต้องการ

จากการสัมภาษณ์ถึงเกณฑ์การพิจารณาลักษณะคู่นอนข้ามคืนที่ต้องการของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.12

ตาราง 3.12

เกณฑ์การพิจารณาลักษณะคู่นอนข้ามคืนที่ต้องการของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	เกณฑ์การพิจารณาลักษณะคู่นอนข้ามคืนที่ต้องการ (%)	
		Physical attractive (เช่น หล่อ สวย น่ารัก ชาว เซ็กซี่)	Option (เช่น มีรถ มีคอนโด)
เพศชาย	20	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	80 (n=16)	20 (n =4)

จากตาราง 3.12 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมด (100%) พิจารณาเลือกคู่นอนข้ามคืนจากลักษณะทางกายภาพ เช่น หล่อ สวย น่ารัก เซ็กซี่ เป็นต้น แต่ไม่มีผู้รายงานถึงการพิจารณาเลือกคู่นอนข้ามคืนจากอุปกรณ์ติดตัวที่ใช้ เช่น กุญแจรถยนต์ โทรศัพท์มือถือ เลย เช่นเดียวกันกับที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ (80%) พิจารณาเลือกคู่นอนข้ามคืนจากลักษณะทางกายภาพ เช่น หล่อ ชาว ตี เป็นต้น และมีเพียงส่วนน้อย (20%) ที่พิจารณาคู่นอนข้ามคืนจากอุปกรณ์ติดตัวที่ใช้ เช่น กุญแจรถยนต์ โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

3.3.5 การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

จากการสัมภาษณ์ถึงการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สามารถสรุปคำตอบจากการสัมภาษณ์ได้ 3 ประเด็น คือ ความมั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ความวิตกกังวลเรื่องการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอน และการดำเนินการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยได้ข้อมูลดังนี้

3.3.5.1 ความมั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

จากการสัมภาษณ์ถึงความมั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.13

ตาราง 3.13

ความมั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	ความมั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์(%)					
	คู่นอนข้ามคืน			คู่นอนถาวร (คูรักหรือแฟน)		
	<i>n</i>	ค่อนข้างมั่นใจ / มั่นใจมาก	ไม่ค่อยมั่นใจ / ไม่มั่นใจเลย	<i>n</i>	ค่อนข้างมั่นใจ / มั่นใจมาก	ไม่ค่อยมั่นใจ / ไม่มั่นใจเลย
เพศชาย	20	25 (n=5)	75 (n=15)	2	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	10 (n=2)	90 (n=18)	9	100 (n=20)	0 (n=0)

จากตาราง 3.13 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายเพศหญิงที่มีคู่นอนถาวรทั้งหมด (100%) ตอบว่าค่อนข้างมั่นใจหรือมั่นใจมากกว่าคู่นอนถาวรของตนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ แต่สำหรับคู่นอนข้ามคืนนั้น กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ (75% และ 90% ตามลำดับ) ตอบว่าไม่ค่อยมั่นใจหรือไม่มั่นใจเลยว่าคู่นอนข้ามคืนของตนปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

3.3.5.2 ความวิตกกังวลเรื่องการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนจากการสัมภาษณ์ถึงความวิตกกังวลเรื่องการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.14

ตาราง 3.14

ความวิตกกังวลเรื่องการติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ความวิตกกังวลเรื่องการติดเชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอน			
		คู่นอนข้ามคืน		คู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน)	
		ไม่วิตกกังวล	วิตกกังวล	ไม่วิตกกังวล	วิตกกังวล
เพศชาย	20	100 (n=20)	0(n=0)	100(n=20)	0(n=0)
เพศหญิง	20	100(n=20)	0(n=0)	100(n=20)	0(n=0)

จากตาราง 3.14 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้งเพศชายและเพศหญิง ไม่มีความวิตกกังวลกับทั้งคู่นอนถาวรและคู่นอนข้ามคืนเลย

3.3.5.3 การดำเนินการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จากการสัมภาษณ์ถึง

การดำเนินการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.14

ตาราง 3.15

การดำเนินการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การดำเนินการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์(%)			
		คู่นอนข้ามคืน		คู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน)	
		ป้องกัน	ไม่ป้องกัน	ป้องกัน	ไม่ป้องกัน
เพศชาย	20	95(n=19)	5(n=1)	0(n=0)	100(n=20)
เพศหญิง	20	90(n=18)	10(n=2)	0(n=0)	100(n=20)

จากตาราง 3.15 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด(100%) ไม่มีการ ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน)เลย แต่มีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในคู่นอนข้ามคืนคิดเป็นร้อยละ 95 ในเพศชายและ ร้อยละ 90 ในเพศหญิง โดยวิธีป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้คือ การใช้ถุงยางอนามัย

3.3.6 สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องสถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.16

ตาราง 3.16

สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์	กลุ่มตัวอย่าง (%)	
	วัยรุ่นตอนปลายเพศชาย (n=20)	วัยรุ่นตอนปลายเพศหญิง (n=20)
บ้านที่พัก ฝ่ายชาย	80 (n=16)	80 (n=16)
บ้านที่พัก ฝ่ายหญิง	5 (n=1)	5 (n=1)
บ้านที่พักเพื่อน	5 (n=1)	5 (n=1)
โรงแรม	5 (n=1)	5 (n=1)
อื่น ๆ (โรงภาพยนตร์ ลานจอดรถ)	5 (n=1)	5 (n=1)

จากตาราง 3.16 แสดงให้เห็นว่า สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ทั้งในวัยรุ่นตอนปลายเพศชายและเพศหญิง คือ บ้านที่พัก ฝ่ายชาย (80%) ตามด้วย บ้านที่พักฝ่ายหญิง บ้านที่พักเพื่อน โรงแรม และสถานที่อื่น ๆ เช่น ในโรงภาพยนตร์หรือลานจอดรถ อย่างละเท่า ๆ กัน (5%)

3.3.7 การเลียนแบบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากเพื่อน

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องการเลียนแบบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากเพื่อนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.17

ตาราง 3.17

การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากเพื่อนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากเพื่อน(%)	
		ทำตามเพื่อน	ไม่ได้ทำตามเพื่อน
เพศชาย	20	85 (n=17)	15 (n=3)
เพศหญิง	20	90 (n=18)	10 (n=2)

จากตาราง 3.17 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนมาก (85% ในเพศชาย และ 90% ในเพศหญิง) เลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาจากเพื่อน มีเพียงส่วนน้อย (15% ในเพศชาย และ 10% ในเพศหญิง) ที่รายงานว่าทำจากความต้องการของตนเอง ไม่ได้ต้องการทำตามเพื่อน

3.3.8 การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อ

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องการเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.18

ตาราง 3.18

การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อ(%)	
		ทำตามสื่อ	ไม่ได้ทำตามสื่อ
เพศชาย	20	80 (n=16)	20 (n=4)
เพศหญิง	20	90 (n=18)	10 (n=2)

จากตาราง 3.18 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนมาก (80% ในเพศชาย และ 90% ในเพศหญิง) เห็นและเลียนแบบพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาจากสื่อต่างๆที่ได้รับ เช่น โทรทัศน์

(ละคร ภาพยนตร์ ชาวบ้านเท็ง) วิทยุ (รายการวิทยุ) นิตยสารต่าง ๆ รวมไปถึงอินเทอร์เน็ต มีเพียงส่วนน้อย (20% ในเพศชายและ 10% ในเพศหญิง) ที่รายงานว่าทำจากความต้องการของตนเอง ไม่ได้ต้องการทำตามสื่อ

3.3.9 การเปิดเผยตัวเองกับคู่นอน

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องการเปิดเผยตัวเองกับคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.19

ตาราง 3.19

การเปิดเผยตัวเองกับคู่นอนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การเปิดเผยตัวเองกับคู่นอน(%)			
		คู่นอนข้ามคืน		คู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน)	
		เปิดเผย	ปิดบัง	เปิดเผย	ปิดบัง
เพศชาย	20	5 (n=1)	95 (n=19)	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	5 (n=1)	95 (n=19)	100 (n=20)	0 (n=0)

จากตาราง 3.19 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด (100%) เปิดเผยตัวเองกับคู่นอนถาวร (คูรักรหรือแฟน) แต่มีเพียง 5% ในเพศชาย และ 5% ในเพศหญิงเท่านั้น ที่เปิดเผยตัวเองกับคู่นอนข้ามคืน

1.3.10 การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.20

ตาราง 3.20

การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์(%)	
		ดื่ม	ไม่ดื่ม
เพศชาย	20	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	100 (n=20)	0 (n=0)

จากตาราง 3.20 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด (100%) มีการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

3.3.11 ความรู้สึกต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องความรู้สึกต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.21

ตาราง 3.21

ความรู้สึกต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	ความรู้สึกต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน(%)	
		ดี/ชอบ	ไม่ดี/ไม่ชอบ
เพศชาย	20	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	100 (n=20)	0 (n=0)

จากตาราง 3.21 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด (100%) มีความรู้สึกที่ดีต่อการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยให้เหตุผลว่า ทำให้รู้สึกสนุก ตื่นเต้น แปลกใหม่ตลอดเวลา โดยไม่ต้องมีความรับผิดชอบใด ๆ

3.3.12 การมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในอนาคต

จากการสัมภาษณ์ในเรื่องการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในอนาคตของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ข้อมูลดังตารางที่ 3.22

ตาราง 3.22

การมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในอนาคตของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	การมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในอนาคต(%)	
		ยังคงมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป	จะเลิกพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
เพศชาย	20	100 (n=20)	0 (n=0)
เพศหญิง	20	100 (n=20)	0 (n=0)

จากตาราง 3.22 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด (100%) จะยังคงมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป

ตอนที่ 2 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไป ที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

การศึกษาคั้งนี้ ค่ะแนการเห็นคุณค่าในตนเองจะได้จากการทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith (2002) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) โดยมีคะแนนสูงสุด 25 คะแนน และได้นำผลคะแนนดังกล่าว เปรียบเทียบกับผลคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยใช้สถิติ *t-test* โดยได้ผลดังตารางที่ 3.23

ตาราง 3.23

การเปรียบเทียบผลคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน กับวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	n	Mean	SD	การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ด้วยสถิติ t-test
วัยรุ่นตอนปลายที่มี เพศสัมพันธ์ข้ามคืน	40	16.93	5.11	t = -.719
วัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ ไม่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	42	17.79	5.70	

จากตารางพบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองคือ 16.93 คะแนน ($SD = 5.11$) และวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองคือ 17.79 คะแนน ($SD = 5.70$)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยสถิติ t-test พบว่า คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

ตอนที่ 3 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

การศึกษาครั้งนี้ คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์จะได้จากการทำแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของ Chanyoo (2003) โดยมีคะแนนสูงสุด 14 คะแนน และได้นำผลคะแนนดังกล่าว เปรียบเทียบกับผลคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยใช้สถิติ t-test โดยได้ผลดังตารางที่ 3.24

ตาราง 3.24

การเปรียบเทียบผลคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน กับวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	<i>Mean</i>	<i>SD</i>	การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มด้วยสถิติ <i>t</i> -test
วัยรุ่นตอนปลายที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	40	11.45	2.35	$t = -.154$
วัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	42	11.52	1.99	

จากตารางพบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์คือ 11.45 คะแนน ($SD = 2.35$) และวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์คือ 11.52 คะแนน ($SD = 1.99$)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยสถิติ *t*-test พบว่า คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อศึกษาเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร เพื่อตอบข้อคำถามการวิจัยในเรื่อง เหตุผลหลักประเด็นใด ที่วัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครอ้างถึงมากที่สุด ในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ในการวิเคราะห์ถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครนั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ในการวิจัยนี้ ได้แบ่งเหตุผลหลัก (Domain) ที่ทำให้วัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ออกเป็น 3 ประเด็นด้วยกันคือ

1. เหตุผลที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain)
2. เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain)
3. เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain)

ซึ่งได้แบ่งคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ในการจำแนกคำตอบเข้าสู่เหตุผลหลัก ดังที่ได้อธิบายรายละเอียดไว้ในบทที่ 2 ตารางที่ 2.1

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ในเรื่องของเหตุผลหลักที่ทำให้วัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมการมีแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้รับการจำแนกเข้าสู่เหตุผลหลักทั้ง 3 ประเด็น ดังรายงานในตารางที่ 3.25 และตารางที่ 3.26

ตาราง 3.25

ตัวอย่างการจำแนกคำตอบของเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย
เพศชายในกรุงเทพมหานคร

ลำดับของกลุ่มตัวอย่าง	การระบุเหตุผลหลักของกลุ่มตัวอย่าง	เหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน		
		Domain 1	Domain 2	Domain 3
ชาย คนที่ 1	ชอบครับ ได้เปลี่ยนบรรยากาศ	1	0	0
คนที่ 2	แพ้สาวอ้อมครับ เห็นแล้ววอดใจไม่อยู่	0	1	0
คนที่ 3	เจอเขาหน้าอกมาสีนี้ใจละลายทุกทีเลย	0	1	0
คนที่ 4	มันห้ามใจตัวเองไม่ได้ครับ เวลาเจอสาวเอ็กซ์ ๆ	0	1	0
คนที่ 5	ชอบครับ ได้อารมณ์ดีครับ	1	0	0
คนที่ 6	มันได้มี sex แบบสุด ๆ นะครับ แบบว่า สนุกสุดยอด	1	0	0
คนที่ 7	เอาตรง ๆ มันอยากครับ	1	0	0
คนที่ 8	ตื่นเต้นเร้าใจดีครับ ผู้หญิงแต่ละคนลีลา ก็ต่างกัน	0	1	0
คนที่ 9	มันได้มี sex ในแบบที่มีกับแฟนไม่ได้อะครับ	0	1	0
คนที่ 10	ชอบครับ มันระบายอารมณ์ได้เต็มที่ดี	1	0	0
คนที่ 11	ผู้หญิงพวกนั้นเค้าเอ็กซ์มากครับ ใครจะไปอดใจ ไหว	0	1	0
คนที่ 12	เห็นแล้วมันอยากทุกทีสิครับ	0	1	0
คนที่ 13	อยากเปลี่ยนบรรยากาศแบบไร้ข้อผูกมัดครับ	1	0	0
คนที่ 14	ติดใจครับ ผู้หญิงพวกนี้เด็ด ๆ ทั้งนั้น	0	1	0
คนที่ 15	ผู้หญิงพวกนี้ลีลาสุดยอดครับ ผมนี้แทบละลาย	0	1	0
คนที่ 16	เห็นแล้วมันอยากเลยครับ (กรณีเอารูปมาให้ดู)	0	1	0
คนที่ 17	ผู้หญิงมันเอ็กซ์ครับ เห็นแล้วอยาก	0	1	0
คนที่ 18	มันติดอะ รู้สึกว่าขาดไม่ได้	1	0	0
คนที่ 19	ชอบครับ สนุกแบบไม่ต้องรับผิดชอบ	1	0	0
คนที่ 20	สาว ๆ พวกนี้ลีลาเด็ด ๆ ครับ ติดใจมาก	0	1	0
เฉลี่ยรวม(เพศชาย)		8	12	0

หมายเหตุ Domain 1 คือ เหตุผลจากปัจจัยภายในบุคคล

Domain 2 คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

Domain 3 คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม

ตาราง 3.26

ตัวอย่างการจำแนกคำตอบของเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย
เพศหญิงในกรุงเทพมหานคร

ลำดับของกลุ่มตัวอย่าง	การระบุเหตุผลหลักของกลุ่มตัวอย่าง	เหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน		
		Domain 1	Domain 2	Domain 3
หญิง คนที่ 1	ก็ชอบค่ะ รู้สึกสนุกดี	1	0	0
คนที่ 2	รู้สึกดีค่ะที่มีคนมาชอบหนูเยอะ ๆ	1	0	0
คนที่ 3	แข่งกันทำแถมกับเพื่อนค่ะ (ทำตามเพื่อน)	0	0	1
คนที่ 4	แข่งกับเพื่อนค่ะ ว่าใครหาผู้ชายได้มากกว่ากัน *	0	0	1
คนที่ 5	เวลามีคนต้องการหนู จะรู้สึกว่าตัวเองมีค่า	1	0	0
คนที่ 6	ชอบทำให้คนอื่นรู้สึกอยากมีอะไรกับหนูค่ะ	1	0	0
คนที่ 7	แข่งกับเพื่อนอยู่ค่ะ ว่าใครมีเด็กมากกว่ากัน *	0	0	1
คนที่ 8	รู้สึกดีค่ะ เวลามีผู้ชายอยากมีอะไรด้วย	1	0	0
คนที่ 9	ได้อารมณ์มากเลยค่ะ ผู้ชายไม่ซ้ำหน้า ไม่ซ้ำลีลา	0	1	0
คนที่ 10	หนูสะสมผู้ชายค่ะ(ทำด้วยความต้องการตัวเอง)*	1	0	0
คนที่ 11	รู้สึกว่าตัวเอง hot ค่ะ ที่ได้รับคำชื่นชมจากคนอื่น	1	0	0
คนที่ 12	แข่งกับเพื่อนค่ะว่าใครมี sex กับผู้ชายมากที่สุด*	0	0	1
คนที่ 13	ตื่นเต้นดีค่ะ เดาไม่ถูกว่าผู้ชายคนนี้ลีลาเป็นไง	0	1	0
คนที่ 14	ก็ชอบอะค่ะ หนูม ๆ แต่ละคนลีลาสุดยอด	0	1	0
คนที่ 15	หนูรู้สึกดีเวลามีผู้ชายอยากจะมีอะไรกับหนูค่ะ	1	0	0
คนที่ 16	แข่งกันทำแถมกับเพื่อนอยู่ค่ะ *	0	0	1
คนที่ 17	อยากมี sex ค่ะ ชอบมากขาดไม่ได้	1	0	0
คนที่ 18	ภูมิใจค่ะที่มีผู้ชายในโควต้าเยอะ ๆ	1	0	0
คนที่ 19	รู้สึกว่าตัวเอง hot ค่ะ ที่ ผู้ชายอยากจะทำอนด้วยเยอะแยะ	1	0	0
คนที่ 20	เวลาเห็นผู้ชายอยากจะทำอนนี้ มันได้อารมณ์ สุด ๆ เลยค่ะพี่ ชอบมาก	1	0	0
เฉลี่ยรวม(เพศหญิง)		12	3	5

หมายเหตุ Domain 1 คือ เหตุผลจากปัจจัยภายในบุคคล

Domain 2 คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

Domain 3 คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม

จากการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา พบว่า

1. ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศชาย เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากกว่าเหตุผลหลักในประเด็นอื่น โดยมีการอ้างถึงร้อยละ 60 แต่มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับเหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล ซึ่งมีถึงร้อยละ 40 ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมไม่มีการอ้างถึงถึงว่าเป็นเหตุผลของพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเลย
2. ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิง เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากกว่าเหตุผลหลักในประเด็นอื่น โดยมีการอ้างถึงถึงร้อยละ 60 ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีการอ้างถึงเพียงร้อยละ 25 และร้อยละ 15 ตามลำดับ
3. เมื่อเปรียบเทียบเหตุผลหลักทั้ง 3 ด้าน ในการอ้างถึงว่าเป็นเหตุในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน อันได้แก่ เหตุผลที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และ เหตุผลที่มาจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) พบว่าเหตุผลหลักที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ **เหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain)** โดยมีการอ้างถึงถึงร้อยละ 50 จากกลุ่มตัวอย่าง 40 คน ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและเหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีการอ้างถึงเพียงร้อยละ 37.50 และร้อยละ 12.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ปัจจัยที่น่าจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

และสำหรับในงานวิจัยนี้ได้จำแนกข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ตามปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ทั้งหมด 15 ข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็นปัจจัยหลักทั้ง 3 ด้าน อันได้แก่ ปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) ซึ่งคำถามทั้ง 15 ข้อนี้ได้มาจากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากการสัมภาษณ์เดี่ยว วิทยุรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและหญิงที่มีคุณสมบัติเหมือนกลุ่มตัวอย่างทุกประการ จำนวน 5 คน เพื่อกำหนดปัจจัยที่จะใช้ในการศึกษา โดยได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ก่อนที่จะนำไปใช้จริง ซึ่งเกณฑ์ในการให้คะแนนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีรายละเอียดดังในตาราง 3.27

ตาราง 3.27 เกณฑ์ในการให้คะแนนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ปัจจัยหลัก	ปัจจัยที่ศึกษา	ประเด็นข้อคำถาม	ตัวอย่างคำตอบที่ได้ คะแนน
1. ปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain)	1.1 ค่านิยมและทัศนคติต่อ การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	1.8 ความคิดเห็นต่อการมี เพศสัมพันธ์	- ดี ชอบมาก - ขาดไม่ได้ - เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต
		3.4 ทัศนคติต่อการกลับมา มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิม	- คนเดิมน่าเบื่อ ต้องการลอง ของใหม่ๆ - คิดว่าการคบคนเดิมคือ ตัวเองไม่แน่จริง
		4.4 ความรู้สึกต่อพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของ ตัวเอง	- ดี ชอบ - ภูมิใจ - สนุก ได้เปลี่ยนรสชาติ
		4.24 จะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ไปอีกนานไหม	- มีไปเรื่อย ๆ - ไม่เลิกมีเด็ดขาด - ทำไม่ต้องเลิกด้วย ไม่มีอะไร เสียหาย

ปัจจัยหลัก	ปัจจัยที่ศึกษา	ประเด็นข้อคำถาม	ตัวอย่างคำตอบที่ได้ คะแนน
		4.25 การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีผลดีผลเสียหรือไม่อย่างไร	-มีแต่ข้อดี ไม่มีข้อเสีย -ได้รสชาติแปลกใหม่ -ดีมาก ๆ ทำให้มีความสุข
2.ปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain)	2.1การสื่อสารในครอบครัว	1.5 การพูดคุยเรื่องทั่ว ๆ ไปกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง	-พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ ทำแต่งงาน ไม่ได้คุยหรอก -ไม่ได้คุยกับพ่อแม่ ไม่สนิท -พ่อแม่อยู่ต่างจังหวัด ไม่มีเวลาคุยด้วย
		4.21 พ่อแม่ ผู้ปกครองรู้เรื่องพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่	-ไม่รู้หรอก -เรื่องอะไรจะให้รู้ละ -ถ้ารู้ก็ตายสิ
	2.2ประสบการณ์ทางเพศในอดีต	1.7 เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่	-เคยมีแล้ว -เคยมาตั้งนานแล้ว
		2.5ความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีต	-ชอบค่ะ สนุกดี ก็เลยลองอีกไปเรื่อยๆ -ชอบมาก อยากจะมีอีก
	2.ความพึงพอใจในตัวคุณอน	4.10 รูปร่างหน้าตา และ/หรือของใช้ที่แสดงถึงความมีฐานะมีผลต่อการเลือกคุณอนข้ามคืนหรือไม่	-ชอบผู้หญิงเkeligๆครับ ถ้าเจอแบบนี้ก็อดใจไม่ไหวหรอก -ชอบควงผู้ชายรวยๆค่ะ เพอร์เฟกๆ เท่ดี
3.ปัจจัยจากจากสิ่งแวดล้อม (Environment Domain)	3.1การเห็นแบบอย่างในสังคม	4.6 พฤติกรรมจากสังคม เช่น ดารา นักร้อง นักแสดงนั้นเป็นแบบอย่างทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่	-เห็นเมื่อนอกก็เป็นเรื่องธรรมดาเนี่ย ไม่เห็นจะเป็นไรเลย ดารายังทำกันเยอะแยะ -อยากเป็นแบบคาสโนว่าฟลุกครับ
	3.2 การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน	4.5 เพื่อนที่คบในกลุ่มเดียวกันมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเหมือนกันหรือไม่	-กลุ่มเพื่อนที่คบก็ทำกันแบบนี้ ใครไม่ทำก็แปลกแล้ว -ก็เป็นทุกคน เวลาไปเที่ยวก็ไปเที่ยวด้วยกัน

ปัจจัยหลัก	ปัจจัยที่ศึกษา	ประเด็นข้อคำถาม	ตัวอย่างคำตอบที่ได้ คะแนน
		4.5 ได้เลียนแบบพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมา จากเพื่อนหรือไม่	-ก็ตาม ๆ กัน ไม่อยากโดน แยกจากกลุ่ม -เห็นเพื่อนทำน่าจะสนุกดี เลย ทำบ้าง -เพื่อนมันชวนให้ลอง พอลอง แล้วก็ติดใจ -ก็มันมันแหละชวนหนูใจแตก
	3.3 สภาพแวดล้อมที่พัก อาศัย	1.4 ที่พักอาศัยในปัจจุบัน/ ไปได้ อยู่กับพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือไม่	-เช่าอพาร์ทเมนต์อยู่คนเดียว มีร้านนั่งดื่มข้างหอพัก -อยู่คอนโดคนเดียว -อยู่คอนโดกับพี่ / น้อง
	3.4 การดื่มสุราและ แอลกอฮอล์	4.18 ในการมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืนได้มีการดื่มสุราหรือ แอลกอฮอล์หรือไม่	-บางทีก็เมาเลยเลยตามเลย -กินเหล้าทุกครั้งแหละ ย่อม ใจ -กินเหล้านิดหน่อย พอครึ้มๆ

ซึ่งเกณฑ์ในการให้คะแนนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน นี้มีแนวคิดที่
ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะมีลักษณะดังนี้ คือ

1. ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

- 1.1 ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะ
ให้คำตอบในข้อนี้ว่า รู้สึกดี ชอบมาก ขาดไม่ได้ และเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิต
- 1.2 ทัศนคติต่อการกลับมาที่มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิม พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมี
เพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า จะไม่กลับมาที่มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิม
เนื่องจากรู้สึกเบื่อ และเป็นการแสดงให้เห็นว่าตนเองไม่เก่ง
- 1.3 ความรู้สึกต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของตัวเอง พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมี
เพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า ดี ชอบ รู้สึกภาคภูมิใจ และสนุก รวมถึงได้
เปลี่ยนรสชาติในการมีเพศสัมพันธ์ด้วย

- 1.4 จะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไปอีกนานไหม พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ไปเรื่อย ๆ เนื่องจากมีแล้วมีความสุขและไม่เห็นเหตุจำเป็นที่ทำให้ต้องเลิกพฤติกรรมดังกล่าว
- 1.5 การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีผลดีผลเสียหรือไม่อย่างไร พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้แต่ในด้านดี โดยรายงานว่าการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไม่มีข้อเสียใด ๆ

2. การสื่อสารในครอบครัว

- 2.1 การพูดคุยเรื่องทั่ว ๆ ไปกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า ไม่ค่อยได้พูดคุยกับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง เนื่องจากไม่ได้อยู่ด้วยกัน พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ หรือไม่สนิทกับพ่อแม่ และผู้ปกครอง
- 2.2 พ่อแม่ ผู้ปกครองรู้เรื่องพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า ต้องปิดบังไม่ให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองทราบ

3. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต

- 3.1 เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน
- 3.2 ความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีต พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า รู้สึกไปในทางบวกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีต เช่น รู้สึกชอบ และติดใจ

4. ความพึงพอใจในตัวเอง

- 4.1 รูปร่างหน้าตาและ/หรือของใช้ที่แสดงถึงควมมีฐานะ มีผลต่อการเลือกคู่นอนข้ามคืนหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า รูปร่างหน้าตาและ/หรือของใช้ที่แสดงถึงควมมีฐานะ มีผลต่อการเลือกคู่นอนข้ามคืน เช่น ชอบผู้หญิงเซ็กซี่ ชอบผู้ชายรวย ๆ

5. การเห็นแบบอย่างในสังคม

5.1 พฤติกรรมจากสังคม เช่นดารา นักร้อง นักแสดงนั้นเป็นแบบอย่างทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า เห็นดารา นักร้องทำกันเป็นเรื่องปกติ หรืออยากได้ชื่อว่าเป็นคาสโนวาตามดาราบางคน

6. การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน

6.1 เพื่อนที่คบในกลุ่มเดียวกันมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเหมือนกันหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า เพื่อนในกลุ่มที่คบอยู่นั้น มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทุกคน

6.2 ได้เลียนแบบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาจากเพื่อนหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า เพื่อนชวนให้ลองทำแล้วตัดสินใจ หรือทำตามเพื่อนเพราะไม่อยากถูกแยกออกจากกลุ่ม

7. สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย

7.1 ที่พักอาศัยในปัจจุบันได้อยู่กับพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า ไม่ได้พักอาศัยกับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง แต่จะเป็นการเช่าอพาร์ทเมนท์ หรือคอนโดมิเนียมตามลำพังหรือกับญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกัน

8. การดื่มสุราและแอลกอฮอล์

8.1 ในการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้มีการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์หรือไม่ พบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะให้คำตอบในข้อนี้ว่า มีการดื่มสุราและแอลกอฮอล์ทุกครั้งที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ทั้งนี้ ถ้าหากคำตอบในแต่ละข้อคำถาม เป็นไปในทางตรงกันข้ามกับเกณฑ์ในการให้คะแนนปัจจัยหลักในการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ตามตาราง 3.27 จะถือว่าไม่ได้คะแนนในข้อนั้น ๆ

โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้คะแนนจากการรายงานถึงคำตอบในแต่ละข้อคำถาม ได้ผลดังตาราง 3.28 และตาราง 3.29

ตาราง 3.28

คะแนนจากการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลายเพศชายในกรุงเทพมหานครโดยแยกเป็นรายบุคคล

ลำดับของกลุ่ม ตัวอย่าง	ปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน			
	ปัจจัยภายใน บุคคล (5)	ปัจจัยด้าน ความสัมพันธ์ระหว่าง บุคคล (5)	ปัจจัยด้าน สิ่งแวดล้อม (5)	คะแนนรวม (15)
ชาย คนที่ 1	5	5	5	15
คนที่ 2	5	5	5	15
คนที่ 3	5	5	5	15
คนที่ 4	5	5	5	15
คนที่ 5	5	5	5	15
คนที่ 6	5	5	5	15
คนที่ 7	5	5	3	13
คนที่ 8	5	5	5	15
คนที่ 9	5	4	4	13
คนที่ 10	5	5	3	13
คนที่ 11	5	5	5	15
คนที่ 12	5	5	5	15
คนที่ 13	5	5	5	15
คนที่ 14	5	5	5	15
คนที่ 15	5	5	3	13
คนที่ 16	5	5	5	15
คนที่ 17	5	4	3	12
คนที่ 18	5	5	5	15
คนที่ 19	5	5	5	15
คนที่ 20	5	5	5	15
คะแนนรวมเฉลี่ย	5.00	4.90	4.55	14.45

ตาราง 3.29

คะแนนจากการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงในกรุงเทพมหานครโดยแยกเป็นรายบุคคล

ลำดับของกลุ่ม ตัวอย่าง	ปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน			
	ปัจจัยภายในบุคคล (5)	ปัจจัยด้าน ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล (5)	ปัจจัยด้าน สิ่งแวดล้อม (5)	คะแนนรวม (15)
หญิง คนที่ 1	5	5	5	15
คนที่ 2	5	5	5	15
คนที่ 3	5	5	5	15
คนที่ 4	5	5	5	15
คนที่ 5	5	4	4	13
คนที่ 6	5	5	5	15
คนที่ 7	5	5	5	15
คนที่ 8	5	5	5	15
คนที่ 9	5	5	5	15
คนที่ 10	5	5	3	13
คนที่ 11	5	5	5	15
คนที่ 12	5	5	5	15
คนที่ 13	5	4	4	13
คนที่ 14	5	5	5	15
คนที่ 15	5	5	5	15
คนที่ 16	5	5	5	15
คนที่ 17	5	5	5	15
คนที่ 18	5	5	5	15
คนที่ 19	5	5	5	15
คนที่ 20	5	5	3	13
คะแนนรวมเฉลี่ย	5.00	4.90	4.70	14.60

จากตาราง 3.28 และตาราง 3.29 จะเห็นได้ว่าคะแนนรวมเฉลี่ยจากการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในวัยรุ่นตอนปลายเพศชายและเพศหญิง เป็น 14.45 และ 14.60 ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่สูงมาก และเมื่อพิจารณาถึงจำนวนผู้ที่มีคำตอบในข้อคำถามที่จัดเป็นปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ครบทั้ง 15 ข้อ พบว่ามีมากถึง ร้อยละ 77.50 และในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหลืออีกร้อยละ 22.50 นั้น ก็มีคำตอบในข้อคำถามที่จัดเป็นปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เกือบครบทั้ง 15 ข้อ โดยมีคะแนนอยู่ที่ 12-14 คะแนน

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยใน 15 ข้อคำถามนี้ น่าจะมีความสัมพันธ์ที่สามารถชี้บ่งถึงพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น แสดงให้เห็นว่า ทั้งเพศหญิงและเพศชายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะมีลักษณะร่วมกันดังนี้ คือ มีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในทางบวก กล่าวคือ รู้สึกดี มีความสุข และขาดไม่ได้ จะไม่มีการกลับมาสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิม รู้สึกว่าพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นเป็นการเปลี่ยนรสชาติในการมีเพศสัมพันธ์ และจะยังคงมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ไปเรื่อย ๆ รวมถึงไม่ได้มองเห็นถึงข้อเสียของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

นอกจากนี้ยังพบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น ไม่ได้พักอาศัยร่วมกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยจะเป็นการพักอยู่คนเดียวหรือพักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรือญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกัน ตามหอพัก อพาร์ทเมนท์ หรือคอนโดมิเนียม ซึ่งทำให้ขาดการพูดคุย สื่อสารกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง และให้ความสำคัญกับเพื่อนแทน ซึ่งกลุ่มเพื่อนที่คบ มักมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนอยู่ก่อนแล้ว ทำให้มีการเห็นแบบอย่างและทำตาม ๆ กันมา รวมไปถึงได้มีการเห็นและชิมชั้บเอาแบบอย่างทางสังคม เช่น ดารา นักร้อง มาเป็นแบบอย่างในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนอีกด้วย

ยิ่งไปกว่านั้นยังพบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น ต่างเคยมีประสบการณ์การเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และมีความรู้สึกที่ดีต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีต และยังพบว่า ทุกครั้งที่มีการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะมีการดื่มสุราและแอลกอฮอล์ทุกครั้ง

นอกจากลักษณะที่กล่าวมาแล้ว ยังพบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะเลือกมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับบุคคลที่มีหน้าตา และรูปร่างที่น่าพึงพอใจ รวมไปถึงการมีสิ่งของที่แสดงถึงฐานะก็มีผลต่อการเลือกคู่นอนข้ามคืนของกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวด้วย

บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 5 ข้อคือ ศึกษาถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร และศึกษาปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยจะอภิปรายผลแยกตามหัวข้อ ดังนี้

4.1 ศึกษาถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

4.1.1 ข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชาย ซึ่งมีอยู่ร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 20.10 ปี มีรายได้เฉลี่ย 23,500 บาทต่อเดือน ซึ่งเป็นรายได้ที่ได้มาจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีคูรััก(แฟน)อยู่เพียงร้อยละ 10 แต่ทั้งหมด (100%) เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งสิ้น และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ซึ่งมีอยู่ร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเช่นเดียวกับกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย คือ 19.60 ปี มีรายได้เฉลี่ย 14,250 บาทต่อเดือน ซึ่งเป็นรายได้ที่ได้มาจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเช่นเดียวกับกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีคูรััก(แฟน)อยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง(45%) แต่ทั้งหมด (100%)เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งสิ้นเช่นเดียวกับกับกลุ่มตัวอย่างเพศชาย เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะรายได้เฉลี่ยต่อเดือนค่อนข้างสูงมาก (23,500 บาท ในเพศชายและ 14,250 บาทในเพศหญิง) โดยเป็นรายได้ที่ได้มาจากบิดามารดา หรือผู้ปกครอง แสดงให้เห็นว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น มักเป็นผู้ที่ผู้ปกครองมีฐานะ และให้ค่าใช้จ่ายรายเดือนกับวัยรุ่นดังกล่าวค่อนข้างมาก ซึ่งอาจทำให้วัยรุ่นไม่เห็นคุณค่าของเงินมากนัก จึงนำเงิน

ไปใช้จ่ายในการเที่ยวสถานบันเทิงได้ง่าย และสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีคู่นอนถาวรหรือคู่รักอยู่แล้ว ต่างรายงานตรงกันว่าตนเองปกปิดไม่ให้คู่นอนทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของตน เนื่องจากเกรงว่าคู่นอนของตนจะรับไม่ได้ในเรื่องดังกล่าว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความน่าเป็นห่วงที่ว่า ถ้าหากต่างฝ่ายต่างมีพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น เมื่อมามีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนของตน จะมั่นใจได้อย่างไรว่าปลอดภัย

และเมื่อสัมภาษณ์ถึงที่พักอาศัยในปัจจุบัน พบว่า ร้อยละ 90 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ไม่ได้พักอาศัยร่วมกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยจะเป็นการพักอยู่คนเดียวหรือพักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรือญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกัน ตามหอพัก อพาร์ทเมนต์ หรือคอนโดมิเนียม เป็นต้น มีเพียง ร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่านั้น ที่พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเท่านั้นที่มีการพูดคุย สื่อสาร ในเรื่องทั่ว ๆ ไป กับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ในขณะที่ร้อยละ 90 ที่รายงานว่าไม่ได้พักอาศัยร่วมกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง จะไม่มีการพูดคุย สื่อสาร กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองเลย แสดงให้เห็นชัดเจนว่า การไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองนั้น มีผลทำให้ขาดการพูดคุย สื่อสารในเรื่องเรื่องต่าง ๆ กับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองไปด้วย เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Miller (2000) ที่ศึกษาทั้งในวัยรุ่นชายและหญิง พบว่า การที่พ่อแม่และลูก มีการสื่อสารที่ดีภายในครอบครัว จะทำให้มีพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์แบบไม่มีการวางแผนหรือไม่มีการป้องกันน้อยลง

และเมื่อสัมภาษณ์ถึงทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (100%) ได้รายงานว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ชอบมาก ไม่สามารถขาดได้ เนื่องจากเป็นการปลดปล่อยความเครียด และแสดงถึงการมีคุณค่าในตนเองเนื่องจากมีคนต้องการที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ไปลักษณะที่ดี และมีความจำเป็นในชีวิต

4.1.2 พฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

จากการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่า อายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างเพศชายคือ 14.5 ปี อายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงคือ 13.15 ปี และอายุน้อยที่สุดในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดคือ 11 ปี ซึ่งถือว่าน้อยลงมากเมื่อเทียบกับในอดีต เนื่องจากในงานวิจัยของ ญัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) พบว่า อายุเฉลี่ยของวัยรุ่นที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ในช่วงอายุประมาณ 17.8 ปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญยงค์ เกียรติการค้า (2545) ที่ได้พบว่าวัยรุ่น

ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วขึ้นคืออายุน้อยลงเมื่อเทียบกับการศึกษาในอดีต และมีจำนวนมากขึ้นกว่าเดิม โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงในงานวิจัยนี้ส่วนใหญ่ (เพศชาย 80% และเพศหญิง 90%) รายงานว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพิสมัย นพรัตน์ (2543) ที่ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาไทย พบว่าสตรีวัยรุ่นส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.82 มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ทั้งเพศชายและเพศหญิงทั้งหมดได้รายงานว่าจะเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิภาดา เอี่ยมแย้ม (2548) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกรายเคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรักเก่ามาก่อนที่จะมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมด (100%) มีความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาในเชิงบวก เช่นเดียวกับในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ (95%) ที่รายงานว่ามีความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาในเชิงบวก มีเพียงร้อยละ 5 เท่านั้นที่รายงานว่ามีความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาในเชิงลบ แสดงว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไม่น่าจะมีสาเหตุมาจากการประชดชีวิตเนื่องจากผิดหวังในความรัก

แต่ที่น่าสนใจ คือ เมื่อสัมภาษณ์ถึงระยะเวลาที่คบหากันก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกนับจากวันที่รู้จักกันครั้งแรก มีระยะเวลาเฉลี่ยใกล้เคียงกันทั้งในเพศหญิงและเพศชายคือ 2.3-2.4 วัน โดยคำตอบที่น้อยที่สุดคือ 1 วัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ให้คำตอบถึงระยะเวลาที่คบหากันก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ว่า 1 วันนั้น ได้ตอบว่าระยะเวลาที่แท้จริงที่ใช้ในการศึกษาคู่นอนของตนเองนั้น เป็นระยะเวลาจริงเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมากสำหรับเยาวชนในปัจจุบัน เนื่องจากระยะเวลาดังกล่าว จัดว่าน้อยมากเกินกว่าที่จะรู้จักบุคคลที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยดีพอ

4.1.3 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน

4.1.3.1 ประเภทของคู่นอน จากการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้รายงานถึงประเภทของคู่นอนออกเป็น 2 แบบ คือ มีเพศสัมพันธ์ทั้งกับคู่นอนถาวร(คู่อุปถัมภ์) และคู่นอนข้ามคืน (เพศชาย 10% เพศหญิง 45%) และมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนเพียงอย่างเดียว (เพศชาย 90% เพศหญิง 55%) โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้งเพศชายและเพศหญิงที่รายงานว่ามีเพศสัมพันธ์ทั้งกับคู่นอนถาวร(คู่อุปถัมภ์) และคู่นอนข้ามคืน จะปกปิดไม่ให้คู่นอนถาวร(คู่อุปถัมภ์) รู้ว่าตนมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เนื่องจากคิดว่าคู่นอน

ถาวร(คูรัก)ของตนนั้นจะรับไม่ได้กับพฤติกรรมดังกล่าว และเมื่อสัมภาษณ์ถึงจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวนคู่นอนข้ามคืนเฉลี่ยในแต่ละเดือน 6.6 และ 12.4 คน ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง **จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้งเพศชายและหญิงมีคู่นอนข้ามคืนมากกว่า 1 คน** ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาปีวีนาศายสูง (2541) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน โดยพบว่าวัยรุ่นร้อยละ 32.6 มีคู่นอนมากกว่า 1 คน และโดยเฉลี่ยมีคู่นอนถึง 3.1 คน

ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมที่ได้มาจากกลุ่มเพื่อนและสื่อต่าง ๆ ว่า การมีคู่นอนจำนวนมาก ๆ นั้น แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ การมีพลังกำลังและสมรรถภาพทางเพศสูง รวมไปถึงแสดงให้เห็นถึงความมีคุณค่าของตนเอง ซึ่งวัดได้จากการมีจำนวนคู่นอนมากกว่ากัน และเป็นที่น่าสนใจว่าจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงนั้นมากกว่าจำนวนคู่นอนข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างเพศชายถึง 2 เท่า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงได้ให้เหตุผลว่า จำนวนของคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนนั้นบ่งบอกถึงค่าและเป็นที่ต้องการของฝ่ายชาย ยิ่งใครมีคู่นอนข้ามคืนมากก็จะมีโด่งดัง โดยตนเองต้องสะสมคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนให้ได้มากกว่าเพื่อนในกลุ่มจึงจะชนะ ซึ่งลักษณะเช่นนี้กลุ่มตัวอย่างได้ให้นิยามว่า “เกมล่าแต้ม” ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายรายงานว่ามีค่านิยม “เกมล่าแต้ม” ในกลุ่มเพศชาย จึงทำให้ค่าเฉลี่ยของจำนวนคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนของเพศชายน้อยกว่าเพศหญิงเป็นเท่าตัว ซึ่งนับว่าเป็นค่านิยมที่น่าเป็นห่วงมากในปัจจุบันเนื่องจากเสี่ยงอย่างมากต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเพศชายทั้งหมด (100%) ยังได้รายงานว่า ปัจจัยที่ใช้ในการเลือกคู่นอนข้ามคืนนั้น เลือกรูปร่าง หน้าตา ความเซ็กซี่ (Physical attractive) เช่นเดียวกับกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ (80%) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวนหนึ่ง (20%) ได้รายงานถึงปัจจัยที่ใช้ในการเลือกคู่นอนข้ามคืนนั้น เลือกรูปร่าง และอุปกรณ์เสริมฐานะที่ฝ่ายชายใช้ เช่น โทรศัพท์มือถือ ภูเขาจักรยานยนต์ เป็นต้น จากการที่ผู้วิจัยไปเก็บข้อมูลจากสถานบันเทิงต่าง ๆ จึงพบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีพฤติกรรมการแสดงสิ่งของที่เป็นอุปกรณ์เสริมฐานะให้ฝ่ายหญิงเห็นได้อย่างชัดเจน เช่น การวางโทรศัพท์มือถือให้เห็นเด่นชัด หรือ การแกว่งพวงภูเขาจักรยานยนต์ เป็นต้น เช่นเดียวกับกับฝ่ายหญิงที่จะมีพฤติกรรมแสดงออกถึงความยั่วยวนทางเพศ เช่น การแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้นและแสดงพฤติกรรมยั่วยวนทางเพศเพื่อดึงดูดความสนใจจากเพศชาย

4.1.3.2 ความถี่ในมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนในปัจจุบัน จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนโดยเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ 13.2 ครั้งต่อเดือนในเพศชาย และ 12.8 ครั้งต่อเดือนในเพศหญิง และมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวรโดยเฉลี่ย 1 ครั้งต่อเดือน ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และ 5.22 ครั้งต่อเดือน ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จะเห็นได้ว่า **โดยเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนมากกว่ามีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร** ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้คำตอบสำหรับเรื่องนี้ว่า การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวรหรือคนรักนั้น ไม่สามารถปลดปล่อยอารมณ์ได้เต็มที่ เนื่องจากกลัวว่าจะมีผลต่อภาพพจน์หรือความสัมพันธ์ระยะยาว ซึ่งต่างจากการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนที่สามารถปลดปล่อยอารมณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเต็มที่ รวมถึงท่าทางต่าง ๆ ในการมีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยที่ไม่ต้องกังวลถึงภาพลักษณ์ทางสังคมหรือมีความเกรงใจต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

4.1.3.3 การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด (100%) รายงานว่า **ไม่ได้มีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร(คู่รัก)เลย แต่ได้มีการป้องกันการตั้งครรภ์โดยใช้วิธีการหลั่งภายนอก หรือกินยาคุม** โดยให้เหตุผลว่า มั่นใจว่าคู่นอนถาวร(คู่รัก)ปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือตัวเองไม่ต้องการใช้เพราะไม่เป็นธรรมชาติหรือเพราะทำให้ดูเหมือนขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ซึ่งศึกษาถึงเหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยรายงานถึงเหตุผลที่ไม่ใช้ว่า มั่นใจว่าคู่นอนปลอดภัย คู่นอนไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย และตนเองไม่ต้องการใช้ถุงยางอนามัย

ในขณะที่หากเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนนั้น ทั้งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเพศชาย (100%) และส่วนใหญ่ในเพศหญิง (95%) รายงานว่า ได้มีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์โดยการใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ โดยให้เหตุผลว่าไม่มั่นใจในตัวคู่นอนชั่วคราวว่าจะปลอดภัยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (75% ในเพศชาย และ 90% ในเพศหญิง) และเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ซึ่งศึกษาถึงเหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยจะมีมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อสตรีเปลี่ยนไปมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนชั่วคราว

อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้พบว่า ยังมีกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวนหนึ่ง (5%) ที่รายงานว่าไม่เคยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เลยแม้แต่ครั้งเดียวกับคู่นอนข้ามคืน และเมื่อถามถึงเหตุผล ก็ได้รับคำตอบว่าเพราะเชื่อว่าตนเองจะไม่ใช้ผู้โชคร้ายที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ที่พบว่า สตรีวัยรุ่นตอนปลายกว่าครึ่ง (66.76%) มีความเชื่อว่าตนเองไม่น่าจะติดเชื้อ HIV จากการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งความคิดดังกล่าวจะนำไปสู่การละเลยไม่ป้องกันตัวเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ง่าย

ในงานวิจัยนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (100%) ทั้งเพศหญิงและเพศชาย รายงานว่าไม่มีความวิตกกังวลเลย ในเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทั้งจากคู่นอนถาวร(คูรั๊ก) และคู่นอนข้ามคืน เนื่องจากมีความมั่นใจในตัวคู่นอนถาวร(คูรั๊ก) ว่าไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างแน่นอน ส่วนในคู่นอนข้ามคืนนั้นเนื่องจากมั่นใจว่าตนเองได้ป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี หรือมั่นใจว่าตนเองจะไม่ใช้ผู้โชคร้ายที่จะติดโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น

จากการศึกษาครั้งนี้ จะเห็นว่า วัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความคล้ายคลึงกันคือ มีแนวโน้มที่จะไม่ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร (คูรั๊ก)เลย แต่จะมีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนชั่วคราว **ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงที่จะเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนถาวร(คูรั๊ก) ซึ่งอาจจะมีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่อย่างมาก**

4.1.3.4 สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ ผลการศึกษาพบว่า สถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่ทั้งในวัยรุ่นตอนปลายเพศชายและเพศหญิง คือ บ้านที่พัก ฝ่ายชาย (80%) ตามด้วยบ้านที่พักฝ่ายหญิง บ้านที่พักเพื่อน โรงแรม และสถานที่อื่น ๆ เช่น ในโรงภาพยนตร์หรือลานจอดรถอย่างละเท่า ๆ กัน (5%) จากข้อมูลที่ได้นี้ จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า วัยรุ่นในปัจจุบันโดยเฉพาะเพศชายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น นิยมมีที่พักเฉพาะกิจ เช่น อพาร์ตเมนต์หรือคอนโดมิเนียม เอาไว้สำหรับมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนโดยเฉพาะ ซึ่งสถานที่ดังกล่าวสามารถแลกเปลี่ยนกันใช้ได้ในกลุ่มเพื่อน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างมาก เพราะนับเป็นช่องทางที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากไม่ต้องเสาะแสวงหาสถานที่ในการมีเพศสัมพันธ์ให้ยุ่งยากและเสียเวลา เมื่อต้องการมีเพศสัมพันธ์กับใคร เมื่อไร ก็สามารถมีได้ทันที เพราะมีสถานที่เฉพาะกิจเอาไว้รองรับอยู่แล้ว

4.1.4 การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากเพื่อน

จากการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงเกือบทั้งหมด (85% ในเพศชาย และ 90% ในเพศหญิง) เลียนแบบพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาจากเพื่อน มีเพียงส่วนน้อย (15% ในเพศชาย และ 10% ในเพศหญิง) ที่รายงานว่าทำจากความต้องการของตนเอง ไม่ได้ต้องการทำตามเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเสาวรส มีกุล (2543) ที่ศึกษาพบว่าวัยรุ่นทั้งชายและหญิง จะมีโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ถ้าเพื่อนสนิทที่คบอยู่นั้นมีเพศสัมพันธ์ และในงานวิจัยนี้ได้พบค่านิยมใหม่ที่เกิดขึ้น นั่นคือ “เกมล่าแต้ม” ซึ่งเป็นการกระทำตามกลุ่มเพื่อน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนที่ตนคบหาอยู่ และแสดงถึงความโด่งดังในกลุ่มเพื่อนว่าตนเองเป็นผู้ที่มีคะแนนนิยมจากเพศตรงข้ามมากที่สุด โดยค่านิยมนี้จะพบในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ดังที่พบว่าจำนวนคู่นอนข้ามคืนเฉลี่ยในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงนั้นมากกว่าจำนวนคู่นอนข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างเพศชายถึง 2 เท่า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงได้ให้เหตุผลว่า จำนวนของคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนนั้นบ่งบอกถึงค่าและเป็นที่ต้องการของฝ่ายชาย ยิ่งใครมีคู่นอนข้ามคืนมากก็ยิ่งโด่งดัง โดยตนเองต้องสะสมคู่นอนข้ามคืนในแต่ละเดือนให้ได้มากกว่าเพื่อนในกลุ่มจึงจะชนะ ซึ่งนับว่าเป็นค่านิยมที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง เนื่องจากเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ได้ง่าย

4.1.5 การเลียนแบบพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากสื่อ

จากงานวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงเกือบทั้งหมด (80% ในเพศชาย และ 90% ในเพศหญิง) รายงานว่าตนเลียนแบบพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาจากสื่อต่างๆ ที่ได้รับ เช่น รายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ นิตยสาร รวมไปถึงอินเทอร์เน็ต มีเพียงส่วนน้อย (20% ในเพศชาย และ 10% ในเพศหญิง) ที่รายงานว่าทำจากความต้องการของตนเอง ไม่ได้ต้องการทำตามสื่อ ทั้งนี้เป็นเพราะการที่ผู้ปกครองไม่ค่อยจะอธิบายเรื่องเพศสัมพันธ์ ให้ลูกฟังอย่างลึกซึ้งและถูกกาลเทศะ ปล่อยให้สื่อกลายเป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์แก่วัยรุ่น โดยสื่อดังกล่าวก็เสมือนจะบอกวัยรุ่นว่าเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่สนุกและไม่มีอันตราย หลังจากนั้น เด็กวัยรุ่นจะเริ่มเชื่อว่าคนทั่วไปก็มองว่าเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นอย่างที่ดีที่น่าเสนอ และก็จะเริ่มรับเอาบรรทัดฐานทางสังคมที่ได้รับจากสื่อเหล่านั้นมาเป็นบรรทัดฐานของตนเอง

4.1.6 การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (100%) ทั้งเพศชายและเพศหญิง จะมีการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยให้เหตุผลว่า เป็นการดื่มเพื่อสร้างความรู้สึกกล้าแสดงออก และสร้างอารมณ์ทางเพศ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ Traeen and Lewin(1992) ซึ่งพบว่าการเมามากจากการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นปัจจัยที่ส่งผลก่อให้เกิดการเริ่มที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้สูงที่สุด เช่นกันในการศึกษาของ Han, Choe, Lee, & Lee (2001) ที่ศึกษาพบว่าการดื่มแอลกอฮอล์จะมีความเป็นไปได้ที่จะทำให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน โดยร้อยละ 59 ของนักเรียนชายและร้อยละ 36 ของนักเรียนหญิงจะมีการดื่มแอลกอฮอล์อย่างสม่ำเสมอก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังได้มีการศึกษาของ Kirby, Lepore, & Ryan (2005) ที่พบว่าวัยรุ่นที่ดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้ยาเสพติดในก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์จะมีความเป็นไปได้มากที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน

4.1.7 ความรู้สึกต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงได้รายงานถึงผลดีของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไว้ว่า สนุก มีความสุข มีอิสระไม่ผูกมัด ได้รสชาติการมีเพศสัมพันธ์ที่หลากหลาย สามารถมีกิจกรรมทางเพศได้อย่างเต็มที่ตามอารมณ์ เป็นต้น ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนมากได้รายงานถึงผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ไว้ว่า ทำให้ตื่นสาย ทำให้หน้าโทรม ทำให้ช่องคลอดหดหวม อาจจะถูกคนรัก(แฟน)หรือพ่อแม่จับได้ เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่ไม่ได้กล่าวถึงผลเสียที่เกี่ยวข้องกับการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ โดยที่มีเพียง 1 คนเท่านั้นที่รายงานถึงผลเสียว่า อาจจะทำให้ติดโรคทางเพศสัมพันธ์ และโดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด(100%) ได้รายงานถึงความรู้สึกต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนว่า ดี ชอบ โดยไม่มีกลุ่มตัวอย่างรายใดเลยที่รายงานว่าไม่ชอบพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ทั้งนี้เป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ได้มองพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากมุมมองของตนเองซึ่งมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่ผ่านมาในแง่บวกเท่านั้น ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมด มองไม่เห็นถึงผลเสียที่จะตามมาจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.1.8 การมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในอนาคตของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงทั้งหมด(100%) จะยังคงมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป และเมื่อสอบถามถึงเหตุผลที่รายงานว่าจะยังคงมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไปนั้น ก็ได้รับคำตอบจากทั้งเพศหญิงและเพศชาย คล้ายคลึงกัน นั่นคือ รู้สึกดี มีความสุข คลายเครียด และไม่พบว่ามีข้อเสียแต่อย่างใดที่จะทำให้เลิกพฤติกรรมดังกล่าว นั่นอาจจะเป็นเพราะว่ากลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว ยังไม่เคยรับรู้ถึงผลเสียอย่างแท้จริงของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งไม่ได้มีแค่เพียงการติดโรคทางเพศสัมพันธ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการถูกล่วงลวงหรือถูกโจรกรรมด้วย เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่ไม่รู้จักมาก่อน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทีกล่าวมาข้างต้น ในเรื่องของ “พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร” นั้น สามารถสรุปได้ว่า วัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ส่วนใหญ่นั้น จะไม่ได้พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยจะเป็นการพักอยู่คนเดียวหรือพักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรือญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกัน ตามหอพัก อพาร์ทเมนท์ หรือ คอนโดมิเนียม ขาดการพูดคุย สื่อสารในเรื่องทั่ว ๆ ไปกับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดยังได้รายงานในส่วนของทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ว่า เป็นเรื่องที่ดี มีความสุข และขาดไม่ได้

นอกจากนี้ในส่วนของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาแล้ว กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด(100%) ได้เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อุปถัมภ์เป็นส่วนใหญ่ (80% ในเพศชายและ 90% ในเพศหญิง) โดยอายุที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นตอนปลายเพศชายและเพศหญิงคือ 14.5 และ 13.15 ตามลำดับ **และอายุน้อยที่สุดที่พบในกลุ่มตัวอย่างในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 11 ปี** ซึ่งนับเป็นตัวเลขที่น้อยลงมากกว่างานวิจัยในอดีตที่ผ่านมา และที่น่าสนใจ คือ เมื่อสัมภาษณ์ถึงระยะเวลาที่คบหากันก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกนับจากวันที่รู้จักกันครั้งแรก มีระยะเวลาเฉลี่ยใกล้เคียงกันคือ 2.3 วันในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และ 2.4 วันในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยคำตอบที่น้อยที่สุดคือ 1 วัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ให้คำตอบถึงระยะเวลาที่คบหากันก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ว่า 1 วันนั้น ได้ตอบว่าระยะเวลาที่แท้จริงนั้น เป็นระยะเวลาเพียงแค่วันที่ชั่วโม่งเท่านั้นสำหรับการทำความรู้จักกับคู่นอนของตน เช่นเดียวกับการศึกษาของ ศ.ดร. ศรีศักดิ์ จามรมาน (2551)

ซึ่งได้ศึกษาในเรื่องตำนานนิมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงในวันวาเลนไทน์ ของเยาวชนอายุ 15 - 24 ปี ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,513 คน พบว่า ร้อยละ 22.7 ใช้ระยะเวลาในการสานสัมพันธ์ไม่เกิน 1 วัน ก่อนที่จะตกลงมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งระยะเวลาดังกล่าวจัดว่าน้อยมากเกินกว่าที่จู้จักบุคคลที่จะมีเพศสัมพันธ์ ด้วยดีพอ

ในส่วนของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงได้ รายงานถึงประเภทของคู่นอนออกเป็น 2 แบบ คือ มีเพศสัมพันธ์ทั้งกับคู่นอนถาวร(คู่วัก) และคู่นอนข้ามคืน และมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืนเพียงอย่างเดียว โดยมีจำนวนคู่นอนข้ามคืนเฉลี่ยในแต่ละเดือน 6.6 คนในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และ 12.4 คนในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จะเห็นว่าจำนวนคู่นอนเฉลี่ยในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงนั้น มีมากกว่าจำนวนคู่นอนข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างเพศชายเป็นเท่าตัว ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงได้ให้เหตุผลถึงจำนวนคู่นอนข้ามคืนที่มีมากกว่า จำนวนคู่นอนเป็นตัวบ่งบอกว่าตนเองมีคุณค่า และยังเป็นตัวชี้วัดความมีชื่อเสียงในกลุ่มเพื่อนที่คบอยู่ด้วย นอกจากนี้ยังมีค่านิยมใหม่ นั่นคือ “เกมล่าแต้ม” ซึ่งเป็นค่านิยมที่เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามให้ได้มากที่สุด และถ้าหากว่ากลับมามีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิมก็จะถูกปรับแพ้ ซึ่งค่านิยมที่กล่าวมานี้ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้วัยรุ่นไทยเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และการทำแท้งผิดกฎหมาย มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังพบว่า สื่อต่าง ๆ เช่น รายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ นิตยสาร หรืออินเทอร์เน็ต ที่ได้ นำเสนอถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีผลต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก(80% ในเพศชายและ 90% ในเพศหญิง) ดังเช่นที่เห็นได้ในปัจจุบัน ว่ามีบทเพลงที่แสดงถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเกิดขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า “สื่อ” กำลังสื่อให้วัยรุ่นเข้าใจว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นเป็นเรื่องธรรมดาที่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย

และในส่วนของการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์นั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (100%) ไม่มีการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร(คู่วัก)เลย แต่ส่วนใหญ่ได้มีการป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืน(100% ในเพศชายและ95%ในเพศหญิง) มีเพียงวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงเพียง 1 คนเท่านั้น ที่รายงานว่าไม่เคยป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

เลย เนื่องจากเชื่อว่าตนเองจะไม่ใช้ผู้ที่โชคร้ายที่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด(100%) ได้มีการตี膜แอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะมีเพศสัมพันธ์ด้วยทุกครั้ง

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด(100%) ยังได้รายงานว่ามีความรู้สึกที่ดีต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของตน และจะยังคงมีพฤติกรรมนี้ต่อไปในอนาคตอย่างแน่นอน เนื่องจากไม่พบว่ามีข้อเสียใด ๆ ที่จะทำให้เลิกพฤติกรรมดังกล่าว

4.2 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ *t*-test พบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองคือ 16.93 คะแนน (*SD* = 5.11) และวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองคือ 17.79 คะแนน (*SD* = 5.70)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยสถิติ *t*-test พบว่า คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน ($t = -.719, df = 80, p < .001$)

จากการศึกษาครั้งนี้ สามารถสรุปได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองไม่น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นตอนปลายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.3 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ *t*-test พบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์คือ 11.45 คะแนน ($SD = 2.35$) และวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีคะแนนเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์คือ 11.52 คะแนน ($SD = 1.99$)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยสถิติ *t*-test พบว่า คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน ($t = -.154, df = 80, p < .001$)

จากการศึกษาครั้งนี้ สามารถสรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ไม่น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นตอนปลายมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.4 ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ เมื่อนำคำตอบที่ได้รับจากการสัมภาษณ์มาจำแนกเข้ากลุ่มแล้ว พบว่าพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร สามารถจำแนกเข้าเหตุผลหลักทั้ง 3 ด้าน ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

4.4.1 เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) อันได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน พบว่า ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศชาย เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุผลในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนร้อยละ 40 และ ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายหญิง เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุผลในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนถึงร้อยละ 60

ทั้งนี้เนื่องมาจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็นและอยากลองและอยากแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ โดยเฉพาะในเรื่องเพศ วัยรุ่นมีความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ และเพื่อนต่างเพศ และยังต้องการทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของระบบอวัยวะสืบพันธุ์ทั้งภายนอกและภายในเพื่อพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้

4.4.2 เหตุผลหลักจากความสัมพันธะระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) อันได้แก่ การสื่อสารในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศในอดีต และความพึงพอใจในตัวเอง พบว่า ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศชาย เหตุผลหลักจากปัจจัยความสัมพันธะระหว่างบุคคล มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุผลในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนถึงร้อยละ 60 และ ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิง เหตุผลหลักจากปัจจัยความสัมพันธะระหว่างบุคคล มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุผลในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนถึงเพียงร้อยละ 15

ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายเพศชายได้รายงานมาจากประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมา พบว่าการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะมีความตื่นเต้น เร้าใจ สนุก และสามารถปลดปล่อยอารมณ์ได้เต็มที่มากกว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และผู้หญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น ก็มักจะมีรูปร่างยั่วยวน ทำให้ไม่สามารถควบคุมความต้องการทางเพศของตัวเองได้ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงนั้นจะไม่ได้คิดถึงเหตุผลดังกล่าวมากนัก

4.4.3 เหตุผลหลักจากสภาพแวดล้อม (Environmental Domain) อันได้แก่ การเห็นแบบอย่างในสังคม กลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย และการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ พบว่า ในกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศชาย เหตุผลหลักจากสภาพแวดล้อม มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุผลในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นมีเพียงร้อยละ 0 ในขณะที่กลุ่มวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิง เหตุผลหลักจากสภาพแวดล้อม มีการอ้างถึงว่าเป็นเหตุผลในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนถึงร้อยละ 25

ทั้งนี้เนื่องมาจาก ได้พบค่านิยมหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิง ที่ทำให้วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน นั่นคือ ค่านิยม “การล่าแต่้ม” ซึ่งเป็นค่านิยมที่แข่งขันใน

กลุ่มเพื่อน ในการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามให้ได้จำนวนมากที่สุด โดยจะไม่มีการกลับมา มีเพศสัมพันธ์กับคนเดิม จึงทำให้เกิดพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนขึ้น ในขณะที่ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายเพศชายนั้น ไม่พบว่ามีความนิยม “เกมล่าแต้ม” นี้ จึงทำให้เหตุผลในการมีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างเพศชายนั้น ไม่พบอยู่ในเหตุผลหลักข้อนี้

จะเห็นได้ว่า เหตุผลหลักทั้ง 3 ปัจจัย อันได้แก่ เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) เหตุผลหลักจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และเหตุผลหลักจากสภาพแวดล้อม (Environmental Domain) ล้วนแต่เป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน แต่พบว่า เหตุผลหลักที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุดในวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเพศชาย คือ เหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) โดยมีการอ้างอิงถึงร้อยละ 60 จากกลุ่มตัวอย่าง 20 คน ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคลและเหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมมีการอ้างอิงเพียงร้อยละ 40 และร้อยละ 0 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น มักจะมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้หญิงที่มีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาก่อน และพบว่ามีความตื่นตัว ระวังใจ สนุก และสามารถปลดปล่อยอารมณ์ได้เต็มที่มากกว่าการมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และผู้หญิงที่มีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น ก็มักจะมีรูปร่างสวยงาม ทำให้ไม่สามารถควบคุมความต้องการทางเพศของตัวเองได้

และเมื่อพิจารณาถึงเหตุผลหลักที่ทำให้เกิดพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในเพศหญิงพบว่า เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล มีการอ้างอิงถึงว่าเป็นเหตุในการมีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากกว่าเหตุผลหลักในประเด็นอื่น โดยมีการอ้างอิงถึงร้อยละ 60 ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและเหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีการอ้างอิงเพียงร้อยละ 25 และร้อยละ 15 ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจาก วัยรุ่นเพศหญิงมักมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ว่าการมีคู่นอนมาก และหลากหลาย เป็นการแสดงถึงความโดดเด่นในสังคม และการมีคุณค่าในตนเอง จึงทำให้วัยรุ่นเพศหญิงดังกล่าว มีพฤติกรรมมีการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วยเหตุผลที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล

4.5 ศึกษาถึงปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

ในงานวิจัยนี้ได้จำแนกข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ตามปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ทั้งหมด 8 ปัจจัย 15 ข้อคำถาม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้นของบทที่ 4 โดยแบ่งออกเป็นปัจจัยหลักทั้ง 3 ด้านตามเกณฑ์การให้คะแนน/จำแนกเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน อันได้แก่ ปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain) พบว่าพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร สามารถจำแนกเข้าปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

4.5.1 ปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) ประกอบด้วย 1 ปัจจัย อันได้แก่

4.5.1.1 **ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์** ประกอบไปด้วย 5 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งหมด(100%) จะมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในทางบวก กล่าวคือ รู้สึกดี มีความสุข และขาดไม่ได้ จะไม่มีการกลับมามีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิม รู้สึกว่าพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นเป็นการเปลี่ยนรสชาติในการมีเพศสัมพันธ์ และจะยังคงมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ไปเรื่อย ๆ รวมถึงไม่ได้มองเห็นถึงข้อเสียของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ทั้งนี้การที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีทัศนคติต่อพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ดังที่กล่าวมานั้น เนื่องจาก วัยรุ่นดังกล่าวมีความเชื่อว่า ตนเองสามารถตัดสินใจและควบคุมการกระทำของตัวเองได้ทุกอย่าง (Internal Locus of Control)(Rotter, 1966)

ดังนั้นจึงควรที่จะมีการปรับทัศนคติของกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนใหม่ โดยการนำเสนอถึงแง่มุมที่วัยรุ่นอาจจะไม่เคยรับรู้ เช่น มุมมองของคนทั่วไปในสังคมต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.5.2 ปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) ประกอบไป

ด้วย 3 ปัจจัย อันได้แก่

4.5.2.1 การสื่อสารในครอบครัว ประกอบไปด้วย 2 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่ม

ตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืนเกือบทั้งหมด(90%) จะมีการสื่อสารในครอบครัวต่ำ พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาให้ ซึ่งทำให้ขาดการพูดคุย สื่อสารกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

ซึ่งการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองขาดการสื่อสารในครอบครัวกับลูกวัยรุ่นนั้น ส่งผลทำให้วัยรุ่นรู้สึกขาดความรักความอบอุ่น ขาดผู้ให้คำปรึกษา และขาดความไว้วางใจในตัวพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ดังนั้นเมื่อมีปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตเกิดขึ้น จึงไม่กล้าที่จะพูดคุยหรือปรึกษาพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และแก้ปัญหาด้วยตัวเองในแบบที่ผิด ๆ และมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืนได้โดยขาดการยับยั้งชั่งใจในที่สุด ดังเช่นในงานวิจัยของ Miller (2000) ที่พบว่า การที่พ่อแม่และลูก มีการสื่อสารที่ดีภายในครอบครัว จะทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบไม่มีการวางแผนหรือไม่มีการป้องกันน้อยลง

นอกจากนี้วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าว มักจะไม่ได้พักอาศัยกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งยิ่งทำให้ขาดการสื่อสารในครอบครัวได้ง่าย

ดังนั้น จึงควรที่พ่อแม่ ผู้ปกครอง จะมีการสื่อสาร ปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวให้มากขึ้น ถึงแม้จะไม่ได้อยู่ร่วมกันก็ควรที่จะโทรศัพท์พูดคุยกันในเรื่องทั่ว ๆ ไป เพื่อสร้างความผูกพันในครอบครัว เพราะการสื่อสารในครอบครัวนั้นทำให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้ถึงการแสดงออกต่อเพศตรงข้ามได้อย่างเหมาะสม และจะช่วยป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2545)

4.5.2.2 ประสบการณ์ทางเพศในอดีต ประกอบไปด้วย 2 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งหมด (100%) ได้เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยเกือบทั้งหมดเป็นประสบการณ์ในด้านบวก มีเพียง 1 คนเท่านั้นที่รายงานว่าไม่มีประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาเป็นด้านลบ

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนนั้น เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนตามมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาดา เอี่ยมแย้ม (2548) ที่ระบุว่าประสบการณ์ความรักในอดีต มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และจากงานวิจัยนี้พบว่า วัยรุ่นมีอายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างเพศชายคือ 14.5 ปี อายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงคือ 13.15 ปี และอายุน้อยที่สุดในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดคือ 11 ปี ซึ่งถือว่าน้อยลงมากจากในอดีต จึงน่าเป็นห่วงว่า หากวัยรุ่นยังมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วขึ้นเท่าไร ก็จะทำให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเร็วขึ้นเท่านั้น

4.5.2.3 ความพึงพอใจในตัวเอง ประกอบไปด้วย 1 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งหมด(100%) เลือกตัวเองข้ามคืนจากรูปร่าง หน้าตา ความยั่วยวนทางเพศ รวมไปถึงสิ่งของที่แสดงถึงความมีฐานะทางสังคม

ทั้งนี้เนื่องมาจาก วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจและสังคมอย่างมาก โดยพัฒนาการทางร่างกาย (Physical development) จะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทั่วไป และการเปลี่ยนแปลงทางเพศ เนื่องจากวัยนี้มีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศและฮอร์โมนของการเจริญเติบโตอย่างมากและรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงทางเพศ (sexual changes) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเหล่านี้ ส่งผลทำให้เกิดความสนใจในเพศตรงข้าม และมีอารมณ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามที่มีลักษณะตามที่ตนเองต้องการ

ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างมักพบคุณอนข้ามคืนที่มีลักษณะยั่วยวน จนทำให้ระดับความต้องการทางเพศของตนไม่ได้ตามสถานบันเทิงต่าง ๆ ดังนั้นจึงควรที่จะสนับสนุนให้วัยรุ่นมีกิจกรรมที่เหมาะสม เช่น พาไปเข้าชมรมกีฬา เรียนศิลปะ หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่ตัววัยรุ่นสนใจ

4.5.3 ปัจจัยจากสภาพแวดล้อม (Environmental Domain) ประกอบไปด้วย 4 ปัจจัย อันได้แก่

4.5.3.1 การเห็นแบบอย่างในสังคม ประกอบไปด้วย 1 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนส่วนมาก (80% ในเพศชายและ 90% ในเพศหญิง) จะตอบว่า เห็นดารานักร้องทำกันเป็นเรื่องปกติ หรืออยากได้ชื่อว่าเป็นคาสโนวาตามดารอบางคน

ทั้งนี้เป็นเพราะว่า สื่อเป็นสิ่งที่วัยรุ่นสามารถเห็นได้หลายทาง และเห็นได้บ่อยครั้ง การที่สื่อนำเสนอถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของดารานักร้อง หรือผู้ที่มีชื่อเสียงบางคน ก็เหมือนจะบอกอยู่เป็นนัยว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นเป็นเรื่องปกติในสังคม ที่ใคร ๆ ก็ทำกัน เมื่อวัยรุ่นพบเห็นพฤติกรรมดังกล่าวจากสื่อบ่อยครั้งเข้า ก็จะได้รับเอาพฤติกรรมจากสื่อขึ้นมาเป็นพฤติกรรมของตัวเอง รวมทั้งการที่สื่อพยายามที่จะถ่ายทอดความคิดที่ว่าความสวยงามของผู้หญิง คือการมีเสน่ห์เย้ายวนใจเพศชายผู้หญิงสวยคือผู้หญิงที่มีเพศชายมารุมหลงใหลและความเก่งความมีชื่อเสียง วัดกันที่ประสบการณ์ทางเพศ และจำนวนคู่นอน (ธิติมา อูรพีพัฒน์พงศ์, 2551)

ดังนั้น จึงถือเป็นความรับผิดชอบโดยตรงของผู้นำเสนอสื่อและสื่อมวลชน ในการนำเสนอข่าว หรือรายการต่าง ๆ ให้เหมาะสม โดยที่ควรจะมีการคัดกรองพฤติกรรมของบุคคลในข่าว หรือในรายการที่จะส่งผลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมที่รวมไปถึง ดารานักร้อง ที่ควรจะต้องประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเยาวชนด้วย

4.5.3.2 กลุ่มเพื่อน ประกอบไปด้วย 2 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลาย ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกลุ่มส่วนมาก (85% ในเพศชายและ 90% ในเพศหญิง) จะกระทำตามแบบอย่างของกลุ่มเพื่อนที่คบ โดยให้คำตอบว่า เพื่อนในกลุ่มที่คบอยู่นั้น มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทุกคน เพื่อนชวนให้ลองทำแล้วติดใจ หรือทำตามเพื่อนเพราะไม่อยากถูกแยกออกจากกลุ่ม

ทั้งนี้เป็นเพราะการตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อนเกิดจากความเชื่อของบุคคลที่ว่า กลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน กับแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน นั่นคือ วัยรุ่นจะรับรู้อิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง(ในที่นี้คือกลุ่มเพื่อน) ที่สนับสนุนให้กระทำพฤติกรรมใด วัยรุ่นจะรับรู้ถึงอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิง(ในที่นี้คือกลุ่มเพื่อน) ว่าเห็นสมควรที่จะให้เขากระทำพฤติกรรมนั้น (Ajzen & Fishbein, 1980)

ดังนั้นพ่อแม่ ผู้ปกครอง จึงควรที่จะรู้จักกลุ่มเพื่อนที่ลูกวัยรุ่นคบอยู่ว่าเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมแบบใด เพื่อที่จะคอยชี้แนะถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ทันท่วงที ก่อนที่วัยรุ่นดังกล่าวจะไปรับเอาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจากกลุ่มเพื่อนมาปฏิบัติ

4.5.3.3 สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย ประกอบไปด้วย 1 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่ม

ตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนส่วนใหญ่(90%) มักจะพักอาศัยอยู่คนเดียว หรืออยู่กับเพื่อน หรืออยู่กับญาติพี่น้อง ที่มีวัยใกล้เคียงกันตามหอพัก อพาร์ทเมนท์ หรือคอนโดมิเนียม จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว ขาดผู้ใหญ่ที่จะคอยให้คำแนะนำ จึงเข้าสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่าย

ทั้งนี้เป็นเพราะการพักอาศัยอยู่คนเดียว หรืออยู่กับญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกันนั้น ทำให้ขาดผู้ใหญ่ซึ่งมีวุฒิภาวะมากกว่า คอยชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องให้ เมื่อวัยรุ่นต้องคิดและตัดสินใจเพียงลำพังอยู่เสมอ จึงทำให้วัยรุ่นอาจจะตัดสินใจผิดโดยที่ไม่รู้ตัวเองได้ง่าย จนทำให้ก้าวสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในที่สุด

ดังนั้นพ่อแม่ ผู้ปกครอง จึงควรที่จะหลีกเลี่ยงการปล่อยให้ลูกวัยรุ่นไปใช้ชีวิตตามลำพัง หรือถ้าหากจำเป็นจริง ๆ ก็ควรที่จะติดต่อพูดคุยอยู่เสมอ ๆ ซึ่งจะเป็นการสร้างความผูกพันในครอบครัว ทำให้วัยรุ่น

4.5.3.4 และการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ ประกอบไปด้วย 1 ข้อคำถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งหมด(100%) จะมีการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือขณะที่มีพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทุกครั้งที่มีพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ทั้งนี้เนื่องจาก การดื่มสุราและแอลกอฮอล์นั้น ทำให้เกิดอาการเคลิบเคลิ้ม และมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้ขาดสติ ขาดความยับยั้งชั่งใจ จนมีพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่าย

ซึ่งถ้าหากจะห้ามไม่ให้ดื่มสุราซึ่งเป็นต้นเหตุของกรรมการมีพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น คงทำได้ยาก ดังนั้นจึงควรที่จะป้องกันพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วยวิธีอื่น ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัย อันได้แก่ ปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) ปัจจัยจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และปัจจัยจากสภาพแวดล้อม (Environmental Domain) ล้วนแต่เป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งจากการสัมภาษณ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (77.50%) มีคำตอบในข้อคำถามที่จัดเป็นปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ครบทั้ง 15 ข้อ ดังตารางที่ 3.28 และตาราง 3.29 โดยค่าเฉลี่ยคะแนนของคำถามที่จัดเป็นปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในเพศชายและเพศหญิง คือ 14.45 และ 14.60 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าเป็นคะแนนที่สูงมาก ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยใน 15 ข้อคำถามนี้ น่าจะมีความสัมพันธ์ ที่สามารถชี้บ่งถึงพฤติกรรมกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้

จากการศึกษาปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้พบลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 40 คนมีร่วมกันดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น จะมีลักษณะ คือ มีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะที่ให้ความสำคัญกับการมีเพศสัมพันธ์มากและไม่สามารถขาดได้ รวมถึงมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีค่านิยมที่จะไม่มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิมอีกด้วย

นอกจากนี้ยังไม่ได้พักอาศัยร่วมกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยจะเป็นการพักอยู่คนเดียวหรือพักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรือญาติพี่น้องที่มีวัยใกล้เคียงกัน ตามหอพัก อพาร์ทเมนท์ หรือคอนโดมิเนียม ซึ่งทำให้ขาดการพูดคุย สื่อสารกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง และให้ความสำคัญกับเพื่อนแทน ซึ่งกลุ่มเพื่อนที่คบ มักมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนอยู่ก่อนแล้ว ทำให้มีการเห็นแบบอย่างและทำตาม ๆ กันมา

ยิ่งไปกว่านั้น การมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่ายขึ้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ยังมีประสบการณ์ทางเพศเร็วเท่าไร ก็ยิ่งเสี่ยงต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากเท่านั้น

นอกเหนือไปจากนั้นยังพบว่า สื่อต่าง ๆ ทางสังคมยังได้นำเสนอ แบบอย่างของดาราร หรือผู้มีชื่อเสียงในสังคมที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนบ่อยครั้ง รวมไปถึงบทเพลงที่กล่าวถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ที่โด่งดังในปัจจุบันนี้ ซึ่งสื่อเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่ายขึ้น

นอกจากลักษณะดังที่กล่าวมาแล้ว ยังพบว่า การดื่มสุราและแอลกอฮอล์ และรูปร่าง หน้าตา ความสวยงาม ของคู่นอน ก็มีผลทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ง่ายขึ้นเช่นกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์คือ

5.1.1 ศึกษาถึงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

5.1.3 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่น

5.1.3 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่น

5.1.4 ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

5.1.5 ศึกษาถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

5.2 คำถามในการวิจัย

การศึกษานี้ ต้องการหาแนวทางเพื่อตอบคำถาม ดังนี้

5.2.1 เหตุผลหลักด้านใดที่วัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นอ้างถึงมากที่สุด ในการให้เหตุผลถึงการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่น

5.2.2 ปัจจัยใดที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

5.2.3 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่น มีความแตกต่างจากวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นหรือไม่

5.2.4 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่น มีความแตกต่างจากวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคั่นหรือไม่

5.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

5.3.1 กลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้มีกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร อายุ 18-22 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เคยมีพฤติกรรมทางเพศในลักษณะเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และอาจมีคู่นอนอยู่แล้วหรือไม่ก็ได้ จำนวน 40 คน แบ่งเป็นเพศชาย 20 คนและเพศหญิง 20 คน โดยมีคุณสมบัติคือ

1. เป็นวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 18 – 22 ปี
2. อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร
3. มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มากกว่า 1 ครั้ง ภายในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา
4. มีเวลาพอเพียงในการให้ข้อมูลเพื่อการศึกษา โดยจะต้องมีเวลาให้กับผู้วิจัยในการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 30 นาที เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นนิสิตและนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีอายุเฉลี่ย 20.10 ปีในเพศชายและ 19.60 ปีในเพศหญิง มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเฉลี่ยคือ 17.79 คะแนนจาก 25 คะแนน และคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ เฉลี่ยคือ 11.52 คะแนน จาก 14 คะแนน

5.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์และแบบประเมิน รวมทั้งหมด 4 ฉบับ คือ

1. แบบสัมภาษณ์ Semi – Structured Interview ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย
2. แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002) โดยใช้ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดยณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)
3. แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ (Chanyoo, 2003)

4. เกณฑ์การให้คะแนน/จำแนกเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย

5.3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธี snowball sampling ในการหากลุ่มตัวอย่างขอรับความช่วยเหลือจากบุคคลที่รู้จัก ในการแนะนำและพาไปพบกับบุคคลที่มีลักษณะตามคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่กล่าวไว้ข้างต้น จากนั้นจึงเข้าไปทำความรู้จัก และชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย และขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลในการทำวิจัย โดยเมื่อได้ทำความรู้จักและชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย และขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลในการทำวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างคนแรกแล้ว จึงขอให้กลุ่มตัวอย่างคนนั้นแนะนำถึงกลุ่มตัวอย่างคนอื่น ๆ ให้กับผู้วิจัย

โดยในการเก็บข้อมูลนั้นจะใช้การนัดพบเพื่อเจอตัว ในการสัมภาษณ์และทำแบบประเมินเท่านั้น โดยผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการนัดพบ

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

1. ศึกษาถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง อันได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไป ที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืนโดยใช้สถิติ t -test
3. ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืนโดยใช้สถิติ t -test
4. ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิงในกรุงเทพมหานคร โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อชี้ให้เห็นว่าเหตุผลหลักด้านใดที่วัยรุ่นตอนปลายอ้างถึงมากที่สุดในการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

5. ศึกษาถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

5.5 ผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 5 ข้อ คือ

5.5.1 ศึกษาถึงพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความคล้ายคลึงกันคือ มีแนวโน้มที่จะไม่ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนถาวร (คู่อีก) แต่จะมีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กับคู่นอนข้ามคืน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงที่จะเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากคู่นอนถาวร (คู่อีก) ซึ่งอาจจะมีโรคทางเพศสัมพันธ์อยู่อย่างมาก

5.5.2 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ t -test พบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่แตกต่างกัน

5.5.3 ศึกษาเปรียบเทียบถึงความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ t -test พบว่า วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ไม่แตกต่างกัน

5.5.4 ศึกษาถึงเหตุผลหลักของการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ พบว่า เมื่อนำคำตอบที่ได้รับจากการสัมภาษณ์มาจำแนกเข้ากลุ่มแล้ว พบว่าพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร สามารถจำแนกเข้าเหตุผลหลักได้ทั้ง 3 ด้าน แต่**เหตุผลหลักที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในวัยรุ่นตอนปลายเพศชายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ เหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain)** โดยมีการอ้างถึงถึงร้อยละ 60 ซึ่งใกล้เคียงเหตุผลหลักจากปัจจัยภายในบุคคล ที่มีการอ้างถึงถึงร้อยละ 40 ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมไม่มีการอ้างถึงในการให้เหตุผลสำหรับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเลย ซึ่งเหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) ได้แก่ การสื่อสารในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศในอดีต และความพึงพอใจในตัวคู่นอน และเหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) ได้แก่ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ส่วนเหตุผลหลักที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในวัยรุ่นตอนปลายเพศหญิงที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ เหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยจากภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) โดยมีการอ้างถึงถึงร้อยละ 60 ในขณะที่เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และเหตุผลหลักจากปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีการอ้างถึงเพียงร้อยละ 25 และร้อยละ 15 ตามลำดับ ซึ่งเหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) ได้แก่ ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

5.5.4 ศึกษาถึงปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ในงานวิจัยนี้ได้จำแนกข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ตามปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ได้ทั้งหมด 8 ปัจจัย 15 ข้อคำถาม โดยแบ่งออกเป็นปัจจัยหลักทั้ง 3 ด้านตามเกณฑ์การให้คะแนน/จำแนกเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมการมี**เพศสัมพันธ์ข้ามคืน** อันได้แก่ ปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain) ปัจจัยด้าน

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain) และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Domain)

ซึ่งจากการสัมภาษณ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมด (77.50%) มีคำตอบในข้อคำถามที่จัดเป็นปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ครบทั้ง 8 ปัจจัย 15 ข้อคำถาม ซึ่งปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัย ได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน การสื่อสารในครอบครัว ประสบการณ์ทางเพศในอดีต ความพึงพอใจในตัวเอง การเห็นแบบอย่างในสังคม การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมที่พักอาศัย และการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ โดยค่าเฉลี่ยคะแนนของคำถาม ที่จัดเป็นปัจจัยที่น่าจะสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ในเพศชายและเพศหญิง คือ 14.45 และ 14.60 ตามลำดับ ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยใน 15 ข้อคำถามนี้ น่าจะมีความสัมพันธ์ที่สามารถชี้บ่งถึงพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้

แต่เนื่องจากข้อคำถามเหล่านี้ ได้มาจากการสัมภาษณ์ในเบื้องต้น ยังไม่ได้ผ่านขั้นตอนการหาอำนาจจำแนกตามกระบวนการทางจิตวิทยา ซึ่งผู้วิจัยจะได้ดำเนินการศึกษาต่อไปในงานวิจัยภายหลัง เพื่อที่จะสามารถนำคำถามตามปัจจัยที่ศึกษานี้ไปศึกษาต่อในเชิงปริมาณ ถึงปัจจัยคัดสรรที่มีอำนาจในการจำแนกรุ่นที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน โดยใช้สถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์

5.6 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานครนั้น **มีเหตุผลหลักที่มาจากปัจจัยภายในบุคคล (Intrapersonal Domain)** อันได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะของการคิดว่ากรรมมีจำนวนคู่นอนมากเป็นการแสดงถึงว่าตนเองมีคุณค่า และเป็นที่ต้องการของผู้อื่น และส่วนมากจะมีการสื่อสารในครอบครัวต่ำ กล่าวคือขาดการพูดคุยปรึกษาเรื่องทั่ว ๆ ไปกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง โดยที่กลุ่มตัวอย่างดังกล่าว มีคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์และคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่แตกต่างกันไปจากกลุ่มวัยรุ่นทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า การให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์แต่เพียงอย่างเดียว หรือการมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงนั้น อาจไม่เพียงพอต่อการป้องกันการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ หากแต่จำเป็นจะต้องเพิ่มสายใยรักและความอบอุ่นในครอบครัว รวมไปถึงการพูดคุยสื่อสารกันในครอบครัวในทุก ๆ เรื่อง ไม่เพียงเฉพาะในเรื่องเพศหรือเรื่องที่เป็นปัญหาเท่านั้น อีกทั้งยังต้องขอความร่วมมือจากภาครัฐและเอกชน ในการนำเสนอสื่อต่าง ๆ ที่อาจมีผลต่อการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้อีกด้วย

พฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น เป็นค่านิยมของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งสำหรับงานวิจัยนี้ไม่ได้ชี้วัดว่าพฤติกรรมดังกล่าว “ถูก” หรือ “ผิด” หากแต่ต้องการนำเสนอถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ที่เกิดขึ้นกับกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายในสังคมไทยในปัจจุบัน เพื่อที่จะทราบถึงรูปแบบพฤติกรรมและเหตุผลหลักที่วัยรุ่นตอนปลายอ้างถึงมากที่สุดในการมีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เพื่อสามารถนำคำตอบของการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ รวมไปถึงการทำแท้ง ผิดกฎหมายของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน และเป็นประโยชน์ในการศึกษาที่เกี่ยวข้องในด้านนี้ต่อไปในอนาคต

5.7 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

จากการศึกษาในเรื่องของการเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น มีข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป ดังนี้

- 5.5.1 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ปัจจัยอื่นอีก นอกเหนือไปจากในงานวิจัยนี้
- 5.5.2 ควรมีการนำปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ดังที่พบในงานวิจัยนี้ ไปศึกษาต่อด้วยสถิติวิเคราะห์ขั้นสูง เพื่อที่จะสามารถนำผลที่ได้มาสรุปได้ว่าปัจจัยดังกล่าว มีอำนาจจำแนกพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่
- 5.5.3 ควรมีการศึกษาถึงมุมมองของคนทั่วไปในสังคมที่มีต่อผู้ที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เพื่อสะท้อนให้ผู้ที่มีพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้เห็นถึงมุมมองของคนทั่วไปในสังคมที่มีต่อตนเอง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข. (2550). *สรุปผลการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี*. คัดมาเมื่อ 25 มีนาคม 2550. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://www.moph.go.th>

กุลยา สุหร่ายพรหม. (2538). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอชไอวี* นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาโรคติดต่อและวิทยาการระบาด คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

จิรพรรณ อินทา. (2542). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จุฬารักษ์ มณีวงศ์. (2548). *คิด...เห็น...ประเด็นข่าว: บทเรียนรัก*. คัดมาเมื่อ 8 ตุลาคม 2549. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://www.yingthai-mag.com>

ณรงค์ โพธิ์ฤกษ์นันทน์. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัย (พิมพ์ครั้งที่5)*. กรุงเทพมหานคร. เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

ณัฐพงษ์ จันทร์อยู่. (2546). *เหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันของวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้นเพศชาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐนันท์ คงคาหลวง. (2548). *เหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธิตินาถ ลิ้มอรุณ. (2549). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธิตินาถ อรุณีพัฒน์พงศ์. (2551). *ชาวสวຍหมวยอိမ် เหยื่อทางเพศในสื่อ*. คัดมาเมื่อ 8 ตุลาคม 2551. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://www.yenta4.com>

นภาพร ชโยวรรณ. (2546). *รายงานเบื้องต้นโครงการภาวะเศรษฐกิจกับการเปลี่ยนแปลงทางประชากรและครอบครัวในประเทศไทย*. (เอกสารวิทยาลัยหมายเลข 288/46). กรุงเทพมหานคร.

บงกชมาศ เอกเยี่ยม. (2532) เกย์ : กระบวนการพัฒนาและอํารงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต หลักสูตรสังคมวิทยา คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บัวทิพย์ ใจตรงดี. (2545). *ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญยงค์ เกียวการค้า. (2545). *รายงานผลการสำรวจข้อมูลโครงการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ในประชากร 7 กลุ่มเป้าหมาย พื้นที่กรุงเทพมหานคร ปี 2545*. สถาบันพัฒนาสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล. กรุงเทพมหานคร.

เบญจมา รักพงษ์. (2541). *การเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นในเขตเมือง*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราชนัญ บุญยวงศิริโรจน์. (2551). *เผยวัยรุ่นไทย มีเซ็กซ์ครั้งแรก อายุต่ำสุด 13 ปี*. คัดมาเมื่อ 8 ตุลาคม 2551. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://www.kapook.com>.

ปวีณา สายสูง. (2541). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน*. การค้นคว้าแบบอิสระสาธาณสุขศาสตร์มหาบัณฑิต. คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พนม เกตุมาน. *ความรู้เรื่องโรคทางจิตเวชและปัญหาพฤติกรรม*. คัดมาเมื่อ 8 ตุลาคม 2549. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://www.psychclin.co.th>

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2547). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ (พิมพ์ครั้งที่2)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัชรินทร์ ดำรงกิตติกุล. (2535). *พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่*. กรุงเทพฯ : กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.

พิมพ์วัลย์ บุญมงคล. (2541). *พฤติกรรมเสี่ยงและพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์*. ในพิมพ์วัลย์ บุญมงคล, เพ็ญจันทร์ ระเบิดมุข, และศันสนีย์ เรืองสอน (บ.ก.). *องค์ความรู้ของงานวิจัยเอดส์ด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์*. นครปฐม: โรงพิมพ์รุ่งแสง.

พิสมัย นพรัตน์. (2543). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์ คณะพยาบาล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เพ็ญพีไล ฤทธาคณานนท์. (2536). *พัฒนาการทางพฤติกรรมปัญหา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รุจิวรรณ สอนสมภาร. (2537). *ความรู้ ทัศนคติเรื่องโรคเอดส์ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของผู้นำเยาวชนชนชาครนสุขประจำโรงเรียนและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนครราชสีมา ปี 2536*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพร สุนทร. (2545). *คุณลักษณะด้านจิตสังคม สภาวะเอื้ออำนวยกับพฤติกรรมแสวงหาการดูแลของสตรีวัยรุ่นเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วันทนี วาสิกะสิน. (2538). *ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิภาดา เอี่ยมแย้ม. (2548). *การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล. (2538). *งานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องโรคเอดส์และการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพมหานคร: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- ศรีเรื่อน แก้วกังวาน. (2545). *จิตวิทยาพัฒนาการทุกช่วงวัย (พิมพ์ครั้งที่ 8)*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีเรื่อน แก้วกังวาน. (2547). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 11)*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.
- ศิริกุล อิศรานุรักษ์. (2543). *ทบทวนสถานการณ์พฤติกรรมทางเพศของเด็กและเยาวชน อายุ 6-24 ปี ที่กำลังศึกษาในสถานศึกษา พ.ศ. 2532-2542*. กรุงเทพมหานคร: เจริญดีการพิมพ์.

- ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต. (2542). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของคนงานวัยรุ่นในโรงงานอุตสาหกรรม. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมชาย ลักษณะานุกรณ์. (2527). ปัจจัยทางสังคมจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันกามโรค ที่ถูกต้องในนักเรียนนักศึกษา. วิทยานิพนธ์หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมศักดิ์ วงศาवास และคณะ.(2548). แนวโน้มพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นในสถานศึกษาเขต กรุงเทพมหานคร ปี 2545-2547. วารสารสาธารณสุขและการพัฒนา. 3,1(มกราคม-เมษายน), 9-22.
- สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทน์เอม. (2536). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์,วีณา นานาศิลป์,นิลาวรรณ ฉันทะปรีดา,และกฤติยา แสงวงเจริญ. (2542). ทักษะติดต่อบริการทางเพศ ความเชื่อในอำนาจภายใน-ภายนอกด้านสุขภาพและพฤติกรรมทางเพศ ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาอาชีวะและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะพยาบาล มหาวิทยาลัยขอนแก่น .
- สุวิทนา อารีพรรค. (2543). มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสาวรส มีกุล. (2543). พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่น. วารสารพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 18,1(มกราคม - มีนาคม),14-20.

- แสงอำพา บำรุงธรรม. (2543). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ. การคาดประมาณประชากรของประเทศไทย 2533-2563. กรุงเทพฯ. (2538).
- สำนักทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. (2546). ข้อมูลประชากร. คัดมาเมื่อ 24 กันยายน 2551. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://www.opp.go.th>
- หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์. วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์อายุน้อยลงเนื่องจากสื่อ. คัดมาเมื่อ 8 ตุลาคม 2549. จากผู้แต่งในเว็บไซต์: <http://tnews.teenee.com>
- อังสนา บุญธรรม. (2539). เปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการระบอบ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญชลี คติอนุรักษ์. (2535). พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาชาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญชลี สิงหสุต. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และเจตคติ กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อุมาภรณ์ ภัทรวาณิช. (2538). ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม นครปฐม.
- อุทิศ เชาวลิต. (2521). ทศนคติเกี่ยวกับการสมรสของนักศึกษาในโรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาษาอังกฤษ

Ajzen, I., & Fishbein, M. (1980). *Understanding attitudes and predicting social behavior*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.

Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

Bandura, A. (1986). *Social foundation of thought and action a social cognitive theory*. NJ: Prentice-Hall.

Bandura, A. (1990). Perceived self-efficacy in exercise of control over AIDS infection. *Evaluation and Program Planning*, 13, 9-17.

Brown, J.D. (2007). *The media as powerful teen sex educators*. Extended abstract commissioned for and presented to the "What's it going to take? Extending the Research Base to Improve Teen Pregnancy Prevention" conference, co-sponsored by the National Institute for Child Health and Human Development, the National Campaign to Prevent Teen Pregnancy and the National Centers for Disease Control,, Washington, D.C. Retrieved June 5, 2007 from <http://www.thenationalcampaign.org>

Cambridge University. (2004). *Definition online*. (n.d.). Retrieved October 10, 2006 from <http://dictionary.cambridge.org>

Coopersmith, S. (1981). *The antecedents of self-esteem*. Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press. (Original work published 1967).

Coopersmith, S. (2002). *Self-esteem inventories manual*. CA: Mind Garden.

Dilorio, C., Kelley, M., & Hockenberry-Eaten, M. (1999). Communication about sexual issues: Mothers, fathers, and friends. *Journal of Adolescent Health*, 24, 181-189.

Dittus, P.J., Jaccard, J., & Gordon, V.V. (1999). Direct and nondirect communication of mother beliefs to adolescents: Adolescent motivations for premarital sexual activity. *Journal of Applied Social Psychology, 29*, 1927-1963.

Encyclopedia of childhood and adolescence, (2551). *Gender constancy*. Retrieved October 8, 2008 from <http://findarticles.com>

Erik H. Erikson. (1968). *Identity. Youth and crisis*. New York: Norton.

Erik H. Erikson. (1989). Youth and the life cycle. In: Irwin, C.E., & Millstein, S.G.(Eds), *Adolescent behavior and society* (4th ed.) Singapore: McGraw-Hill.

Erik H. Erikson. (1993). *Childhood and society*. New York : WW Norton and company.

Friedman, H.L. (1989). The health of adolescent: Belief and behavior. *Journal of Social science and medicine, 29*, 309-315.

Han, S., C hoe, M.S.& Lee, S.H. (2001). Risk-taking behavior among high school students in South Korea. *Journal of Adolescence, 24*, 571-574.

Hurlock, E.B. (1973). *Development psychology* (5th ed.).New York: McGraw-Hill.

Jaccard, J., & Dittus, P. (1990). *Parent-teenager communication: Towards the prevention of unintended pregnancies*. New York: Springer-Verlag.

Kirby, D., Lepore, G., & Ryan, J. (2005). *Sexual risk and protective factors: Factors affecting teen sexual behavior, pregnancy, childbearing*. Washington DC: National Campaign to Prevent Teen Pregnancy. Retrieved October 5, 2006 from <http://www.sciencedirect.com>

- Kohlberg. (1966). cognitive development theory . Retrieved October 8, 2008 from <http://findarticles.com>
- Lewis, T.Y. (2002). Neighborhood and family context of African American adolescent sexual behavior : Exploring risk and protective factors. *Child and Family Studies*.
- Magnani, R., Serber, E., Gutierrez, E.Z., & Vereau, D. (1999). Correlates of sexual activity and condom use among secondary school students in urban Peru. *Studies in Family Planning*, 32(1), 53-67.
- Miller, K.S. Forehand, R., & Kotchick, B.A. (2002). Adolescent sexual behavior in two ethnic minority sample: a multi-system perspective. *Adolescence*, 35, 313-333.
- Papalia, D.E. & Olds, S.W. (1995). *Human development*. (6th ed). New York: McGraw-Hill.
- Rock, E.M., Ireland, M. & Resnick, M.D. (2003). To know that we know what we know: Perceived knowledge and adolescent sexual risk behavior. *Journal of Pediatric Adolescent Gynecol*, 16, 369-376.
- Rocenberg, H. (1965). *Society and the adolescent self-image*. Princeton: Princeton University. Press.
- Rotter, J.B. (1966). *Generalised expectancies for internal versus external control of reinforcement*. New York: Springer-Varlag.
- Salazar, L.F., Crosby, R.A., Diclemente, R.J., Wingood, G.M. Lescano, C.M. Brown, L.K., Harrington, M.K., & Davies, S. (2005). Self-esteem and theoretical mediators of sexual risk reduction intervention. *Health Education & Behavior*, 32(3), 413-427.

Traeen B, Lewin B, & Sundet, J.M. (1992). The real and the ideal ; Gender differences in heterosexual behavior among Norrwegian adolescents. *Journal of Community and Applied Social Psychology* 2: 227 - 237.

World Health Organization.(1997). Adolescence the critical phase: the challenges & the potential. New Delhi: WHO.

World Health Organization.(1995). *A picture of health. A review and annotated bibliography of the health of young people in developing countries.* Geneva: WHO

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามในการวิจัย

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน” ของ น.ส. พิมพิชา สุพัตกุล นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเหตุผลของการ มีพฤติกรรมทางเพศแบบ เพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย

โปรดตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริงของท่าน และสำหรับข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ **จะถือเป็นความลับ** ไม่มีการระบุชื่อผู้ตอบแบบสอบถาม และจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่าน ทั้งนี้ขอขอบพระคุณในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างสูง ถ้าหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ สามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ **08-5847-4849** ตลอดเวลา

แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด **3** ส่วน กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อและทุกหน้า ดังนี้

ส่วนที่ **1** ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ **2** แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์

ส่วนที่ **3** แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง (**Self-esteem**)

ข้อมูลส่วนบุคคล

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจำแนกกลุ่มตัวอย่าง โปรดทำเครื่องหมาย **X** หน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จะถูกเก็บเป็นความลับ ไม่มีการระบุชื่อผู้ตอบแบบสอบถาม และจะไม่มีผลกระทบต่อที่จะอ้างอิงไปถึงตัวท่านได้ทั้งสิ้น

คำนิยามของคำศัพท์

1. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น หมายถึง การที่ฝ่ายชายมีการสอดใส่อวัยวะเพศของตนเข้าไปในช่องคลอดของฝ่ายหญิงโดยความยินยอมของทั้ง 2 ฝ่าย

2. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน หมายถึง พฤติกรรมของชายหญิงที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกถูกใจกันและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในระยะสั้นประมาณ 1 วัน หรืออาจจะกลับมาที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกันอีกครั้งในระยะเวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยไม่มีสัมพันธภาพต่อเนื่องหลังจากนั้น

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

18 ปี 19 ปี 20 ปี 21 ปี 22 ปี

3. ปัจจุบันคุณมีคนรัก(แฟน)หรือไม่

มี ไม่มี

4. คุณเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

เคย ไม่เคย

5. คุณเคยมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่

เคย ไม่เคย

แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์

แบบประเมินนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับความรู้ความเข้าใจในเรื่องของความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรคเอดส์ เพื่อวัดว่าคุณมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการติดเชื้อและวิธีการป้องกันการติดโรคเอดส์ในระดับใด กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับคำตอบของท่านมากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

คำถาม	ถูก	ผิด
1. โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เกิดจากเชื้อไวรัสชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวเดียวกับไวรัสที่ทำให้เกิดโรคเริม		
2. เมื่อได้รับเชื้อ HIV เข้าสู่ร่างกายแล้วจะทำให้ภูมิคุ้มกันเสื่อมลงภายใน 12 ชั่วโมง		
3. ในปัจจุบันมีวัคซีนป้องกันโรคเอดส์แล้ว		
4. คนที่แต่งกายสะอาด เนื้อตัวสะอาด ไม่น่าจะมีเชื้อ HIV ได้		
5. ปัจจุบันไม่ค่อยมีการระบาดของเชื้อ HIV ในกลุ่มนักศึกษา		
6. ในปัจจุบันมีผู้ติดเชื้อ HIV โดยไม่แสดงอาการเป็นจำนวนมากในประเทศไทย		
7. คนปกติสามารถได้รับเชื้อ HIV จากการใช้ห้องน้ำร่วมกับผู้ติดเชื้อ HIV		
8. การรับประทานอาหารกับผู้ติดเชื้อ HIV ทำให้มีโอกาสติดเชื้อ HIV		
9. เมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์แล้ว ไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้		
10. โรคเอดส์สามารถรักษาให้หายขาดได้ถ้ารู้ตัวตั้งแต่วะยะเริ่มแรก		
11. ปัจจุบันมียารักษาโรคเอดส์ให้หายขาดได้		
12. การกินยาฆ่าเชื้อหลังการร่วมเพศ สามารถทำลายเชื้อ HIV ได้		
13. การใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกวิธีทุกครั้งจะลดความเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ได้		
14. การใช้ยาฆ่าเชื้อโรคล้างอวัยวะเพศก่อนและหลังมีเพศสัมพันธ์ สามารถป้องกันการติดเชื้อ HIV ได้		

แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem)

แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลว่ามีความคิดและทัศนคติต่อตนเองอย่างไร จึงไม่มีคำตอบว่าถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ขอให้ท่านอ่านข้อความแต่ละข้อและทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับคำตอบของท่านมากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ใช่	ไม่ใช่	ข้อความ
		1. ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล
		2. ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้ากลุ่มคน
		3. มีหลายอย่างในตัวฉันที่ฉันไม่ชอบและอยากจะเปลี่ยน
		4. ฉันมั่นใจในการตัดสินใจของฉัน
		5. ฉันเป็นคนที่ใครๆก็อยากอยู่ด้วย
		6. ฉันหงุดหงิดง่ายกับคนที่บ้าน
		7. ฉันต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับตัวยอมรับกับสิ่งใหม่ๆในชีวิต
		8. ฉันเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนวัยเดียวกัน
		9. คนในครอบครัวมักจะทำคำมั่นถึงความรู้สึกของฉัน
		10. ฉันคล้อยตามความคิดผู้อื่นได้ง่าย
		11. ครอบครัวของฉันตั้งความคาดหวังสูงเกินไปสำหรับฉัน
		12. ชีวิตของฉันมีแต่ความยากลำบาก
		13. ชีวิตของฉันมีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย
		14. ฉันมักจะมีความคิดเห็นดีๆที่ทำให้ผู้อื่นคล้อยตามได้
		15. ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีดีอะไร
		16. มีหลายครั้งที่ฉันรู้สึกอยากจะหนีไปให้พ้นๆ
		17. ฉันมักจะรู้สึกไม่พอใจกับผลงานของตัวเอง
		18. ฉันดูดีสู้คนอื่นไม่ได้
		19. ฉันสามารถพูดในสิ่งที่ฉันอยากจะพูดได้
		20. ครอบครัวของฉันเข้าใจฉัน
		21. คนส่วนใหญ่จะมีคนมารักใคร่ชอบพอมากกว่าฉัน
		22. ฉันรู้สึกว่าครอบครัวสร้างความกดดันให้ฉัน
		23. ฉันมักท้อแท้กับสิ่งที่ฉันทำอยู่
		24. ฉันไม่ชอบตัวเอง ฉันอยากจะเป็นคนอื่น
		25. ฉันไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใครได้

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกการสัมภาษณ์

วันที่บันทึกการสัมภาษณ์...../...../.....

ผู้บันทึกการสัมภาษณ์.....

ข้อกำหนดสำหรับผู้สัมภาษณ์

1. ผู้สัมภาษณ์จะต้องผ่านการติดต่อและรู้ถึงประเด็นที่จะสัมภาษณ์มาก่อนล่วงหน้าแล้ว และยินยอมที่จะให้สัมภาษณ์ในเนื้อหาที่ต้องการสัมภาษณ์ ซึ่งผู้สัมภาษณ์จะต้องได้รับการยืนยันจากผู้รับการสัมภาษณ์มาก่อนที่จะเริ่มต้นการสัมภาษณ์จึงจะทำการสัมภาษณ์ได้ และเริ่มต้นการสัมภาษณ์เมื่อผู้รับการสัมภาษณ์มีความพร้อม
2. ผู้สัมภาษณ์จะต้องบอกเงื่อนไขและคำนิยามต่างๆอย่างละเอียดจนแน่ใจว่าผู้รับการสัมภาษณ์เข้าใจในเงื่อนไขและคำนิยามต่างๆอย่างถูกต้องแล้ว จึงเริ่มต้นการสัมภาษณ์
3. คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์หรือคำสัมภาษณ์ที่ผู้สัมภาษณ์จะใช้พูดกับผู้รับการสัมภาษณ์จะอยู่ในเครื่องหมายคำพูด ส่วนที่อยู่ในเครื่องหมายวงเล็บ หลังคำสัมภาษณ์ ใช้สำหรับอธิบายเพิ่มเติม หากผู้รับการสัมภาษณ์ไม่เข้าใจ หรือมีความไม่ชัดเจนในประเด็นที่ถาม
4. ผู้สัมภาษณ์จะต้องให้เวลากับผู้รับการสัมภาษณ์อย่างเสรีในการอธิบาย ใช้ความคิดหรือตอบคำถามต่างๆ รวมถึงการซักถามผู้สัมภาษณ์ในประเด็นที่ยังไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัย
5. ผู้สัมภาษณ์จะต้องตอบคำถามผู้รับการสัมภาษณ์ หรือให้การอธิบายเพิ่มเติมเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการสัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้รับการสัมภาษณ์เข้าใจมากขึ้น แต่ต้องไม่เป็นการชี้นำคำตอบ
6. เมื่อผู้สัมภาษณ์ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้รับการสัมภาษณ์ตอบ ให้ถามให้กระจ่างเพื่อป้องกันการตีความคลาดเคลื่อน
7. มีการสรุปทวนเนื้อหาของคำตอบที่ได้สัมภาษณ์ไปแล้ว เพื่อให้ได้คำตอบที่ตรงกับคำตอบของผู้รับการสัมภาษณ์อย่างแท้จริง
8. ถ้ามีการพูดถึงประเด็นที่น่าสนใจแต่ไม่มีในบทสัมภาษณ์ให้พูดคุยประเด็นนั้นในเชิงลึก
9. ประเด็นคำถามอาจไม่จำเป็นต้องต่อเนื่องตามที่แบบสัมภาษณ์กำหนด ให้พูดคุยประเด็นต่างๆตามความเหมาะสมของสถานการณ์ในขณะนั้น แต่ให้ใช้แบบสัมภาษณ์เป็นแนวทางและเป็นการรอบในการสัมภาษณ์ เพื่อให้เก็บประเด็นสัมภาษณ์ได้ครอบคลุมเนื้อหาที่จะใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
10. แบบสัมภาษณ์ที่มีการบันทึกข้อมูลแล้ว ต้องเก็บให้อยู่ในสภาพมิดชิด และห้ามเปิดเผยข้อมูลที่บันทึกแก่ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเด็ดขาด

แนะนำตัวและเริ่มการสัมภาษณ์เมื่อผู้สัมภาษณ์พร้อม

“สวัสดีค่ะ ก่อนอื่นขออนุญาตอธิบายถึงงานวิจัยที่ได้ขอสัมภาษณ์ในครั้งนี้ก่อนนะคะว่ามีขอบเขตการศึกษาและประเด็นที่เราจะพูดคุยกันต่อไปเกี่ยวกับอะไรบ้าง งานวิจัยชิ้นนี้จะทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์แบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรในการมีเพศสัมพันธ์แบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนและมีวิธีป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างไรบ้างนะคะ”

“ซึ่งการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ จะไม่มีการบันทึกชื่อหรือข้อมูลใดๆที่จะทำให้สามารถเชื่อมโยงมาถึงตัวคุณได้เลย ข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ไม่ว่าครั้งใดก็จะถูกเก็บเป็นความลับที่สุด และในเรื่องของการประเมินหรือวิเคราะห์ข้อมูลนั้นจะเป็นการประเมินในภาพรวม ไม่มีการประเมินเป็นรายบุคคลที่จะอ้างอิงไปถึงผู้ให้สัมภาษณ์ได้”

“ระหว่างการสัมภาษณ์นี้ ถ้าหากคุณมีข้อสงสัยหรือมีคำถามอะไรที่เกี่ยวข้องกับการสัมภาษณ์หรือแม้แต่รู้สึกไม่มั่นใจในการสัมภาษณ์ คุณสามารถสอบถามได้ตลอดเวลาจะนะ หรือถ้าคุณไม่สะดวกใจในการตอบคำถามในบางหัวข้อคุณก็ไม่จำเป็นต้องตอบคำถามนั้นๆคะ และถ้าหากว่าคุณต้องการยุติการสัมภาษณ์ไม่ว่าช่วงใดของการสัมภาษณ์คุณสามารถบอกกับผู้สัมภาษณ์ได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องบอกเหตุผลที่คุณต้องการยุติการสัมภาษณ์คะ”

“คุณเข้าใจเงื่อนไขและสิทธิของคุณชัดเจนแล้วนะคะ”

() เข้าใจ

() มีข้อสงสัย (อธิบายและตอบข้อสงสัยจนกว่าผู้รับการสัมภาษณ์จะไม่มีคำถาม)

“คุณยินดีที่จะอนุญาตให้ทำการสัมภาษณ์ข้อมูลเพื่องานวิจัยชิ้นนี้หรือไม่คะ”

() ไม่อนุญาต

() อนุญาต

“ก่อนที่จะเริ่มต้นการสัมภาษณ์ ดิฉันขออธิบายถึงความหมายของคำศัพท์ที่เราจะต้องมีการพูดถึงสักเล็กน้อย เพื่อการเข้าใจความหมายที่ตรงกันนะคะ”

1. พฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น หมายถึง การที่ฝ่ายชายมีการสอดใส่อวัยวะเพศของตนเข้าไปในช่องคลอดของฝ่ายหญิงโดยความยินยอมของทั้ง 2 ฝ่าย

2. พฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน หมายถึง พฤติกรรมของชายหญิงที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกถูกใจกันและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในระยะสั้นประมาณ 1 วันหรืออาจจะ

กลับมามีความสัมพันธ์ทางเพศกันอีกครั้งในระยะเวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยไม่มีสัมพันธ์ภาพต่อเนื่องหลังจากนั้น

“คุณเข้าใจคำนิยามเหล่านี้ชัดเจนหรือไม่คะ”

() เข้าใจ

() มีข้อสงสัย (อธิบายและตอบข้อสงสัยจนกว่าผู้รับการสัมภาษณ์จะไม่มีคำถาม)

“ถ้าคุณเข้าใจในข้อตกลงและคำนิยามต่างๆแล้ว ดิฉันขอเริ่มการสัมภาษณ์เลยนะคะ”

ด้านที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1. “เพศ”
2. “ปัจจุบันอายุเท่าไรคะ”
3. “รายได้ปัจจุบันได้จากไหนคะ”
- “ประมาณเท่าไรคะ”
4. “ปัจจุบันพักอยู่กับใคร ที่ไหนคะ”
5. “ปกติได้พูดคุยเรื่องต่างๆ ให้พ่อแม่ฟังบ้างหรือเปล่าคะ”
- () พูดคุย “ในเรื่องใดบ้างคะ”
- () ไม่ได้พูดคุย “แล้วปกติเวลามีเรื่องอะไรจะคุยกับใครคะ”
6. “แล้วตอนนี้มีคู่รัก(แฟน)รึเปล่าคะ”
7. “คุณเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือเปล่าคะ”
8. “คุณมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการมีเพศสัมพันธ์คะ (ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์)”

ด้านที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

1. “คุณมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุเท่าไรคะ”
2. “คุณมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับใครคะ”
3. “คบกันนานแค่ไหนคะก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์กัน”
4. “ทำไมถึงเลิกกับแฟน/คนที่เรามีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกคะ”
- “แล้วใครเป็นคนบอกเลิกคะ”
5. “รู้สึกยังไงกับประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาของคุณคะ”

- 6 “คุณเคยมีประสบการณ์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับความรักหรือคู่รัก(แฟน)หรือไม่คะ”
 () ไม่เคย.....
 () เคย “ช่วยอธิบายให้ฟังได้ไหมคะ”

ด้านที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน

1. “ปัจจุบันคุณมีเพศสัมพันธ์กับใครบ้างคะ”
 () แฟน.....
 () คู่นอนข้ามคืน.....
- 2 “คุณมีเพศสัมพันธ์บ่อยแค่ไหน ประมาณได้ไหมคะ”
 () แฟน.....
 () คู่นอนข้ามคืน.....
- 3 “เวลามีเพศสัมพันธ์มีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และป้องกันการตั้งครรภ์หรือเปล่าคะ”
- () มี “ด้วยวิธีใดบ้างคะ”
- “แล้วมั่นใจแค่ไหนคะว่าปลอดภัย”
- () ไม่มี “แล้วมั่นใจแค่ไหนคะว่าปลอดภัย”
- “เคยใช้วิธีอื่นนอกเหนือจากที่บอกมาหรือเปล่าคะ”
- 4 “คุณเปลี่ยนแฟนหรือคู่นอนบ่อยแค่ไหนคะ”(ประมาณใน 1 สัปดาห์).....
 “แล้วมีการย้อนกลับมาคบคนเดิมหรือเปล่าคะ”
- () มี “เพราะอะไรคะ”
- () ไม่มี “เพราะอะไรคะ”
- 5 “คุณได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศบ้างไหมคะ”
 () เคย “จากไหนบ้างคะ” (เช่น โทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ)
 “บ่อยแค่ไหนคะ” (ประมาณใน 1 สัปดาห์).....
 “เป็นลักษณะอย่างไรบ้างคะ”
- () ไม่เคย

ด้านที่ 4 พฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ภายใน 3 เดือนที่ผ่านมา

1. “ในความคิดของคุณ คำว่าเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหมายความว่าอย่างไรคะ”

 “ดิฉันขออนุญาตอธิบายความหมายที่แท้จริงของคำว่าเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนะคะ คำว่าเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น หมายถึงพฤติกรรมของชายหญิงที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกถูกใจกันและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ ในระยะสั้น ไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยไม่มีสัมพันธภาพต่อเนื่องหลังจากนั้นคะ”
2. “คุณเคยมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือเปล่าคะ”
 เคย
 ไม่เคย
3. “ในระยะเวลา 3 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือเปล่าคะ”
 เคย
 ไม่เคย
4. “คุณรู้สึกยังไงต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของคุณคะ”
5. “เพื่อนที่คบในกลุ่มเดียวกันมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเหมือนกันไหมคะ”
 มีพฤติกรรมแบบเดียวกัน
 ไม่มีพฤติกรรมแบบเดียวกัน
6. “พฤติกรรมจากสังคม เช่นดารา นักร้อง นักแสดงนั้นเป็นแบบอย่างทำให้คุณมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือเปล่าคะ”
 เป็นแบบอย่าง
 ไม่เป็นแบบอย่าง
7. “คุณมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับใครบ้างคะ”
8. “คุณมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนบ่อยแค่ไหนคะ” (ประมาณใน 1 สัปดาห์).....
9. “จำนวนคู่นอนข้ามคืนของคุณในแต่ละเดือนเท่าไรคะ”
10. “คู่นอนข้ามคืนแบบไหนที่จะทำให้คุณเลือกที่จะเข้าไปทำความรู้จักคะ”
 Physical attractive (หล่อ สวย น่ารัก ขาว เซ็กซี่)
 Option (มีรถ มีคอนโด)

11. “คุณเปิดเผยตัวเองกับคู่นอนข้ามคืนแค่ไหนคะ” (เช่น ชื่อ มหาวิทยาลัย บ้าน)
 เปิดเผย “เพราะอะไรคะ”
 ไม่เปิดเผย “เพราะอะไรคะ”
12. “สถานที่ที่นัดไปมีเพศสัมพันธ์กัน เป็นที่ไหนคะ”
 “ใครเป็นคนเลือกคะ”
13. “เวลาที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีการทำออรัล(OralSex) ให้กันหรือเปล่านั้น.....
 มี “ใครเป็นฝ่ายทำให้คะ”
 ไม่มี “เพราะอะไรคะ”
14. “คุณมั่นใจแค่ไหนคะว่าคู่นอนของคุณไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์”
 มั่นใจ
 ไม่มั่นใจ
15. “เมื่อมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้ว ต้องมีของตอบแทนให้อีกฝ่ายไหมคะ”
 มี “เป็นอะไรคะ”
 ไม่มี
16. “เมื่อติดต่อกับคู่นอนข้ามคืนแล้ว ยังคงเก็บเบอร์ติดต่อเอาไว้เพื่อติดต่ออีกหรือเปล่านั้น.....
 ค่ะ”
17. “เคยบังเอิญเจอคนที่มึเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วยซ้ำไหมคะ”
 เคย “แล้วได้ทักทายกันหรือเปล่านั้น.....
 ไม่เคย
18. “ในการมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้งได้มีการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์หรือเปล่านั้น.....
 ดื่ม
 ไม่ดื่ม
19. “เวลาที่มีเพศสัมพันธ์มีการป้องกันหรือเปล่านั้น.....
 ป้องกัน “ด้วยวิธีใดบ้างคะ”
 “แล้วมั่นใจแค่ไหนคะว่าปลอดภัย”
 ไม่ป้องกัน “แล้วมั่นใจแค่ไหนคะว่าปลอดภัย”
20. “มีวิธีป้องกันการตั้งครรภ์อย่างไรคะ”
 “แล้วมั่นใจแค่ไหนคะว่าได้ผล”

21. “พอกับแม่รู้เรื่องนี้ไหมคะ”
 () รู้ “แล้วพอกับแม่ให้ความเห็นว่าจะอย่างไรบ้างคะ”
 () ไม่รู้ “แล้วคิดว่าถ้าพ่อกับแม่จะรับได้ไหมคะ”
 “แล้วทำยังไงไม่ให้พ่อกับแม่รู้เรื่องนี้คะ”
22. “ถ้าไม่มีแฟน คิดว่าถ้ามีแฟนจะเลิกทำแบบนี้ไหมคะ”
 () เลิก “เพราะอะไรคะ”
 () ไม่เลิก “เพราะอะไรคะ”
23. “ถ้ามีแฟนแล้วแฟนที่คบอยู่ด้วยเจอกันได้ยังไงคะ”
 “กับแฟนมีการป้องกันอย่างไรเวลามีเพศสัมพันธ์”
 “มั่นใจได้อย่างไรคะว่าแฟนปลอดภัย”
24. “คิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไปอีกนานไหมคะ”
 “เพราะอะไรคะ”
25. “การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีผลดีผลเสียต่อตัวคุณยังไงบ้างคะ”
 () ผลดี.....
 () ผลเสีย.....
26. คุณคิดว่าเหตุผลสำคัญที่สุดที่ทำให้คุณมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คืออะไรคะ.....

“ดิฉันมีประเด็นที่จะซักถามเพียงเท่านี้ค่ะ ขอขอบคุณอย่างยิ่งที่เสียสละเวลาในการให้สัมภาษณ์และพูดคุยกันในวันนี้ค่ะ ถ้าหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้ และต้องการติดต่อกับดิฉัน คุณสามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 08-5847-4849 ได้ตลอดเวลานะคะ

จบการสัมภาษณ์

ภาคผนวก ค

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบแบบสัมภาษณ์ Semi-Structured Interview

1. ผศ.ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ
อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รศ.ดร.พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์
อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร
อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ของ ญัฐภพวงศ์ จันทร์อยู่ (Chanyoo, 2003)

ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์
(HIV/AIDS General Knowledge Test-AIDSGT)

1. รศ.ดร. สมโภชน์ เขียมสุภาษิต
อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ศ. นพ. สุรศักดิ์ สุานี่พานิชสกุล
อาจารย์ประจำภาควิชาสูติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
3. รศ. ดร. ดาราวรรณ ต๊ะปิ่นตา
อาจารย์ประจำภาควิชา จิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก จ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ของ ญัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)

ผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง (ฉบับแปลเป็นภาษาไทย) (Coopersmith Self-esteem Inventory : Adult form – Coopersmith, 2002)

1. รศ.ดร. สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต
อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. Dr. Patrick Jichaku
อาจารย์พิเศษชาวต่างประเทศ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อ. ดร. กุลยา เดชอิทธิรัตน์
อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ

ใบรับรองผลการพิจารณา จริยธรรมการวิจัยในคน

ภาคผนวก ข

ข้อมูลสำหรับประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
(Participant Information Sheet)

1. ชื่อโครงการวิจัย การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

2. ชื่อผู้วิจัย นางสาวพิมพ์พิชา สุพพัตกุล ตำแหน่ง นิสิตปริญญาโทมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

3. สถานที่ติดต่อผู้วิจัย

(ที่ทำงาน) คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ

(ที่บ้าน) 412/213 อาคารพหลโยธินเพลส ถ.พหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 0-2218-9923 โทรศัพท์ที่บ้าน 0-2619-0861

โทรศัพท์มือถือ 08-5847-4849 E-mail : noopimmy@hotmail.com

4. ข้อมูลการศึกษาวิจัย

4.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงการเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลที่วัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

4.2.1 เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลาย

4.2.2 เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.2.3 เพื่อศึกษาถึงความรู้เรื่องโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.2.4 เพื่อศึกษาถึงเหตุผลที่วัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ในลักษณะเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

4.3 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นวัยรุ่นตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร อายุ 18-22 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เคยมีพฤติกรรมทางเพศในลักษณะเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มากกว่า 1 ครั้งในระยะ 3 เดือนที่ผ่านมา และอาจมีคู่นอนอยู่แล้วหรือไม่มีก็ได้ จำนวน 40 คน แบ่งเป็นเพศชาย 20 คนและเพศหญิง 20 คน

4.4 แผนการดำเนินงาน

กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และกระบวนการในการดำเนินการวิจัยอย่างละเอียดและครบถ้วน เพื่อให้สามารถตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมได้ด้วยความสมัครใจ การดำเนินการวิจัยจะใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก เพียงครั้งเดียว ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ โดยใช้เวลาประมาณ 30 - 60 นาที และกลุ่มตัวอย่างจะตอบแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองและแบบวัดความรู้เรื่องโรคเอดส์ ซึ่งใช้ระยะเวลาอีกประมาณ 15 - 20 นาที ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะถูกเก็บเป็นความลับ ไม่เปิดเผยถึงผู้ให้ข้อมูลหรือข้อมูลใดๆ ที่จะเชื่อมโยงไปถึงตัวผู้ให้ข้อมูลได้

44 ในการสัมภาษณ์ อาจจะทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความขัดแย้งหรือไม่สะดวกใจที่จะตอบคำถามในบางคำถามได้ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดมาตรการในการแก้ไขเอาไว้ โดยหากกลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้สึกขัดข้อง ไม่สะดวกใจหรือมีข้อสงสัยเกี่ยวกับกระบวนการวิจัย สามารถสอบถามหรือปรึกษาผู้วิจัย ตลอดจนสามารถถอนตัวการร่วมกิจกรรมได้ทันที โดยไม่สูญเสียผลประโยชน์ที่พึงได้รับแต่ประการใด

45 การวิจัยครั้งนี้มีการจ่ายค่ายานพาหนะแก่กลุ่มตัวอย่างในการเดินทางมาพบผู้วิจัย คนละ 500 บาท

46 การรักษาความลับ

งานวิจัยชิ้นนี้จะไม่มีการระบุชื่อตัวบุคคล ไม่มีการอัดเทปหรือวีดิทัศน์ รวมถึงไม่มีการให้ข้อมูลใด ๆ ที่จะเชื่อมโยงไปถึงกลุ่มตัวอย่างได้ ข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง จะถูกเก็บเป็นความลับ โดยจะรายงานผลการวิจัยเป็นข้อมูลส่วนรวม และจะไม่นำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในกรณีอื่น นอกจากการวิจัยนี้เท่านั้น

ภาคผนวก ซ

**ใบยินยอมของประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
(Informed Consent Form)**

ชื่อโครงการ ___ ภาวเห็นคุณค่าในตนเอง ___ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ___ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลาย
ที่มีพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย _____

ข้าพเจ้าได้รับทราบจากผู้วิจัย ชื่อ นางสาวพิมพ์พิชา สุพัตกุล ที่อยู่ 412/213
อาคารพหลโยธินเพลส อ.พหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400 _____
ซึ่งได้ลงนามด้านท้ายของหนังสือนี้ ถึงวัตถุประสงค์ ลักษณะ และขั้นตอนการศึกษาวิจัยเรื่อง
"การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมกรรมกร
มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน"

ข้าพเจ้าเข้าร่วมการศึกษาวิจัยครั้งนี้โดยสมัครใจ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและมี
สิทธิที่จะปฏิเสธจากการเข้าร่วมการวิจัยได้ตามต้องการ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งจะไม่
มีผลใด ๆ ต่อข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ายินดีให้ข้อมูลของข้าพเจ้าแก่ผู้วิจัยเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา โดยผู้วิจัย
รับรองว่าข้อมูลของข้าพเจ้าจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับและจะเปิดเผยเฉพาะข้อมูลสรุป
ผลการวิจัย

ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้แล้วข้างต้น

สถานที่ / วันที่

ชื่อย่อของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

สถานที่ / วันที่

(นางสาวพิมพ์พิชา สุพัตกุล)

ผู้วิจัยหลัก

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ-สกุล นางสาวพิมพ์ิชา สุพัตกุล

วันเดือนปีเกิด 25 กรกฎาคม 2525

ประวัติการศึกษา

- ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ. จิตวิทยา) คณะสังคมศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (พ.ศ.2544 - 2547)
- ปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม. จิตวิทยา) คณะจิตวิทยา (สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2548 - 2551)

ทุนการศึกษา

- โครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต ด้านมนุษยศาสตร์ - สังคมศาสตร์ (TRF Master Research Grants: TRF - MAG) รุ่นที่ 4 ภายใต้การสนับสนุนของ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (The Thailand Research Fund)

